

CINKEfészek
Antológia 2009

CINKEfészek

Antológia

2009

PÉCS-BARANYAI ORIGÓ-HÁZ EGYESÜLET
PÉCS, 2009

Köszönetet mondunk az Antológia elkészítésében nyújtott segítségért a CINKE irodalmi- és művészeti portál alábbi tagjainak: Szakács Adrienn, Teleki Klára, Könyves Tóth Enikő, Fuchs Izabella, Markovics Anita, Várkonyi Judit, Kapinya Ilona, Bartalovics Zoltán, Horváth Géza.

*Pécs-Baranyai Origó-Ház
Egyesület*

Kedves Olvasó!

Magyarországon, Pécsen az Öntevékeny Keleti Városrészben, civilek bevonásával egy álmodott jövőt, téglát-téglára rakva építünk fel.

*„Mint kötél táncosok, szédítő magasságok felett
kutatjuk a szépséget, a lélek békéjét.
Az egyensúly fenntartása érdekében,
állandóan cseréljük egymást.
De aki épp a poklokat járja,
az is a kötélen táncol!”
(prayer)*

Valahogy így működünk mi is, Kedves Olvasó!

Amit most kezdedben fogsz, az teljes értékű otthonunk bölcsőtől a sírig. A világ bármely szegletében is élj, bármilyen nyelven beszélj, a belső tartalom harmóniája szemedbe csalja mindazokat, akik értéket, példát mutatnak Neked, s másoknak.

Nekünk, sikerült rátalálnunk varázskertünkre:

Ahol az okos szó kinövi a bölcső melegét és tiszta, szép szavával kézen fogja az árvák szívét. Ahol a szellem frissessége padokat ültet kíváncsi szemünkbe, hogy bölcs tanítóként ránk nyissa a Tejút életkapuját. Ahol a test egyensúlyán mérleggel játszik a mozgás öröme, miközben a lélek könnyedsége befogadja a versek, zenék igazát, ahol katedrálisokká szelődül az oltár a bennünk fogant imádságtól...

Tudjuk, a tudás fájának ültetése a jövőbe vetett bizalom és siker reménye!

Az Origó-Ház – Népfőiskola, Szabadegyetem, Akadémia az élethosszig tartó tanulás gyakorlati igényét kívánja felkelteni. Különösen fontos a zűrzavaros világban, amikor az „élet útvesztői” áthatolhatatlanul

állnak előtted és el kell döntened, merre vezet a helyes út. Számodra a legjobb út kiválasztásának lehetőségében nyújt segítséget az Origó-Ház közössége. Az együvé tartozás nagyszerű érzése ellensúlyozza magányosodó szíveink, érmékkel veretes hajlott gerincünk kiegyensúlyozódva aranytallérokká válnak, ahogy egymás szemébe nézünk. Javaink gyarapodása épülő, szellemi friss kút!

Iskolánk szinergiája, a közös egymástól tanulás.

Ezzel érjük el, hogy hétköznapijainkat tartalom veszi körül. Cselekedeteink egy meghatározott, érthető és elfogadható „zsinórmérték” körül valósulnak meg, felvállalva érzelmeinket.

Az egyéni bizalom, közösségi önbizalommá erősödik!

Van honnan meríteni! Gyökereinket tápláló, kifogyhatatlan bővizű forrásként áll rendelkezésünkre, múltunk. Ezért van mindig miből, az élet esszenciájához alapot biztosítani.

A **Jószolgálati Program**, amely kiemelten az egyéni sorsok jobbítását kíséri meg.

Az **Egészség Program** magába foglalja a sport és az egészséges életmód fontosságának hangsúlyozását, mint megelőzést, minden korosztály számára.

A **Környezettudat Program** természeti értékek fensőbbiségének elismerése mellett, arra próbál tanítani, hogy kellő alázattal becsüljük meg és őrzői legyünk Istentől kapott értékeinknek.

A **Biztonság Program**, a félelem nélküli nyugalmat, kiszámíthatóságot emelje ismét a hétköznapiakba követendő példaként. Ezzel is hangsúlyozva azt, hogy ne azoknak kelljen rettegniük – ők vannak jóval többben – akik, becsülettel élik napjaikat.

A **Kultúra Program** **CINKE** (Civilek Nevezetes Kulturális Eseményei, mely otthont, és benne fészket ad a **művészeti közösségének** is, hagyományörzés, a magyar nyelv szépségének bemutatása, az összefogás erősítése a népek, népcsoportok között.

A prózák, a versek, a képzőművészeti alkotások szerelmeseinek jött létre ez a nagyszerű könyv!

Az internet segítségével a magyar diaszpórában élők, a hazai irodalmárok, és minden egyéb művészeti ág képviselőinek közös alkotó műhelye lírától a táncig, a kultúra óriás egészében. Az Origó-Ház Rádió Mecsekszabolcs, FM-87,8 MHz segítségével, kétheti rendszerességgel író-olvasó találkozókat sugározunk a helyi, és a világ minden pontjáról idelátogató irodalmárainkkal, zeneművészeinkkel, ahol a hallgatóság azonnali kívánságainak teljesítésére is sor kerül versek formájában. Képzőművészeink egész éves, megújuló kiállításokkal mutatkoznak be. Színháztermünk, galériánk, folyamatos hírvivőink. Programjaink kiterjednek a 2010 Pécs Kulturális Fővárosa missziójának tevékenységébe.

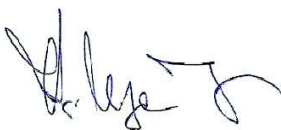
Ezen munkálkodunk Mi, akik összejöttünk, nem szégyellve bátorítani Téged:

Gyere közénk! Az Origó-Ház jövőképe Rád is exponált!

Mert hisszük, mindenki egy új, titokzatos világ, de egyben átjárói is a spirálisan örvénylő csillag-gázfelhők, galaxisok között. S hogy mind ezt jobban megértsd, lépd most át küszöbünket, s engedd lebegésed e két világ közt.

Használd ki a **CINKE** Fészkek kényelmét, és fedezd fel magadban a csodát!

Pécs, 2009. október 22.

Kis Varga István
elnök
Pécs-Baranyai Origó-Ház
Egyesület

Bartalovics Zoltán
művészeti vezető
CINKE

ARANY TÓTH KATALIN

KÉT VILÁG KÖZT

Itt, csak az örök csend ölel.
A gyász, lelkünk kérdő szavára
néma könnycseppel felel.

Fojtott sóhajok szakadnak
repszékként a légüres térbe,
hangtalan kérdések zuhannak
hideg hajnalok ölébe.

Holtak hamvait fedő földeken
minden hideg, zord és idegen.
Végállomás. Kereszten tábla,
itt-ott borostyán borul a fejfára.

Erős illattal árad a fenyők gyantája,
tobozkoszorúkon színes művirágok
soha nem hervadó nyílása.

Ünnepkor apró mécsesek fénye
reszketve lobban fel az égre
– két világ közt így nyitja kapuját
az Öröklét kulcsának őrzője.

MARADOK OSZTHATATLAN

Tévhitbe bújtattam magam,
s Te jóváhagytad
balgaságom bűneit.
Egyetlen szárnalmas
intelem-áramlat sem
özönlött át véremen,
mely leszűrte volna
vérereimbe rakodott
láp-mocsarak szennyeit.
Átkos ártatlanságom
siratom, s hazudom,
hogyminden szépségben
csak igaz rejlik;
de érzem: itt már régóta
más igazság sejlik.

Vermedben vergődöm
– még mindig nem odaát –
e mocsokká szennyezett
szent Földön tengődöm.
Irigység, hatalom
bódító mámorában,
csalók, hazugok,
gyilkosok fertő-otthonában.
Köztük nem lelem hazám.

Az igazak oly kevesen már.
Elsodor lassan mindenkit az ár...
Mondd, meddig visz
e rút közöny?
Falakba ütközöm.
Rebbenő reményem
színtelenné temettem
– gyermekként még
a dús rét
szarkaláb-csokrába öleltem.

Megvető sóhaj
simítja indulataimon
a döbbenet ráncait.
Adni, szeretni jöttem én,
s koncként húzzák szét
alázatom csonkjait!
Így járom, szolgaként bicegve,
– olykor lábaid elé esve –
alvadt vérrel jelölt utam
szűkülő csapásait.
Tántoríthatatlanul.

Ne segíts!
Bár buknék el
halálban hörögve,
hazug árulóknak
az életért nyájasan
Könyörögve...
De nem!
Nem ez hitelem.
Adni, szeretni jöttem!
– s megbocsátani.

Átokkal vagyok én kövezve
– a halállal övezve.
Arcomon fáj már a mosoly
– önmagammal vértézve
vezeklem a világ bűneit.
Szétszaggat
az élém tartott tükör;
fojtogat, majd lassan megöl.

De döggént is kúszom,
elevenen!
S bár még halmozok
hibára újabb hibát,
sodródva a sötét poklon
át – látom mennyed
hívogató kapuját.
Maradok oszthatatlan,
s toborzom szavak,
tettek igazát.

Verhet Sorsom átkokkal,
zúzhatja konok életem.
Sem vakító fényesség
álnok csapdája,
sem bomlasztó hazugság
tömlöcének rácsa
nem bír el velem!

Sem éléd,
sem mögéd állva,
el nem veszítem
stigmaként hordozott
Hitem!

BALOGH JÁNOS

EGY BARÁT EMLÉKE

Nekrológ, Balogh Jánosért

Maurice Maeterlinck, Nobel-díjas francia költő- és drámaírónak ismerjük egy szép mondását: *„Csak az hal meg, akit elfelejtenek. Akinek emléke szívünkben, imáinkban és beszédeinkben tovább él, az mindig közöttünk is marad.”*

Ezek a szavak kergetőznek gondolataimban, amikor Balogh Jánosra gondolok. Arra az emberre, aki példamutatóan élt és alkotott. Egyedit, művészt. Bárki találkozott vele, megérintette a lelkesedése, szellemi frissessége, humora. Megmozgatott valamit bennünk, mert ő Ember volt az emberek között. Szomorú vagyok, hogy már csak múlt időben beszélhetek Róla.

Egész életében pontos, szorgos, odaadó társ volt, munkában, családban, baráti körben. Mindenre és mindenkire odafigyelt. Kísértette a fény és az árnyék játéka, kacérkodott a művészetekkel. Nyugdíjazás után nyílt csak lehetősége szunnyadó művészi érdeklődésének kibontakoztatására. Ekkor alakította ki a „rézhuzallal való rajzolást”, az ún. rézhuzal-formációs grafikát (drótrajzot-rézhuzalrajzot). E képi alkotásával – barátai és ismerősei bátorítására – 2002-ben lépett először a nyilvánosság elé, amit több, mint száz közös és önálló kiállítás követett – rajz-tanulmányokat, portrékat, plakátokat, kollázsokat, tájrajzokat, karikatúrákat, könyvborítókat, faszobrokat, rézdrót sík- és térplasztikákat, az ún. formációs drótrajzokat mutatta be. A világon egyedülálló művészeti alkotásai azonban a rézhuzalrajzok.

Mi is az a rézgrafika? A grafikával továbbra is erős kölcsönhatásban lévő, annak műfaji sajátosságait képviselő, de a rézhuzal által sajátos jegyekkel bíró új képzőművészeti ág. Finom, művészi átmenet a grafika és a szobrászat között. Hagyomány és új technika harmóniája. A kortárs művészet legújabb törekvése, mondhatjuk – a réz reneszánsza.

A rézet nagyon régóta használják műalkotások alapanyagaként, gondoljunk csak a rézmetszetekre, vagy ötvözőként a bronzszobrokra. Balogh János egy új önkifejezési módot valósított meg (valahol az iparművészet és képzőművészet határán). Már elsajátítva a grafika, fafaragás és a szobrászat alapelemeit, – tovább lépett. Feltette magának a kérdést: mi lenne, ha a vonalak fényesek lennének? A játék komollyá vált: kiválasztotta az ideális alapanyagot és munkához látott. A rézhuzal selyem fényű ragyogása kellemes és izgalmas ígéretekkel vezeti a szemet a vonal ívelésén. Sajátos, egyéni hatást lehet vele elérni, megerősítheti a mű mondanivalóját. A drótnak (rézhuzalnak) két vége van, ezeket hajlítani lehet talán. Ez a jellegzetes Balogh János szimbolika, amit csakis Ő álmodhatott meg, a rá jellemző egyedi módon, játékosan jelenítve meg különleges világát. A rézdróttal való érdekes alkotásokban legbelül ott lapul a művész. Képei – megálmodott vágyai. Önkifejezés mesteri fokon. Minden egyes drótgombolyag engedelmessé vált az Ő keze által, megmutatva az alkotó lelkét. Új művészeti ág született, valódi „Hungarikum”.

Bárhová vetődött is el élete során, mindig adott, segített. Nem szívesen fogadta be a szakma? Sebj! János elkezdte összegyűjteni az érdekes anyaggal foglalkozó műkedvelő alkotókat, és belefogott egy közös alapítvány szervezésébe. Közben másokért is harcolt, egyedi, megvalósított ötleteit kiállításokon csodálhattuk meg. János, az élet kudarcaival szemben, az alkotásban, a tudatos önkifejezésben találta meg örömét. Mottója ez volt: *„Azért van az ember nyakán az a gombóc (feje), hogy használja is.”*

Balogh János, a művész elment közülünk, de mi, akik ismertük őt, mindig emlékezni fogunk rá. Jelleme, munkássága halhatatlan. Alkotásai – kincsek.

Istenem! Annyi terve volt még!?

Szeretett volna megjelentetni egy könyvet a rézgrafikáról. Szerette volna, ha a műfaj, megfelelően lenne dokumentálva. Szakmai elismerésre vágyott, elfoglalni a művészettörténetben a méltó és megfelelő

helyet.

Áprilisban a CINKE csapat tagjai is megismerhették és szinte pillanatok alatt megszerették. Mindenkit elvarázsolt áldott természete, akivel csak kapcsolatba került. Felvetődött a gondolat, hogy 2010-ben Pécssett iskolát indít, ahol talán megtalálja az utódját, akinek átadhatta volna a rézgrafikával kapcsolatos tudását.

Alig egy hónappal halála előtt felcsillant a remény – a Műcsarnok jelentkeezett. De már késő volt.

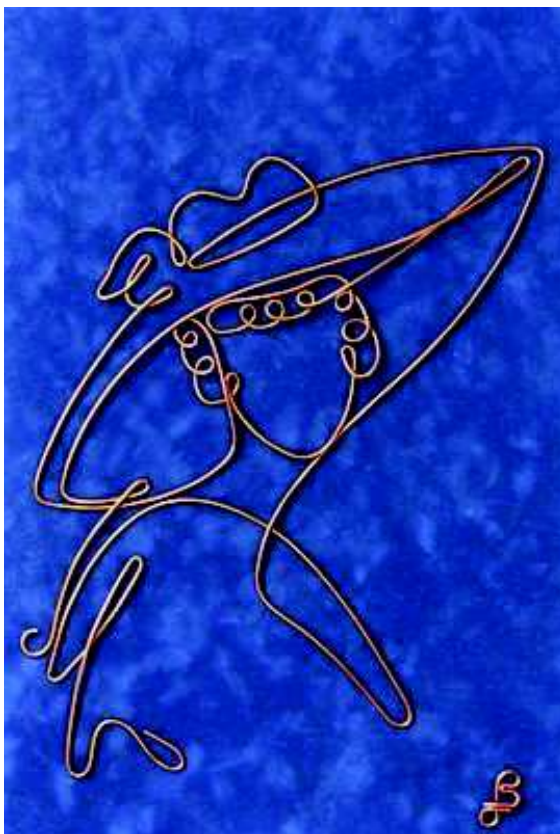
Utolsó beszélgetésünkkor még reménykedett: „*Nem sokat alszom, sokat meditálok az élet cudar helyzetei felett, keresem önmagam a hogyan továbbra nézőn.*”

Szobám falán található egy kép: Nő, boával. Szeretett és nagyra becsült barátom alkotása. Időnként csillog, ahogy a napfény besüt az ablakon. Megsimogatom. Mintha köszönnénk egymásnak. Ő üzen a fényvel – én az érintéssel.

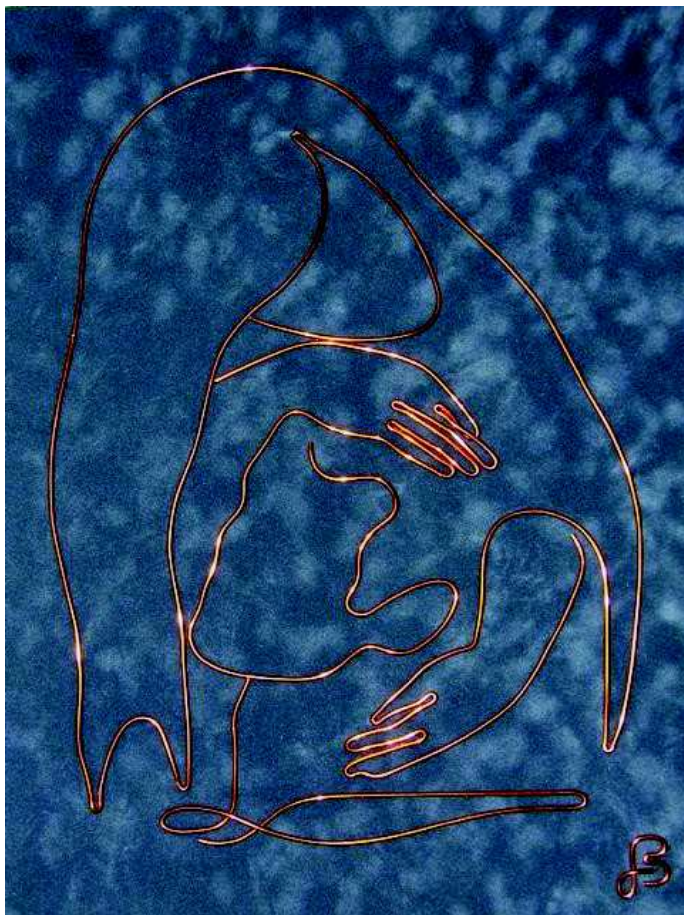
Búcsúzunk Tőled Barátom. Örökre itt maradtak csodaszép alkotásaid és emléked. Nem feledünk.

Pécs, 2009. július 25.

Fuchs Izabella

Muráti Lili

József Attila „Tedd a kezéd” című verséhez

Akt 2007

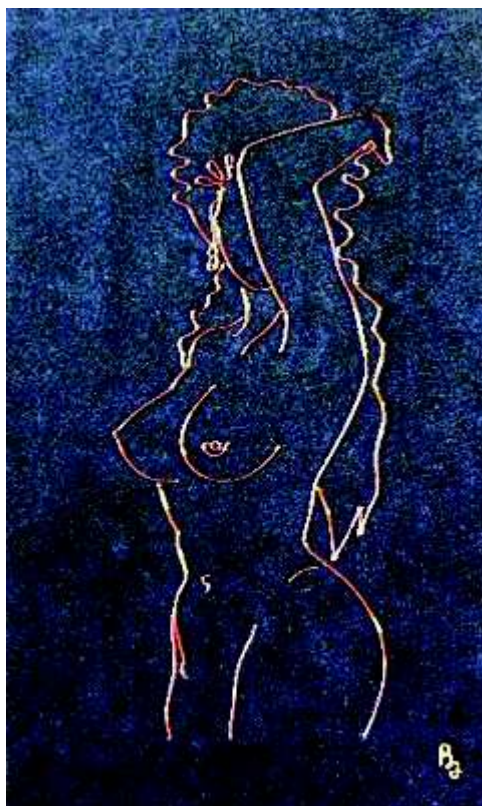
Kentaurnő

Ruttkai és Latinovits

Ló és lovas

Modell

Szívem

BARTALOVICS ZOLTÁN

GONDOLAT

A Te vágyad,
a Te erős akaratú kitartásod,
a csókod, a melled, az öled a szád...
Mind, mind olyan nekem,
mint fűnek a fellobbanó gyufafejnyi foszfor,
mint vaksi hangya csápján a mézharmatgolyó,
mint könyv a tudásnak,
gyerekek játék, fogócska,
kamasznak copfos lányok kacaja,
éhezőnek uzsonna...
Vagy éppen a vérkeringés,
mi sejteknek halmaza,
szerelemnek csobogó háza, folyója,
oltalom öble a léleksírás-hossznak,
mely spirális kódok halmazán tanyáz.
Vagy csecsemőnek ujjá,
ha anyja apadt kebelén hál,
s az mérgező gondoktól terhesen
felremeg a testre, hűvösen,
s a szomszéd ágyon felejtett
szemén hadakozó csellel, ösztönből
tejtől duzzadó kisdedszáj hadonász.

De mondhatom úgyis,
hogy vár a hegyfokon,
oromszikláról leugró madár,
fényesség, melegség,
erdők és tanyák,
kövek - ligetek - kertek - házak,
mint lobogó zászló, s katona,
ki győztesen harsonáz!
...Vagy rost az uszadékon,
málló göcsöt bomlasztó,
űzött ünőnek gomba,
avarsír-koporsó –
boly takaró téli álom,
...örök álom, a soha fel nem ébredő.
De nem is! Hisz' sugárnyaláb vagy,
magnitúdó mérték a kvazárok felett,
mert Isten halmazra rakott bolygói közül
a Te fényességed csak én bírom el.

KEZED RÁNCAIBAN

Kenyér csücskét majszolod,
nekem csak karéj marad.
Örök gyermek maradok,
bizony, az idő halad.

Fogatlan szád rám nevet,
- Jaj, egyél! – mondod anyám,
és én újra ringhatok
kezed ráncaiba tán.

TANTALOSZ

A puha éjpihék éppen csak takarták az árnyakat, mikor fekete lánggal falánkul fellobbant az ég üszke, s a dombok máglyáit ijedt ropogással locsolta a szél. Platánok vergődtek még, hogy le vessék koszlott bársonyuk, majd kotyogva tompultak bele az éjszakába... Csendessé váltak a fadaragók, a mives dolgok aludtak, pihenésre vágyott az izgága kalász, s mint a tábori gyerekzsivajok, lassan beletompultak a tájba. A gyónások halk nyögései koccanásra bírták a gyöngyöket: *(áldott gondolatán elidőz a néni, feláll, csoszog még, s a lámpaolaj lötytye-aljába ereszti annak béléit.)* Bohém festők a Hold udvarán bacchus-táncot jártak, s mint szőlőszemek: mindenfelé potyogtak csillagok. Előbújt odvából, szárnya kiteljesedett, majd lecsapott a bagoly egy földön futóra. Szeplőtelen fogant egy felhő is, csöppje alig érte a füvet, annak tövéig már nem jutott el. A templomtoronyban az évszázados óra megnyikordult, hirtelen feljajdultak az Istenek, de mint aki horkanásán összerándul, úgy nyammogtak s ernyedtek el.

...Alszik a végítélet is.

Ebben a csöndben, ebben a lassú fordulásban szívemet alig takarta álom. Vergődve rebegett, néha ki-kihagyta monoton ütemét, majd svádája metronómmá lüktette mellkasom. Csak Te jártál-keltél bennem, kísértáltál a térre, s a sirokkó melege sós párát lehelt a szádra. Kezed karodon pihent. Fejed szellőre fordítottad, hajad félrebillent tincse homlokod finom bőrén lengett, s valami megmagyarázhatatlan szerelem osont közénk. Én, aki csak fektemben csukott szemmel látlak, s Te, aki álmodásom csúcán mint tilde, megpihensz. Jó volt így akkor. Csak sokáig tartson az éj, gondoltam. Elnéztem járásod. Nyugodt, alig-lépteidben meg-megkotortad a port, kicsit biccentettél, tán még mosolyogtál is, s épp hogy hallhatón dúdoltad dallamunk. Mint ha csak erre várt volna az éjszaka muzsikása, összepödörte lábait, s hegedűje ciripelésén gyanát csepegtetett egy szusszanó fatörzs. Borzolások bokrokat ráztak, levél-konfetti szóródott utadon, hogy csókjuk még elérje billegő bokád csontjait. Ekkor köd pöffent az alvó füvekből. Gőzében: mint félhomály: a látnok, kántálva mormolta varázsszavait. A madarak nyugtalanok lettek. Ijedt fiókáik nyújtották nyakuk. Szítálva

színek takartak el, néhol még bennem felejtetted szemed, s a pára koralljai magosba eregették megmaradt pöttyeid. A bódulat vége volt. Albedo hullámok szaladtak az égig, a menny kapujában már vártak rád, s mint a halálraítélt, aki még felkel, íriszemben tantaluszi kínokkal robbant a reggel.

UTOLSÓ PILLANTÁS

(Pécs, keleti városrész)

Tudod, ha már itt vagy, nézz szét:
a Mecsek patkója lángol.
Hajnalát terítve kérték
aranykincsüket a nyárból

gőz'lő, száradó virágok.
Az utak csak itt kezdődnek
s amerre, ha csorbán járok,
hazatalált röghöz köt le

egy újvilágú zarándok.
Keletebb a városi fény
igaz, kolduló halált hoz
az éhező, sosincs-remény,

mégis szerelmeket vonszol
nyírkos oltárai elé.
Csak ki érti tudja, kosztol
terhes por fúj város felé.

Biz' temet'len földre léptem
dörzsölt szemmel e Hazába,
mert mikor születtem, térden
csúsztatva jöttem a világra.

De akkor nem mondta senki,
hogy ez élet-halál játék,
ami azoknak, igazi
bankókkal teli ajándék.

Nos, barátom, ím' a házam.
Ez a kis pötty a térképen.
Mit kérges szívvel és Lázzal
kegyelmükből elértem.

És még mennyi, mennyi plecsni,
itt a hátországi részen,
mit bujkálva kell keresni
tízezrek bádogszívében.

Vagy a kert, hol fenyő állott,
még gyökerét is kivették.
Pokol-bányagödör tátong,
munkások lelke: üresség.

Erdőt böngész az éhes gép,
a karók nem adnak támaszt.
Csonkolva lóg a szegénység,
rikító varjúhad fáraszt.

Valahol mindig elakad
az ígért szó, s a friss forrás,
mi szomjunk oltja, nem fakad,
szikkadó, cserepes a szánk.

Csak a jussunk, ami járna!..
Osztozunk bolha csípésen,
fejünk alatt hűl a párna,
virrasztva, itt, az alvégen.

Lassan szivárog a reggel,
kéményeket döngtet az ég,
foltos, megfakult sereggel
gyehenna örök tüze ég.

ELMOSÓDOTT KÉP

Havazás szakadt ki szívemből
s az egykor trillás, könnyű ágról
zúzmara hullt nyitott nyakamba.
...Csak ki ismeri hidegét a csendnek,
tudja pelyhét a képzeletnek,
ahogy belé olvad a valóság
törött kérgébe, melyet felszívott
gyökereink sudarát bontva,
vénült level'it sárgállja a tavasz.
Valami ott felejtett emlék csüng
sosem volt száron, úgy fonnyad,
úgy aszal a perzselő idő,
hogyan hamuvá tapodnak új, és új
rügyek a sosem volt nyárnak.
A hideg kabátomon reszket,
a toll kezemhez fagy.
Melegítő szavad filterét
már elkortyoltam rég.
Az úrron túli virágzásban
aromát szippant a hozzád
közeli csillag, ahogy lelked bontod
örvény'inek a megélt szerelemtől.
Itt, lenn a Földön, puha nyomok
tócsákba fagyasztják a reggelt.
Meghalt zenésztét kutatva,

bizonytalanul, néha még elidőz
bennem egy távoli zongoradallam,
de ahogy árvaságom kiolvassa,
úgy menekül sírva a billentyűk közt.
Arcod: szemem párolgó tengerén
ködtakaró-háló – vetett üresség.
Hát papírt veszek, és elkezdem rajzolni
alakod legjavát, hogy a deszkasírba
mártott tintából újra formálhassalak én.

ÁLOMITTASAN

Éppen csak szürkére váltott az ég,
s a mögöttes fények lángra kaptak
hajad szélfúttá rései közt, és
a hirtelen dermedő csendben nagy,
álmos szemét vetette rám az éj.

De mielőtt lecsukta enyémet,
a pillanat hunyorgásain át
csillámok kíséretében véltem
felismerni a Teremtőt, mint ád
Angyalt a világra, amit kértem.

Tán a vérerek, talán még a Nap
játékát láttam. Vagy csigahéján
málló szivárványszínt a mában, ha
fűről lebukó bogár törli rá
zuhanásban, mit rá mért a harag.

Moccanni nem mertem, olyan szép volt.
Mint Babilon kapuja: isteni
színfolt: meredt rám a város épp hogy
résnyire tárt, megmaradt utcái,
ahogy felém hozott lusta álmom.

Már nem tudtam mi a való, és mi,
amit már hagyni volna jó, ebben
a fraktállá szédült, furcsa, talmi
REM-világban. De lágyan, engedted
fejem egy éjre öledbe halni.

BÁRDOSNÉ TÓTH LÍDIA

EGY MARÉK LISZT CSODÁJA

Édesanyánk kiskoromban
velünk volt egész napon,
s elmondott oly dolgokat, mik
megérintettek nagyon.

Szegények voltak, de Istent
ők szívükből szerették,
s a kevésből is adtak annak,
akinek csak tehették.

Mikor vendég lelkész jött,
hozzájuk szívesebben ment,
mint a gazdag családhoz, mert
ott ridegség várta bent.

Pedig a nagymamám mondta:
*„Tudom, húsleves szokás
vasárnapi ebédnek –, de
van egy kis liszt, s egy tojás,*

*s egy kevés gríz... Grízes tészta
tudok hamar csinálni!"*

*Ő azt felelte: „Maguknál
jobban ízlik akármi!"*

Négy gyermek volt a családban,
s köztük volt édesanyám.
Ő sem felejtí el soha
azt, mi történt ezután.

Nagymamám így szólt hozzájuk:

„Figyeljétek gyerekek!

A Testvér messziről jött, s éhes...

Ti csak úgy tegyetek,

mintha ennétek... sajnos nem

jut mindenkinek elég,

de Úr Jézus gondot visel,

majd máskor lesz főzelék."

A családfő hálát adott,
s mindnyájan enni kezdtek,
a gyermekek tányérjukból
csak csipegetni mertek.

És egyre csak csipegettek...

A tészta meg nem fogyott...

És csodálatos, a kis lisztből,

az egész család jóllakott!

Sőt... még maradt másnapra is,

s csak harmadnap fogyott el,

mit a látogatóba jött

sógornak tálaltak fel.

Nemcsak Édesanyám, de én sem
felejttem el ezt soha!
Történjék velem akármi
– lehet sorsom mostoha –,

de tudom, Isten gondot visel,
bármi vész is törne ránk –,
mert mit ígért, mind beváltja
a mi Mennyei Atyánk!

ILLIK, NEM ILLIK

Általában alig látszik
Ki a földből gyermekünk,
Mikor már elvárjuk, hogy ne
Okozson szégyent nekünk...

S le is toljuk nagyon hamar,
Hogy: „Ezt neked nem illik!”
S szegényke, nem érti, mi van,
Csak szeme tágra nyílik...

Hogy is állunk e kérdéssel
Mi, a felnőtt emberek?!
Van-e jogunk letolni a
Kis tipegő gyermeket?

S mi tudjuk-e, hogy mi illik?! –
Csak hallgasd a híreket!
S megdöbbensz, hogy hányszor mondnak
Áldozatként gyermeket...

Illő lenne végre nekünk
Jó példákat mutatni
A jelenben – mert ezt látják –
S nem a múltban kutatni!

„Bezzeg az én időmben!” – ez
Nem jó szólam – nem vitás!
De ha egyenesek vagyunk –
Az a jó felé nyitás!

Illik okosan szeretni
Minden kicsi gyermeket –
És nem illik ásni nekik
Láthatatlan vermetek...

Illik jól bánni velük – a
Testükkel, s a lelkükkel! –
De nem illik visszaélni
Naiv szeretetükkel...

Illik őket tanítgatni,
Hogy mi a jó és a rossz –
De nem illik azt ráfogni,
Hogy ő mindig csak gonosz!

Illik még komolyan venni,
Ha van, mitől retteg, fél,
Sőt... Félelmét eloszlatni! –
Jobb, ha ezekről beszél!

És nem illik kigúnyolni,
Hogy: „Gyáva vagy, mint a nyúl!”
Érezze, hogy szeretetünk
Az ő hóna alá nyúl!

Illik tisztelnünk is őket
Az egyenességükért –
És nem illik mérget adni
Annak, aki enni kért...

Sok mindent még elmondhatnék,
Hogy mi illik, és mi nem!
S akkor sem gondolhatnám, hogy
Nem maradt ki semmi sem...

Ne azt jelentse az illem,
Hogy nem vagyunk őszinték...
Viselkedünk... Színészkedünk...
Pirosnak mondjuk, mi kék...

Én úgy érzem, hogy ezeken
El kell, hogy gondolkodjunk,
S a felnövő nemzedéknek
Igaz normákat mondjunk! –

S ha tudnánk, mennyire fontos,
Hogy egyenesek legyünk! –
Úgy élnénk, hogy gyermekekben
Semmilyen kárt se tegyünk!

NEKEM VAN TESTVÉREM IS...

Esztiike csak egy éves volt,
S már testvére született,
S mire felfogta, hogy Ő van,
A kicsiből „nagylány” lett.

Nem engedte, hogy segítsünk,
Mondta: „Etti ededül...”
S újra próbálkozott, mikor
Valami nem sikerült.

Egyszer, napi sétánkon egy
Kedves idős néni, ke,
Aki padon ülve pihent,
Rámosolygott Esztire.

S a kislány, kis barátkozó,
Nyújtotta is a kezét,
Mutatva a néninek, mi
Benne volt: egy kis szemét.

A néni a zsebébe nyúlt,
És egy szem cukrot adott,
De a kislány csak várt tovább
A néni előtt állva ott.

„Mi van, kicsim, nem szereted?”
Kérdezte a néni,
– S választól az embernek
Úgy ellágyul a szíve –,

„De szejetem!” – szólt a kislány,
S szeme csak úgy ragyogott –,
„De nekem van testvéjem is!”
S a helyzet egyértelmű volt...

Könnybelábadt szemmel nyúlt a
Néni ismét zsebébe,
S az újabb cukrot átadva
Pusztit nyomott fejére...

Mikor ez úgy eszembe jut,
Nem értem azt egészen,
Hova lesz az emberekből ez:
Nekem van testvérem! –

Értékeljük egymást addig,
Amíg élünk... és lehet!
– És tegye meg mindenki azt,
Amit még ma megtehet!

BODNÁR ÉVA

BŰNÖM, HA VAN...

Bűnöm, ha van:.. Ne bántsatok!
Lelkemet tépi éles karmotok.
Belém hatoltok, mint a férgek...
Hagyjátok végre, hogy éljek!
Nem várok feloldozást!
Ha irgalom nincs bennetek –
Engedjetek... Csöndben megyek.
Nem viszek magammal mást,
csak tavaszillatot, s egy szót: Boldogság!

Bűnöm, ha van, bocsássa meg az Isten!
Bocsássa meg, hogy tiltott gyümölcsöt ettem!
Ő tudja csak keserves harcomat!
Az önmagammal vívott csatát, kudarccokat...
Ó, mennyi szenvedésért jutott csekély öröm!
...de azt is megköszönöm!
Bocsássa meg az Isten, ha vétkeztem!
Bűnöm csak annyi, én csak annyit tettem,
Titokban bár, de szívből szerettem!

AZ ÉLET MARGÓJÁRA

Nem kellene... mégis nézem őt,
Tekintete nem kutat jövőt,
Létezik némán, szótlánul...
Nyála csorog – lassan lecseppen,
Keze megmozdul önfeledten,
Majd tétován ölébe hull.

Csak ül a székben, mint az árva,
Roskatag testének látványa
Először vonz, aztán taszít;
Nyugalma megriaszt...
Mert mindaz, ami nekem jutott,
Neki már sosem nyújt vigaszt.

A Teremtő ezt úgy rendezte,
Legyen ő más lelkiismerete –
Hatalmas figyelmeztetés!
Annak, ki zúg panasszal telve,
Kinek csak káromlást szól nyelve,
Jelenjen meg majd ez a kép,

Nyíljon ki a vaksi tekintet,
És lássa meg mindazt a kincset,
Aminek birtokában van,
És ne szapulja nyelvét másón,
Ne törje fejét romboláson,
De adjon hálát minden nap!

Nézem őt és elmém azt súgja,
Boldogabb ő, az istenadta,
A székben ülve önfeledten.
Mert nem látja, amit én látok,
Nem hallja a sok hazugságot,
Mit legjobb lenne elfelednem!

FOHÁSZ A HAZÁÉRT

Uram!
Nézz le a magasból,
Csodáld ezt a tájat!
Hol üde szellő borzol
minden kis fűszálat.
Hol erdőszélen
rőt vad kóborol,
S az éjszakában
ősi csend honol.
Ahol ez a nép
hazára talált,
de mégsem tudja
biztos otthonát.
És lassan-lassan
elfelejt már sírni.
Rég nem könnyörög,
csak próbálja kibírni
mindazt, mit hosszú
századokon át cipel már,
mint öröklött rabigát.
Egyre tovább.
Nézd, Uram!
A folyóparti zöld
lombok alatt
egy percre megpihen
a gondolat –
szünetet tart a pergő idő.
És nincs eszme – sem hatalmi erő,
mely rád kötözné kényszerzubbonyát...
És hajtana egyre-egyre tovább.
Uram!

Mi megvívunk sok csatát!
És ontottunk vért,
amikor úgy kellett,
mert ez a föld
el nem vesztetett!
Nézz le ránk – úgy kérünk
könyörögve,
hadd érezzük:
miénk lesz örökre!

LÁSS MEG ENGEM

Lehet bennem fájdalmas csend, végtelen bánat.
Végigszánthat arcomon a bűnbocsánat.
Lehetek egy nagy-nagy magamba fordulás:
Kívülről szent, odabent gyötrő vágy – kárhozat,
amiről mindketten tudjuk: nem szabad!
Minden lehetek, amit csak akarsz...
...ha hazugság kell – megkapod,
csak láss egyszer olyannak, amilyen vagyok!

CZINEGE LÁSZLÓ

ELSZÍVÁS

Leszoktam a piáról,
leszoktam a bagóról.
Olvastam a szex is gáz...
Abbahagytam az olvasást.
Néha tematikusan elgondolkodom:
mégis, hová folyik el a jövedelmem?
A lemondásnak, a visszafogásnak
valahol meg kellene mutatkoznia...
Talán – ha le lehetne cserélni az életem
(egy idomított fiatalra), s mint öreg macskát –,
amelyik durcásan bepizkol az ágy alá –,
megpaskolva kitenni a reptéri parkolóban.
Ám annyira kételkedem már mindenben,
és olyan száraz ez a lőrinci homok,
csak elszívja az érveket körülöttem.
Igazi családom sincsen, csak látszat.
Most – szeretnék kimenni a temetőbe,
kihantolni édesanyámat.

ÚGY ALSZOL EL...

Érzések göröngyös szántásán bukdácsol az ember,
tengerek iszapjában keres forrón feltörő forrásokot,
moszatok közt matat – hínárhálót dobva magányára –,
kavicsokat csodál, majd mint tüskésrája, komótosan
homály-kétségek felé lebeg – vitatkozva önmagával,
perelve évezredekkel, amelyek kialakították hálátlan,
vámszedő ösztöneit. Így aztán tündökölni és elbújni,
gyűlölni és imádni, táncolni és búsongni kénytelen,
amikor sejtfalakat robbant a hormonháború, vagy ha
léleklápján ellobbannak szeretete végső ingófényei.

Tévelygő ember! – Akárhol kóborogsz az erdők tompa
csendjében, hegyek Nemere hűvösében, vagy vadvizek
dühödt zengő-zuhogóin; végül sivár, fövényes partot érsz.
Meglátod ott pucér önmagad, amint vicsorogva szorítod
az eltűnő kvarcsezemcse időt, a csillámló hideg semmiséget.
Szemedben még utoljára lázad a tehetetlen irigy rettenet,
szétnézel rémülten, lopsz egy megriadt sóhajnyi levegőt
léted üszkére, lobban néhányat benned az illanó értelem,
aztán úgy alszol el, ahogyan csecsemőként – váratlanul,
gügyögő szavak között, félrebillent fejjel – anyád mellén.

VIBRÁLÓ HAJNAL

Kertek kontúrján borzol a fésűfogú szél,
tetőcserepeken puhán tapogat a fény.
Az utcai lámpa, mint óriási sáska,
guvadó szemével a virradatot várja.

A házfalak sarkain vibrál a hajnal,
kerítésdrótokon billeg üggyel-bajjal,
furcsán álmélkodik, szemléli a tájat,
tétova hangokból ereszt el néhányat.

Rád gondolok hosszan, míg erőt gyűjt az új nap:
Lesz-e elég időnk, mint sorban utolsóknak?
Visszatölthetjük-e az elfojtott éveket?
Már rám kattint az álom, s megnyitja képedet.

BECSÜLJ AKKOR...

Bársonyt tapogató szatócs éjjeleken,
amikor a lélek szemtükörödben pihen,
amikor a homály elfűjja gyertyáit,
amikor az álom logikája csábít.
Táncolj, csókolj, remegi!

Óvatosan lépő riadt hajnalokon,
amikor fohászkod harmatcseppnyi vagyon,
amikor az új nap fénye csüng cserépen,
amikor az első kávéd iszod éppen.
Gondolj, remélj, szárnyalj!

Durva szót érlelő, korrupt nappalokon,
amikor harang kong ereidben nagyon,
amikor hazugság mételye ront mindent,
becsülj akkor úgy, mint magát az Úristent.
Bízzál, tervezz, siess!

JÓ ITT NEKEM...

Monoton unalom kondul a kertben
a szeptemberi üres délutánban,
csepegnek rólam a permeteg percek,
érzem a nyugalom hanyag hullámlását –
alig libben a levegő, szinte leült az élet,
vagy talán le is dűlt sziesztára kábán,
s álmában fáradt fűjtatóként szuszog.

A szomszéd park fái – jámbor útonállók –
amíg nem szólnak rigmusok
a közelgő poroszló ősrről,
lopják a nyár utolsó arany mosolyát,
és a szállongó szellő ezüst hajszálait.

Egy arc kidomborul az idő fátylából,
dermedt pillantása idéz gyermekéveket –
révedő tudatomat beszippantja –
delejezve magához ölel,
s tanító mesébe kezd:

Te balga lélek vigyázz,
ne higgy a hízog szavaknak!
Hiába hintik eléd a szépség mandalaszeleteit,
kínálnak vérpezsdítő ánizs italokkal –
nem a javadat akarják.

Először sebet próbálnak ejteni;
bevezetnek látomásaik bűvös erdejébe,
szavuk gáncsos gödrében
csábos csapdába csalnak,
majd feltűznek pillantásuk árhegyére.

Estefelé, amikor kiülnek kalyibájuk elé,
elnézik gyöngyöző testedet,
amint remegő húrként vonaglik.
Kéjesen hallgatják sajtó éneked,
s néha – kedvük szerint – hárfáveden
körmükkel pengetik dallamuk.

Mire leülepszik a hetedik füstös éj,
már apró pálcikákra szúrva kínálják
édes, rostonsült húsodat
(macskáiknak is dobva kóstolót),
lecsapolt véred szörcsögve isszák,
majd éjféltajt, sercegő, villámló égbolton
a Hold sziluettjében repülnek tova,
akár egy óriásdenevér csapat.
Még sokáig hangzik rekedtes kacajuk,
epés vinnyogásuk,
végül elül a seprűsuhogató tánc.

Monoton unalom kondul a kertben
a szeptemberi üres délutánban –
megropogtatom elfeküdt nyakam,
belenézek az izzó napfénybe –
forróság rohan szét sejtjeimben –
lefolynak rólam a permeteg percek.
Jó itt nekem...
Alig libben a levegő,
szinte leült az élet,
vagy le is dült sziesztára kábán,
s álmában fáradt fújtatóként szuszog.

D. JANOVICS ILONA

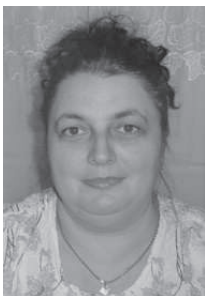
MONDD, MIT MONDHATOK MÉG?

Mondd, mit mondhatok még?
Mondhatok még valamit?
Szép szavak elfogynak, kopnak.
A szívből a remény hangtalanul kiszáll,
s a lélek meghal így, széthull a semmibe.
A mindenségben széthulló por leszek,
s a csillagok néznek majd rám.
Minden éjjel csendesen siratnak,
s én soha vissza nem térek már.

ŐRIZLEK

A legmagasabb helyen őrizlek,
tudatom arany kalitkájában.
Lelkem mélységes végtelenjében.
Öröm: úgy, mint Isten házában!
Csendben, s nyugalomban.
Őrizlek, lelkem békéjében,
a végtelenben: maradok veled!

DOMOKOS EDIT

CSEND

Csend van az égen,
Csend van a földön.
Csend van a lelkemben is –
E percet pihenéssel töltöm.

A hintaágyon ülve
Nézem az ég kékjét,
Rég éreztem csendben
Ekkora nagy békét.

A diófa foszló levelein
Lágyan tör át a nap.
Nem zörög semmi, a távolban
Halkan egy kutya ugat.

Most csend van újra,
Szinte áll a levegő...
A perc elillan,
A városébredő,

S már zajokat hallok:
Autó-, vonat-robaj,
Egy sziréna visít,
Valahol ott a baj.

Mélán eltűnődök –
Hova lett a perc,
Mely csendben körülvett,
Mint egy puha nerc?

MAGÁNY

Ha szívem szárnyal,
mint
csapzott madár
tengereken át,
kín,
gyötrelem, bánat
nem törheti át.
Lehetetlen, lelketlen
világod
meg nem látom.
Csak magam vagyok
ily bolondul egyedül,
belátom.

Kőszikla felől
gyötrő szelek
fújnak,
korbácsként csapkodva
a dúlt
habokba túrnak,
szédítő magasban
a felhők megfordulnak,
a szél eláll,
a habok elcsitulnak...—
Világom bezárva,
magam vagyok
újra.

Ha látnám,
érezném, hinném,
hogy zárt világom
nehéz ajtaját
újra nyithatom,
nyújtanám kezem:
Fogd, vidd,
vezess az úton!
Búmat örömmre váltsd! —
Hisz látod:
Csak Te vagy nekem
Barátom!

FAZEKAS MIKLÓS

HAJNALKÖNNY

Jelenléted valóságos, éles,
mint tört ablak előtt véres
ököl, oly fájdalmasan édes.
Mindigszerelmed forrón ölel,
most is álmaimban,
kérlek maradj, maradj még,
még sötét az ég,
távol a hajnal, vár még a jel...
De nyársugara szemembe kacag,
hajnalkönnye hull,
ahogyan lassan távolodsz
megállíthatatlanul.
Mosolyod suhan,
szabadon repülsz tova,
varázsálmom elvitte,
egy hajnali kismadár
szerelmes dala...

A CSEND HANGJAI

Határtalan most bennem a csend...
Angyali zeneként csilingel édes hangod odabent –
Hangod;
Mint zúgó vízesés hangja –
Mint öreg torony kis harangja –
Mint ha menny dörög viharban –
Mint Isten, ha szólít szelíden, halkan –
Mint Mikes tengerének mormolása –
Mint apró hullámok játékos csobbanása –
Mint nyári vihar, ha ki sem lát a porból –
Mint lágy szellő, ha búzamezőt borzol –
Mint gyermekek sikongása kint a homokozóban –
Mint Anyám nyugtató szava; jól van kisfiam, jól van –
Mint szívem, mikor dübörög, zakatol –
Mint egy szerelmes sóhaj a távolban, valahol...
Határtalan most bennem a csend,
Csak egy piciny hegedű játszik egy dallamot odabent;
Én is, én is, én is szeretlek,
majd kereslek, majd kereslek...
Halk kattanás, csendes a telefon,
Nem jön már át semmi a vonalon...
Majd holnap is megkeres, ahogy ma is megjelent –
Határtalan most bennem a csend...

TALÁLKOZÁS

Lassan, fejed lehajtva,
sétálva érkezel...
Már látlak,
de két karommal
még nem érlek el...
Állj meg,
maradj még,
perdülj egy lassú táncban,
látni akarlak,
most így,
ahogyan vagy,
a kék ruhádban...
Csak nagyon lassan
érintelek,
szíved reszket,
könnyeket ont
két szemed,
s amint a szerelmes
testek
éhesen egymásnak
esnek,
langymeleg patakok
árja, könnyek,
szerelmünk gyöngyszemei
hullnak
a kék ruhára...
Arcom gyönyörű
hajadba fúrva
kérlek,
Ne!
még hadd maradjon
a ruha...

Még hadd forduljak
Veled
egy táncot,
az első táncot,
s aztán majd levetve
minden más,
most kezdődik el
köztünk
a végső,
az utolsó,
a „ténylegfelvonás”.

FUCHS IZABELLA

KOR-MOSOLY

Egyszer volt, hol nem volt, itt lenn Délen, e mediterrán vidéken, Pécssett, az elmúlt századbeli ötvenes évek közepén, élt egy pici lakásban egy törekeny kis hölgy. Hófehér, hullámos haja szinte vakított mindig fekete ruhában lévő apró alakján. Kisgyerek voltam még, s ha a közelébe értem, valami méltóságteljes nyugalmat éreztem. Ő volt az én dédnagymamám. Valahová a messzeségbe tekintett, naphosszat csak ült, hintázott a hintaszékében az ablak mellett, és mindig mosolygott.

Egyszer megkérdeztem. – Dédi mami, min mosolyog mindig? – Mosolya titokzatossá vált, s lány hangján így szólt: – Ha közel jársz az én koromhoz, akkor megtudod és megérted.

Hosszú, nehéz évek, évtizedek teltek el azóta.

A minap eszembe jutott édes dédikém kedves hangja. Gondolkodni kezdtem a jó öreg szavain. Élete küzdelmein már túl volt, barátai, ellenségei lassan elköltöztek egy másik hazába. Akik megbántották, azokat elfelejtette a szomorú emlékekkel együtt. Tudta, csak napjai vannak hátra és megértette, hogy az életben minden múlandó. A többi emberre gondolván, csak mosolygott, akik megfojtanák egymást egy kicsivel több vagyonért. Felemelkedve nézte, hogyan kapaszkodtak, marakodtak állásért, pénzért, címért, sikerért, rangért, hatalomért. Ő már tudta, hogy mindez milyen gyorsan elmúlik, és igazság szerint nem is teszük boldoggá az embert. Ezért csak nézett, figyelt és mosolygott.

Egy új évszázad küszöbén járunk már. Egész életem során ért gond, bú, baj, éppen elég. Túléltem, s ma olyan távolinak tűnik. Szeretek egyedül lenni és révedezni. Látom, hogy a hatalmi harcok mennyire jellemzőek mindennapjainkra. Szinte érzem az izzadságszagú izgalmat. Az emberek ki akarnak tűnni, többek akarnak lenni másoknál, mert ostoba módon azt gondolják, akkor jobbak is lesznek. Hiábavalóság.

Kezdem megérteni Dédikét.

2009. március 23.

VÁGY

Tested úgy hiányzik a reggel ölének, ahogy
csak a víz tud hiányozni nyár vége felé.
De a szigetek előszelében az égre rajzolódott
a homokkő-él.

Vagyok-e még?
Tekinteted elpihen-e még testemben?

Megint élni szeretnék
egy rám vetett tekintet rétegében
amely lemossa rólam a halált.

-NIHIL-TELENÍTÉS

Előbb a leghosszabb álom pecsétetes írása,
Azután a heves elhatározás újjáépíteni egy cellát:
talán egy türelmes tetőnyílást a tömör sötétben,
és a dolgok csodálatos félelmekkel színeződnek.

Számtalan hajsztól kísér, amiből új arcot ölthetsz magadra,
minden hivalkodás nélkül, belesüppedve a szervek gyenge
belébe, áthatolva pliocén, fények élein, hogy
megpuhíthasd a tömör mélységeket.

Szemlencséd belecsúszhat a hasadékokba –,
mielőtt még mozdulatokkal és erővel ruháznád fel magadat:
a jelenlét – távollét játék előtti viszonyok és visszhangok előtti
meztelen erő – vetülete nélküli táj, csak különös elszántság áll
egyes egyedül, egymagában – beszélni!

Minden időben a lehetetlent választva az összes
bejárható távolságok közül.

MÉLTÓSÁGGAL

Ha nem tudsz olvasni egy árny-mosta kövön,
Ha nem tudod, hogy falhatta fel a napokat
egy láz-emésztette rózsza
Ha nem tudod körmöddel és bőróddal
meglátni a tüzet,
akkor –
akkor semmit se.

Ez a majdnem teljesség szaggatása
Az ablakhoz ütődő belső neszeink
Kívül a döbbenet azután az éji léptek
a lombok között
És mindent felfal egy iszonyú éhség
valahol

A súllyal telítődő vagy mozduló formák
neszeit felfogjuk, de ami kezdettől
fogva hallgat,
mit kezdesz azzal, ami hallgat?
a várakozó arcokkal?
mit kezdesz a várakozás kihűlt hálójával?

Lassan minden öröm lemeztelenedik.
A látás összetett fájában hatolunk előre.
Szemlencsénk csupa horzsolás.
Ittlétünk rövidségének legfőbb bizonyága
Ez a roppant várakozás, ez a rémületes
Az atomok és törvények helyén semmi más
csak a várakozás.

Rózsa –, nem kellene megmondanom, de
elhervad az élet.
Szeretném megtanulni szépen elhervasztani
ajkaimat,
de úgy, hogy mégis tovább nevessek és szeressek.
Megtanulni, hogy simuljak
egyre meztelenebb és nyíltabb mozdulatokba
szemérmetlenül, torkomban donogó szívvel,
mert felfedeztem a sivatagot.

GEIGER ERZSÉBET

VISZONYULÁSOM ISTENHEZ

Édes jó Istenem, segíts most nekem!
Bár soha nem hittem benned igazán,
csak tartottam tőled, s Te fütyültél rám!
Egyszer, kiskoromban kíváncsi voltam rád,
a sztahanovista apám majdnem szétverte
anyám fejét az ajtófélfán, akkor hol voltál?
Akkor megfogadtam: nem kellesz, segíts
azokon, akik bíznak benned; lenne dolgod
elég, de úgy látszik, nem mindig figyeled
hol a nagyobb szükség!
Elmentem melletted, nem gondoltam rád...
Kemény éveimben ugyan elengedte szám
egy-két felesleges fohász, de éreztem,
tudtam, hiábavalóság.
Megtagadtalak, de magamtól is mindent
Másokért éltem és senki sem értem
Nem voltam áruló, csak titoktartó, egy
félszeg, őszinte, önmagát csaló,
kifelé bátor képmutató.
Kérdésre mindig igaz választ adó,
de a lényeket mindig elhallgató...

Megmaradt bennem tehernek, bűnnek,
olyan vádnak, amit már semmi nem tűrhet...
Ha hittem – hittem
Ha szerettem – szerettem
Ha bántottak, gyűlöltem és bosszút esküdtem,
ami nem ártott, leginkább csak nekem...
Mert visszaszállt.
Már megbűnhődtem.
Lemondtam, féltem, vezekeltem,
mindennel, ahogy eddig éltem!
S kérnélek: segíts, már szeretlek,
de nem lenne igaz, csak fél hittel élek, de
segítsd azt akit szeretek s hisz neked,
akkor talán tudok bízni benned, s talán
majd én is akarlak...
Addig is bocsásd meg a vétkeimet...
Ha vannak!

CSAK EGY KIS PONT

csak egy kis pont voltál
mindig függvénye a soknak
valaminek mindig hogy igaz
legyen de függvénye nem
voltál sohasem annak amit
mások naivan hívnak úgy
szerelem

A TENKESEN

Látod öreg hegy!
Hűtlen lányod néha visszatalál.
Itt voltam múltkor is, amikor
a Macskalyuk – dűlőben
kinyíltak az orgonák...
Halványlila könnyüket
mind értem siratták,
s a máriagyűdi kéttornyú harangját
akkor, kicsit nekem kongatták.

Már megbékéltem mindennel...
Amikor elmentem, azt hittem
nincs nagyobb kín, mint itt hagyni
az öreg diófát...
Azóta a lelkem ezer bánat átjárta,
most itt vagyok újra, mert úgy fáj...
Nélkülem nyíltak ki a tulipánok, nem
szedtem idén medvehagymát...
Virágzik a jázmin.
Valaki kívágta a labdarózsát,
biztos az is útjában állt.
Innen belátni mindent...
A márványbányát, látom az úton jönni
kőporos tarisznyában
szegény Delipapát, de jó, ő már nem
látja a szomorú, kékszemű unokát.

Tiszta időben ezüst csík fényben,
sejteni a Drávát, háborgó lelkem,
szép, vadvizű folyóját.

A kadarka oltványok átvészelték a telet.
Megérem-e egyszer, iszom-e a borát?
Maradok a rizlingnél... nem ér majd csalódás.
A szőlősorok mentén a mezsgyén,
kihajtott a menta, szedek egy csokorral...
Jó lesz, rossz napokra.

Mert itt most jó!
Mecsek lábánál élek...
Pécs. Lázadó kamaszkorom álomvárosa...
Tenkesalja fogva tart, idejárom haza.
Két hegy közt vergődök, mint akinek
volt már ugyan háza, lesz már lakása,
de soha nem volt és már nem is lesz: Otthona.
Most jó.
Most nyílik a pünkösdirózsa.
Kedvenc virágom.
Hé Valaki!
Ültesse majd át, egyszer a síromra.

2006.06.05. *Pünkösöd*

55 FELESLEGES KARC

apám hajszínét
kék szemét örököltem
– bár karóval kergetett –
én voltam kedvesebbik lánya
tekintetemben anyám néz vissza
az esténként paprikáskrumplifőző
munkásasszonyok magánya
az indulatot
a mindenek feletti kitartást
apám hagyta rám
s meglapul bennem anyám
könnyes gyávasága
semmit nem érő küzdelmeim
flancos melegágya
– tán voltam gyermek is –
jártam iskolába
én voltam a szamarasdeli
nagyobb unokája
legtisztább fénnel
világít szívemben
az analfabéta nagyanyám
kezében alig srófra
csavart petróleumlámpa
– idén nem vittem virágot –
voltam asszony is
de nő még talán soha
mégis
fiamnak
lányomnak
boldog-büszke anyja
lefojtott világom
két gyönyörű záloga

tanultam a poklot
talán hittem néha
írtam néha verset
– vagy csak szerettem volna –
megszűnt a dalolási kényszer
ez is csak egy sarokba hányt
rongyos néma kotta
át kell lépni rajta

MONDD KI VAGY

Mondd ki vagy?
Neved még alig
betűzi a szám, lelkem
saját maga előtt is
meglepetten áll.

Mondd ki vagy?
Lehet az álmom
már régen körbejárt,
s itt hagyta emlékebe
a szíved illatát?

Nem tudom ki vagy,
de érted borzongat
a vágy, s úgy hull le
rólam most minden
alázat, mint tömött fogasról
egy ócska kabát.

GERGELY ATTILA

UGYANÚGY

Van remény, hogy titkot találj.
Új, remegő látóhatár a vágy,
Ami görgeti a száj mosolyát.
Ne ismerné vad vizét
A szerelem sodrásának,
S tiszteli a mostot, a mát
Ízelve az örökké ízét.

Nekem megint az a két barna szem
A hömpölygő folyam. Csónakom itt.
Rajta és általa.
A reményt
valóra váltotta.

Ez az egy mindig-szerelem.
Hullámok, örvények.
Amiért tetszel,
Ismét nem kell megértsem.

Alattam, s én benned. Kell!!!
Gondolat vagyok, gondolj el!

SZABADON...

Bár lennék inkább halott víztükör,
akit népek, városok mérge gyötör.
De tisztán és szabadon,
mosolyom csillanna hajadon.
Szemlélnéd magad bennem,
tükröd lennék, mert így szabad csak szeretnem.

Bár lennék inkább egy halott lelke,
éjjel bolyongó sikoly.
Reménytelen, akár a függönybe akadt,
vergődő moly.
De ha eljön a Nap, fényes fénykoszorú,
szíved nem lesz többé szomorú.
Átölelnék, láthatatlan lényem
őrangyalként vigyázna.
mikor arcod könnyektől ázna.
Csókommal innám fel minden cseppjét.
Meséket suddognék hallhatatlanul,
Többé már nem lennél Álmatlanul.

Szeretni, szabadon.
Ahogy árnyék simul a falon.
Játszani édes szavakon.
Szeretni, szabadon.

HOGY IS SZERETLEK?

Mint fény az árnyat,
Záport a virág,
Mint patak a medrét,
Madarat az ég,
Mint sóhajos nyári éjjel a fák az eget
Mindenkinél jobban,
Téged így szeretlek.

MERT

csak mert te bennem élsz
hajnalt hasadó szívemben égsz
mert tudom még engem vársz
éjjelente magadba zársz
körötted ragyog száz és száz
szívemben égő dúlt fohász
hűs álmod még velem remélsz
s olykor-olykor hazakísérsz
feljajdul az öröm ha hozzám érsz.

ALTATÓ

Mintha mindig is így lett volna,
egy mesét mondok bóbiskolva.

Mert este lett és nagyon akarlak:
halk álmod hintek homlokodra.
És szerelmemmel betakarlak.

GÓGUCZ NÓRA

A lélek születése

Abogy bennem él

Ikaros

Őszi hangulat

Valahol Európában?

Angyalok vigyázzák lépteidet

Tálka

GYŐRI ZSIGAI KLÁRA

ÁLOMBA RINGATVA

Elült szívemben a csend,
édes álomba ringatom magamat,
hold csipkés ruháját nézem,
gondolatok szőnek most álmokat.
Tudatlan magvak magányos cserjék
égig érnek a fák,
lépések botorkálnak sötét éjben,
megfakult fáradt levelek, koppannak,
sóhajok éj csendjében,
némán felszakadnak.
Tenger homokjába rajzoló a jövőt
ujjaimmal kártyaként szétterítem,
formálok, megfestem vágyam,
lágyan hullámozó tengert,
vörösén izzó Napot,
vad erővel széttépő zuhatagot,
virágok bársonyruháját tarka réten,
lelkemben örök békét
és Téged!

HAZAÉREK!

(fohász)

Valahol távol kék az ég,
tenger smaragd hulláma simogat,
felhő szeretőn átkarol,
szellő hárfája dalra fakad
álomba ringatva hegyet,
vágyaimról énekel:

bánatom lelkek éledő jászlába
fűszálak tövébe dúdолом,
mert rám szakadt az ég
dacosan, erejét fitogtatva
zavaros lett minden,
tenger, az ég szürkésege,
paplanom, a nagyvilág –
álmot sző a félelem.

Hazám,
Otthonom csak itthon lehet!
hűvös az éj,
opálos fátylát teríti reszkető testemre,
halánték lüktet,
remények hajtanak,
hangok keverednek,
lélek arany szálán vágyak, ölelések,
csodát ígérnek
– szeretet nesztelen –
nemsokára,
Én is
Hazaérek!

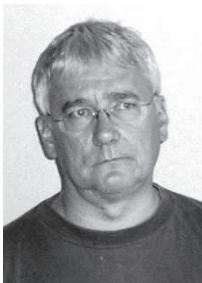
Győr, 2009. július 9.

CSEND HANGJA

Nesztelen lépés – csend reszket
Sóhajba fojtott vágy – átölel magány
Sarjadó bimbók emléket szőnek
Lelkemben örökzöld fák nőnek
Aranyhaj pihe ágai integetnek
Imámmal magam maradtam
Kettesben

Győr, 2009. április 1.

HORVÁTH GÉZA

PERZSELŐ NYÁR

A város megint hömpölygött, zsúfolt volt a turistáktól, ugyanúgy párát és forráságot lehel ki magából, mint ahogy emlékeiben élt. Kacskarिंगós, néhol meredek utcácskáival elkápráztatta a férfit. A hegyoldalba épült házaival, a szőlőskertekkel és a tehetősebbek villáival mediterrán hangulatot árasztott.

Visszatért arra a helyre, ahol boldog napokat töltött el egy lánnyal, aki abban az időben virágot árult a városban. Tudta, hogy még egyszer el kell jönnie, és újból át kell gondolnia mindent, amiket együtt éltek át. Félt a találkozástól, pontosabban az emlékezéstől, amelyek olyan elemi erővel hatottak rá, hogy még ennyi év után is a torkában dobogott a szíve. Különleges erő lett úrrá rajta, ezért pontosan ott vett ki szobát, mint azon a nyáron, amikor itt járt. Ablaka ugyanarra az erkélyre nézett, ahol hajdanán a virágáruslány lakott. Reggeleken, amikor fehér hálóingben kitérta a zsalukat, majd öntözni kezdte a muskátlikat az erkélye párkányán, olyan volt, mint egy angyal. Majd azt is látta, hogy a szoba homályába visszatérve fésülni kezdi hosszú, barna haját.

A virágáruslány csak hétvégeken árulta a virágot. Ezeken a napokon vett tőle egy csokor rózsát, mindig fehérét és mindig öt szálát, csak azért, hogy láthassa őt, hogy elnézhesse, ahogy csokorba rendezi a szálakat. Ilyen nővel csak gondolatban vétkézhet az ember – ismerte be magának.

Újból nyakába vette hát a várost. Elindult felfedezni mindazt, amit megismerkedésük után együtt tettek meg. Olyannyira elviselhetetlenné

vált nélküle minden, hogy folyton megjelent a lány arca és alakja, szinte valóságossá materializálódott számára. Néha keskeny utcákon, tereken, parkokban tűnt fel pár lépéssel előtte; ilyenkor az illatát is érezni vélte, amely a vaníliára emlékeztette. Máskor meg egy kirakat előtt állva látta, egy kapualjba befordulva, vagy egy szökőkút vize fölé hajolva.

Sétái során, amikor szűkebb utcákba tévedt, ahova a napfény csak a déli órákban süt be, a pincsesori ablakokból néha dohos levegő csapta meg vagy az öreg házak hámló vakolatának szaga, de ezt is kellemesnek találta. Aztán végigsétált az árkádsor alatt, egészen a belváros határáig. Néha nekiütközött férfiaknak vagy nőknek, akik ezért furcsán néztek rá.

Leginkább talán a késő délutánt és az estét kedvelték, mert a déli forróság megtöri az ember akarateréjét, meggömbíti a vasakat, meglágyítja az aszfaltot, és tűzforróvá teszi a köveket. Amikor az ég alja mályvaszínű alkonyban úszik, és az épületek ontják még magukból a napközben felgyülemlett forróságot, a járókelő megkönnyebbül egy-egy északról érkező, hidegebb áramlat hatására; az emberek is mintha vidámabbak lennének. A zsaluk újból kinyílnak, és a szobák isszák az éltető levegőt. Milyen jó is volt ilyenkor elvegyülni a sokaságban, milyen boldog pillanatok voltak ezek! – idézte fel magában ezeket is. Emlékezett, hogy egyszer a dóm hatalmas kötőmbjei előtti téren úgy érezték magukat, mint az időutazók, akikre nem hat az idő, sem a fizika törvényei. Abban a késő délutáni órában, amikor a tér színe aranyból szürkévé fakul, és a dóm hatalmas, fémből készült kapuja a higany színére emlékeztet, megígérték, hogy egymáséi lesznek. Most újból e hatalmas falak tövében állva teljesen elveszettnek érezte magát.

Még mindig megvolt a kávéház, amelynek hűvös márványsztalai fölött szerelmes beszélgetéseket folytattak, s mint a lesben álló vadállat, kémlelték egymás szemét. Óh, azok a sóhajok, azok a szerelmes és vágyakozással teli órák! – gondolta. Megvolt még a teraszpresszó is, amely a langyos estéken apró, kis lámpácskáival csalogatta befelé a járókelőket; az ott ülő vendégek csak elmosódott formák, mozdulataik ekkor már nem kivehetők. Megtalálta az éjszakai bárt is, ahol a dzsessz egyhangú, bágyadt ütemére áttáncoltak hajnalig egy forró éjszakát, miközben egymás fülébe suttogtak szerelmes szavakat. Aztán egy esős, vasárnapi délelőttön, egy templom csendjében örök hűséget ígértek egymásnak.

Napról napra közeledett egy helyhez, ami vonzotta attól a perctől kezdve, ahogy a városba érkezett. Tudta jól, hogy ezt a helyet nem kerülheti el; a temető volt az. Felkereste hát a sírt is, ahol a lány fekszik. Szemébe könny szökött, úgy olvasta a feliratot: „Élt 22 évet.”

A lány tíz éve halt meg, és azóta a férfi is folyton meghal egy kicsit. Csókjait még mindig érzi, melyek olyanok voltak, mint a perzselő nyár, amilyen megismerkedtek: forrók, szenvedélyesek.

Pécs, 2005. november 1.

SCORCHING SUMMER

fordította: Könyves Tóth Enikő

The city was flowing, it was crowded with tourists and breathed haze and heat the same way he had it in his memory. The man was dazzled by the winding and sometimes steep streets. It had Mediterranean atmosphere with its houses built into the mountainside, with the vineyards and the cottages of the rich.

He returned to the same place where he spent happy days with a girl who used to sell flowers in the town at that time. He was sure he had to come there once more and think over everything they had experienced together. He was afraid of the meeting, to be more exact, he was afraid of his memories which affected on him so strongly that his heart was pounding in his throat. He had a strange feeling and took a room at the very same place where he stayed during that summer. His window looked to the same balcony where the flower-girl used to live. In the mornings when she opened the shutters wearing her white nightgown and started to water her geranium on the edge of her balcony she was like an angel. Then he also saw that after entering her dim room she started to comb her long brown hair.

The flower-girl used to sell flowers only on weekdays. On such days he used to buy a bunch of roses from her, always white roses and five threads only because he could have a chance to watch her while she was making a bouquet. One may commit sin with such a woman

only in thought – he confessed to himself.

He made a tour of the town again. He went to discover everything they used to do after they had got acquainted. He felt everything so unbearable that the girl's face and figure always appeared and nearly materialized for him. Sometimes she appeared in narrow streets, squares, parks with some steps in front of him: At such occasions he had a feeling as if he could smell her scent that reminded him of vanilla. At other cases he saw her standing in front of a shop-window or turning into a gateway or leaning over the water of a fountain.

During his walks when he happened to get into narrow streets where the sun shone only at noon he felt fussy smell from the windows of the basement or from the peeling plaster of the old houses, but he found all these pleasant. Then he walked under the arcade as far as the border of the downtown. Sometimes he bumped into men or women who stared at him curiously.

They liked late afternoons and evenings the best because the heat at noon breaks one's will-power, melts the iron, softens the asphaltic concrete and makes the stones piping hot. When the horizon floats in mauve and the buildings spout the heat accumulated during the day, the passer-by relieves due to a colder current coming from the north and people also seem to be happier. The shutters open again and the rooms draw in the vital air. How pleasant it was to mingle with the crowd, how nice moments they were! – he recalled. He remembered that once in front of the huge stones of the cathedral they felt as if they were time travellers who were not affected either by time or the rules of physics. At the late afternoon hour when the colour of the square was fading from gold to grey and the huge iron door of the cathedral resembled the colour of the mercury, they promised to be each other's. Now standing at the foot of the enormous walls again, he felt himself totally lost.

The café – over which cool marble table they were having lovely conversations and were looking into each other's eyes like the wild animals on watch – was still standing. Oh, those sighs, those lovely and passionate hours! – he thought. The espresso on the terrace whose little lamps attracted passers-by on mild evenings was still standing. Guests sitting there looked like fading figures, their movements were not clear. He also found the night bar where they

were dancing to the monotonous rhythm of jazz at one hot night till morning while they were whispering passionate words into each other's ears. Later on a rainy Sunday morning they swore eternal fidelity to each other in the silence of a church.

He was getting closer and closer to a place that attracted him from the moment he arrived at the town. He was sure he could not keep away from this place: that was the cemetery. So he also visited the grave where the girl was lying. He was reading the inscription with tears in his eyes: „Lived 22 years”.

The girl died ten years ago and the man has been dying a little since then. He can still feel her kisses, which were like the scorching summer in which they got acquainted: hot and passionate.

Pécs, 1st November 2005.

SZERELEM VASÁRNAP DÉLUTÁN

Elhatároztam, hogy beleszövöm magam a világ végtelen szövetébe, és a következő történetem hőse én leszek, saját magam, hiszen legkönnyebb az életünkből meríteni az ilyen írásokhoz, abból, ami velünk megesett. Az ember a szobája hűvösében hajlamos elkalandozni és romantikus terveket szőni valakivel, különös kalandokat kieszelní, amelynek végkifejlete szinte mindig egy intim együttlét, vagy legalábbis annak lehetősége. Ezért úgy döntöttem inkább, hogy nyakamba veszem a várost, és felderítem az utcákat, újból rácsodálkozom majd egy-egy épület oromzatára, és a leanderek illatától megrészegülten kiülök egy térre a gesztenyefák és egy kerthelyiség napernyőinek oltalma alá.

Az emberek túlságosan fáradtak ahhoz, hogy a vasárnapi ebéd után, a füledt, nyári délutánnak ebben a korai órájában kimozduljanak otthonaikból, és talán még mindig a délelőtt sülő rántott hús illatára emlékeznek, ezért nincs rajtam kívül vendég azon a helyen, amit felfedeztem, és amit egymagam „foglaltam” el. Az emberek ugyanis a jóllakottság mértékének fordított arányában hagyják el szobáik hűvösét, és indulnak meg sétálni, birtokba venni a szórakozóhelyeket.

Nekem ez most öröm, mert a nyüzsgést nem igazán kedvelem; magá-nyomat a körém szemtelenkedő néhány galamb töri csak meg.

Rendelek egy italt a pincérlánytól, aki deres pohárban hideg, gyön-gyöző sört tesz elé, alátéttel. Közben azon tűnődöm, hogy egy fel-szolgáló mennyire lehet meghatározó eleme egy ilyen vendéglátó-ipari egységnek, mert bizonyára az, mivel előszeretettel alkalmaznak ilyen fiatal és szép lányokat, nőket, mint ő. Viszont érdekes, hogy évtizedek alatt soha nem jutott eszébe senkinek változtatni azon az öltözéken, amit előírnak: zárt cipő, fehér blúz, fekete szoknya vagy nadrág, pin-cérkötény; mintha valamiért hasonlítaniuk kellene egymásra, akik eze-ket viselik. Persze, tudom, a vendégtől való megkülönböztetés is cél.

Előkerül a táskából egy Musset-kötet, valamint a jegyzetfüzetem – melyet mindig magamnál tartok, hogy bármikor papírra vethessem hirtelen támadt gondolataimat –, ezen kívül a délelőtről otthelyezett pogácsa maradéka is, amit óvatosan szétszórok a morzsákat gyűjtögető galambok elé.

A söntésnél álldogáló pincérlány egy ösztönös, előlről hátrafelé irányuló mozdulattal elsímítja hosszúnak nem mondható, barna haját, ezzel kiemelve arcának Audrey Hepburnre emlékeztető bájosságát. Vajon mi járhat épp a fejében? Talán az anyja és az apja, ahogy nap mint nap a gyűlölet nyilait lövöldözik egymásra, amitől szenved az egész család; vagy az öccse, aki talán épp a szülei játszmái miatt rend-szeresen kimarad az iskolából – ezt bizonyítják a rossz érdemjegyek is. De szegény lánynak miért is szánok ilyen keserű sorsot? Gondoljon a vőlegényére inkább, akivel a közelgő esküvőjüket tervezgetik, és már a menyasszonyi ruhát is kinézték, valamint azt a külföldi utat, ahová nászútra mennek majd. Bizonyára hosszabb ideje gyűjtögetnek közös erőfeszítéssel.

Időközben a lány elunja az ácsorgást, leül egy szabad asztalhoz. Lábát keresztbe téve, és ezzel vékonyka alkatát kihangsúlyozva hátra-dól a fémszéken, majd melankolikus pillantással felém tekint. Észreve-szi óvatos mozdulatomat a galambokkal, rám mosolyog. Talán ő is szereti a madarakat? Nem tudhatom, mindenesetre megnyugtató ér-zéssel tölt el, hogy arcán nem a rosszallást fedeztem fel, sőt, mintha az érdeklődés jeleit mutatná: figyelmes lesz a kihajtott könyvre és a jegy-zetfüzetre, a tollra. Lehet, hogy tanárnak néz, a tér túloldalán álló pati-nás középiskola egyik tanárának, vagy – ki tudja? – szerencsém van és

írónak, de az is lehet, hogy csak egy szerelmesnek, aki épp verseket farigcsál kedvesének.

Mint aki a vendég fogyasztását méri csak fel, kötelességtudó alkalmazkodóan illően odajön hozzám, megkérdezi üresedő poharamra mutatva, hogy fogyasztok-e még egyet. Szavait alig hallani, melyek olyan puhán hullnak rám, ahogy a körülöttem tornyosuló gesztenyefák elszáradt levelei érintik a földet, amikor meglegyinti őket egy eltévedt szellő. Most már figyelmesebb vagyok rá: szép és szelíd hangjával elbűvöl engem; úgy válnak meg a szavak gazdájuktól, mintha beletörődnének sorsukba, és mintha tudnák, hogy elutasító választ kapnak. Én nemet mondok, de mégis, hogy ne okozzak csalódást, vagy sokkal inkább azért, hogy újra a közelemben érezhessem és újra fölém hajoljon majd kivágott blúzában, kávéfőzőt rendelek: „legyen egy melanzs, hogy újból érezzem Bécs illatát és ízét”. Arcán öröm suhan át, mert első elutasításom után mégis tehet értem valamit, és visszajöhet hozzám.

Néhány perc elteltével megjelenik, majd asztalomra tompán koppan a csésze és a hozzá tartozó alátét. Ekkor a jegyzetfüzetem fölé hajol, óvatosan, a tolakodásnak a legkisebb gyanúját se ébresztve bennem. Én pedig, hogy ne hagyjam veszni ezt az értékes pillanatot, próbálom kitalálni illatát, amely ha nem is vanília, azért valami hasonlóra mindenképp emlékeztet. Közben, bizonyára néhány sort el is olvasott, mert rám mosolyog. Szemében látok egy aprócska jelet, egy felvillanást, amit tétova mozdulatok kísérik, és ebben a pillanatban úgy érzem, maradna még, vagy kérdezne valamit tőlem, talán azt, hogy ráérek-e megvárni őt munkája után, elvinném-e este valahová, például vacsorázni és táncolni. Talán azt is szeretné (ha nem tartom érte „rossz” lánynak), hogy hazakísérjem otthonába vagy az enyémbé, hogy eltölthessen velem egy romantikus éjszakát. Ha felkérne rá, én úgy is tennék, és vacsora után szerelmes szavakat suttognánk egymás fülébe, mindkettőnkben fokozva a vágyat, megkönnyítve az utat egymás meztelenségéhez. A fölénk boruló firmamentum fényében, a ház előtti kapualjban átfognám derekát, többször meg is csókolnám, majd felmennénk a lakásba, és egész éjjel szerelmeskednénk. Másnap, pedig felidézném a boldog együttlét perceit: a teste melegét, a combok hajlatának ízét, a mellék lágy vonalát, a bordák enyhe tapintását; ugyanakkor a sápadt, karcsú test szálnalmát, de a léleknek mégis oly tetsző és felemelő kedvességét is. Újra átélném a meztelen, puha kéz érintését.

De nem mer kérni tőlem semmit.

Én sem bátorítom, mert ebben a pillanatban elfog valami gyámoltalanság. Talán a lány szépsége teszi ezt velem? Én is csak félénk kölyök lennék, ha egy szép nő kerül velem szembe, és hatással van rám? A szerelem akkor a legcsodálatosabb, amikor váratlanul toppan elénk, amikor a legkevésbé számítunk rá. Pillanatok alatt képes átformálni éniünket, és eljutni testünk atomjaihoz, felkészni az ereken, a dobhártyánkon verni ütemét, lebénítani a végtagjainkat, és elapasztani a szavainkat.

Zavartan tekintünk egymásra.

A csend hosszabbra sikerült, mint terveztük, mégis, amikor távozik, szinte csak véletlenül, hozzáér zakóm ujjához; én pedig egyik karját érintem meg lágyan ujjaim hegyével, olyan gyengéden, mint ahogy egy finom selyemkendő hull a földre, miután alákapott a nyári szellő.

Pécs, 2008. augusztus 8.

JOÓNÉ SOÓS ANDREA

A TÜKÖR

Gyönyörű május délután volt, akáccillatot hozott a simogató szellő. Edit leparkolt a kórház előtt. Édesanyja fekszik a belgyógyászaton, már két hete, hogy bekerült. Megint rosszul lett, pont akkor, mikor Edit nem is volt itthon, az ország másik felébe kellett utaznia a vállalkozás ügyeit intézni. Terjeszkedni kell, most lehet beindulni, most kell minden szálát pontosan kézben tartani. Nem mindegy ez a pár hónap, így nem is a legjobbkor jött ez a kórház sem. Most is rohanásban van, fontos megbeszélésre várják, de ha nem jön be, akkor megint sértődés lesz.

- Szia anya!
- Szervusz kislányom!
- Egyedül vagy, nincs is szobatársad?
- Ó nem hiszem, hogy sokáig lesz így, felvételes az osztály.
- Jobban vagy? Hoztam neked vizet, meg egy kis gyümölcsöt is. Van még valamire szükséged? Holnap nem tudok jönni, most is sietnem kell, muszáj találkoznom valakivel, fontos ember, nagy lehetőség a vállalkozásnak. Na gyere, adok puszit, majd hívlak telefonon holnap délelőtt. Jó?

- Persze kicsim, menj csak. Vigyázz magadra! Ne rohanj annyira, aggódom, hogy bajod lesz.

Az utolsó szavakat Edit már nem is hallotta, addigra már az autóját indította. Már csak 15 perce maradt, hogy a város másik végébe érjen.

- Képzeld három piros lámpán is áthajtottam, de megcsináltam, odaértem. Szerencsére! Úgy néz ki, meg tudtam egyezni, jövő héten

kész a szerződés. Hát nem nagyszerű? – ezt már késő este mesélte Edit a férjének, Péternek.

- De az, ügyes voltál! Ünnepelehetnénk. Mondjuk, mit szólnál holnap egy ebédhez?

- Nem igazán szerencsés. Tudod, munkaebéd, már mondtam.

- Akkor vacsorára meghívhatom az én tüneményes feleségemet?

- Az nagyon jó lenne...

- De?

- Nem emlékszel? Krizbacherék hívtak meg bennünket.

- Pompás este lesz.

- Ne fintorogj, hasznunk lesz belőle, hidd el!

- Ha te mondd... Édesanyád hogy van?

- Jó, hogy eszembe juttatod! Megkérhetlek, hogy holnap délután bemenj hozzám? Én sehogy sem érek oda.

- Persze. Ráérek. Nem jössz lefeküdni? Várj csak, kedvet csinállok hozzá – ölelte át asszonyát Péter, gyengéden megcsókolta, közben puhán, értőn, kezei barangolásba kezdtek Edit csodás testén.

- Péter drága, várj csak. Mindjárt jövök, de ezt még meg kell írnom. Ígérem, sietek hozzá!

Péter hiába várta, elaludt, mire Edit csendben, valamikor hajnali 3 körül mellé bújt a hatalmas ágyba.

Egy későbbi május este, ami sokat ígért, de még többet adott.

Edit csak ült a fotelben. Ha tehetné, visszaforgatná az időt, egészen addig a tíz évvel ezelőtti a májusi napig, akkor kezdődött ez az egész örület. Elindult a lavína, és csak sodorta magával, elpusztítva minden dolgot maga körül, amiért érdemes élni. Ráadásul nem is vette észre, mintha valami kiradírozta volna a szívéből azokat a mozzanatok, amik nem illettek bele az üzletasszony életébe.

Pedig biztos voltak jelek, amik figyelmeztetni akarták, de nem volt hajlandó észrevenni őket. Egészen a mai estéig. Egy partira volt hivatalos, fontos emberekkel találkozhatna ott, nagyon készült rá. Indulás előtt még egyszer belenézett a nagy tükörbe, látta, ruhája, frizurája, sminkje tökéletes, mégis úgy érezte, valami nincs rendben. Nem értette, mi lehet az, ami ennyire zavarja, de tudta, addig nem indul, míg nem biztos magában.

Hosszasan állt a tükör előtt, valami nem engedte mozdulni. Olyan

érzése volt, mintha megbabonázták volna, néznie kellett a saját arcát. Hirtelen rájött, mi hiányzik. A fény. Hiányzik a fény a szeméből, és a gödröcskék is eltűntek az arcáról, ami minden mosolyát kísérte.

- Vajon mikor történhetett? Kérdésére senki nem felelhetett, hiszen egyedül élt a házban. Az első könnycsepp ekkor indult útnak, s követte a többi.

- Istenem, mikor sírtam utoljára? – zokogta a csendbe. Bizony már rég nem engedte meg magának a könnyeket. Édesanyja búcsúztatásán sem sírt, s még titokban büszke is volt magára, hogy milyen fegyelmeztet. Temetés után üzleti tárgyalásra sietett. Már hat éve ennek. Akkor sem sírt, mikor Péter elhagyta. Nem bírta tovább ezt az életformát, azt, hogy alig látja a feleségét, Editnek soha nincs ideje kettőjükre, s nem akarta tovább halogatni a gyerekvállalást sem. Az asszony akkor nem is értette mi a baj, hiszen van még idejük, úgy gondolta, ráér még az anyaságra, most első az, hogy megteremtsék hozzá az egzisztenciát. Férje utolsó mondatait sem értette:

- A nagy egzisztencia-teremtésed közben végigszáguldasz az életeden, és nem tudod élvezni egyetlen pillanatát sem. Gondolkodj el kicsit, ne tedd tönkre magad!

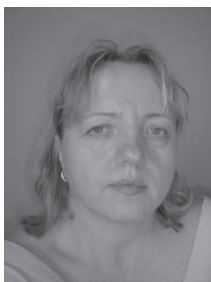
Most már értette, miről beszélt. Lassan eszébe jutott minden, a befejezetlen esték, a hiába tett ígérek, a halogatások, a simogatás nélküli gyors együttlétek.

Irtózatosan fájni kezdtek az emlékek, a meg nem élt pillanatok, az el nem sírt könnyek, az elveszített mosolyok.

Nem tudta mihez kezdjen, csak azt érezte: nagyon, nagyon fáradt. Letusolt, puha fürdőlepedője ölelésében az ágyára dőlt, hamarosan el is aludt. Reggel úgy nyolc körül csörgött a telefonja, kikapcsolta, s aludt tovább. Még enni sem kelt fel, nem érezte az éhséget.

Egy teljes napot, s a rá következő éjszakát is végigaludta, madarak énekeltek hívogatón, mikor ébredt. Kiment a teraszra és figyelte a hajnalt. Letisztultak valamennyire benne a gondolatok, s már biztos volt benne, változtatnia kell, ha élni is akar. Fogta a nagy noteszét, és sorba jegyezte a tennivalóit, amiket pontosan véghez kell vinnie ahhoz, hogy új életet kezdjen. Tudta, hogy nem lesz könnyű, mégis megkönnyebült mosollyal dőlt hátra, és adta át magát az ébredő természet gyönyörű látványának.

KAPINYA ILONA

TÉVEDÉS

Mikor minden veszni látszik
fogy a remény, nő a bizonytalan.

Mikor akarod, hogy legyen,
mégis fogy a végtelen előled –
érzed, nem jó sehogy.

Bármit teszel, alig alszol
az idő ellened kerekít szegletet...

a vágy, mi benned lángol
körbeölel, rózsaszín kezeivel.

Vétked az értelem –
fogy el az érzelem felett
s föladsz.

A sajgó fájdalom lassan
zöld lombot növeszt szíveden,
egyedül maradtál önmagadban
veled van a jövő és a múlt,
amely vékony ereidre simul –
már minden levél
– örökre mozdulatlan.

AMOR FATUM

Régen sokan voltunk, most
körülnézek, senki nincs velem.
Reszket bennem a lélegzet
vendégét megtérni kénytelen.

Felbőg egy barom a jászol mellett
mozgatja könnyű szél a szalmát,
valaki halkán súgja; – szeretlek –
felkapom álmaim darabját.
Puha kezéd vállamon pihen
lelkem ünnepel némán
nem nézhetek Rád szertelen
mozdulatlanul maradok bénán.

Szemeimből könnyek peregnek
meghaltam tán magányomban
vagy a féktelen élet játszik velem,
szívfájdító akarat egy kósza álom
alomban hintáztatja szemfedelem.

Alakok jönnek-mennek a fényben,
egyiknek valami csillog a kezében.
Mindjárt harsonát fúj az égig
magával visz Téged, mert erre kéri.
Itt hagysz engem fázós alkonyon –
képzeletem szárnyait szaggatom.

KÉT BOLDOG EMBER

Ha majd elegend lesz a szenvedésből
és keresed a neked járó jussod,
fogyó életed repülő percein
elindulsz felém az úton.
Elindulsz, mert az élet fáj neked
a verejtéked literszám csorog
majd bennem találsz azt, ami kell,
mert csontjaidból már kikopott.
A számban őrzöm csókoknak ízét
amit ősidők óta hordok,
míg nem láttalak életem egén
nem voltam igazán boldog.
Most érzed azt, mit éreztem én
mikor még nem csillogott szemünk,
hangod alakot öltött belém –
úgy térdepelt az ünnepünk.
Tudom, most már felém hord a szél
titkomat még akarom – rejtem –,
kiáltom mégis a világba szét,
– mert ajkadon újra születtem!
Sokkal messzebből gyógyítalak,
hogy ne fájjon Neked semmi,
meglásd fogok fáradt lelkednek
a jászolomban ágyat vetni.
Te vagy nekem a Megváltóm
hűséggel adózom tenyeredbe,
forró csókkal altatlak el
– az utolsó percig ölelve.

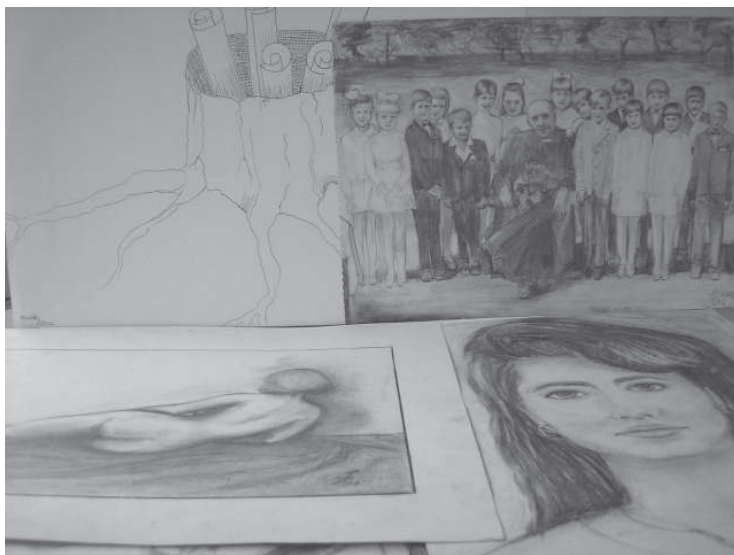
Látrány, 2009. január 18.

Siloám tavában

A POKOL KÖNNYEI

Írok, mert szívesen gondolok Rád.
Sírok, mert két karod nem ölel át.
Írok azért, hogy veled legyek.
Sírok, mert azt kérted, felejtselek.
Írok, mert bánatom temetni kell.
Sírok a magánytól, s a csend ráfelel.
Írok, mert várom, hogy süssön a nap.
Sírok, mert holdtölte éjszaka van.
Írok, és betűim úsznak a könnyben.
Sírok, hogy elázzon együvé minden.
Írok, a messzeség ne legyen zátony.
Sírok és folyton a hívásod várom.
Írok én nappal, és sírok egész éjjel,
ringat a ladikod szürke szemfödéllel.

Rögök

Nő rózsával

KELEMEN ZOLTÁN

LEPATTOGÓ ZOMÁNC

Fény után könyörög hideg reggelem.
Vérbefagyott álmok tűnnek rendben el.
Hogy merre mennek? Hiába kérdezem.
Néma csend a válasz. Senki nem felel.

Már csak az utam keresem kitartón.
Mint kő gördülök le fagyos dombokon.
Sziklával ütközöm, akár egy vak gnóm,
kit most engedtek rabságból szabadon.

Lelkemről lepattogó fehér zománc
peng ridegen a jéggé vált könnyeken.
Miközben mélyebbé válik minden ránc
s vér már alig folyik át az ereken,

zúzmarássá válik a csillagos ég.
Lejár az idő, mely oly sok volt nem is rég.

2008. december 8. Mohol

A SZIKLÁK ÉS A FÖLD

Ők emlékeznek, miközben mi feledünk.
Száz éves fák suttogják az utolsó lépésekkel
Letaposott fű sikolyát.
Saját kezeddél kiásott gödör vár,
S bár hallod a szabadság viharát,
Karöltve gyalogolsz a Halállal.
Emberi mivoltod, s az, hogy még oly sok a mondanivalód,
neki mit sem számít,
s mint kihízott marhát, terel a vágóhíd felé.
Te erőltetett menetben rovod az életet,
Könny, vér, verejték festik le utad keservét.
Megállsz, majd újra felveszed kereszted,
Kristálytisza gondolataid keverednek a porral,
Éhesen kapkodsز levegő után.
Véres nap nyugszik le...
Nem messze egy ágyúszó dübörög esti imát.
Összekulcsolt kezeid közt fakuló emlékek adnak erőt,
Nem félsz már,
Kisebesedett lábaddal taposott sziklákat
Felváltja édes anyaföld,
Ahová mindig is jönni szeretnél
Élni s meghalni egyaránt.
Koszorús noteszbe lejegyzett gondolatok kísértének ma is.
Szakadt oldalak közé rejtett csalódás,
Szeretet,
Fájdalom.

KAVICSOK XIII

Lehet nem jól teszem
Gondolkodom
Egyszerre százfelé visz az utam
Beláthatatlan következmények néznek farkasszemet velem,
én meg állom,
állom szenvtelen

.....

Akár csak létem
A lelkem is megkopott
Folt hátán folt
Seben seb van ott

.....

Középszerű gondolatok szabadulnának fejemből
De, mint jó börtönőr, nem engedem
Rozsdás kulcscsomót zörgetek röhögve
Ma szadista leszek
Istenem...

.....

A torkomnak ugrottak megint
Farkasok cibálták húsom
Majd hagyták ott csontjaim
szétdobálva az úton

.....

Ne csodálkozz
Ma sem lettem jobb ember.

A VÉGTELEN FELÉ

Ünnep lesz.
Nemsokára.
Kard élére hányt szeretetet hirdetnek minden utcasarkon,
majd kirabolnak.
Üres zsebeim hiába mutatom,
ellopják a szót a számból.
(pedig én jobbat reméltem a mától)
S, ha nem vigyázom léptem,
leütnek azért a néhány garasért,
mit kérges tenyerem kapart ki a szemétből.

Gyermekeimnek,
pattogó tűz mellett, mesélek arról az estéről,
mikor megszületett a megváltó.
Pedig nem hiszek.
Csak a mese erejében.
Legyen az csillogó vagy épp reménytelen,
én olvasom

Hamis szárnyakkal repülök,
melyeket a képzelet festett púpomra

.....

Talán hánynak egy kicsit.
Bulémiám hadd élvezkedjen.
Majd cigi,
egy pofa pálinka
Altatónak,
mert mindjárt kelni kell.
Bele ebbe a mocskokba, mi körülvesz.

Mobil, 2008. december 3.

KAVICSOK XX.

Csak egy árnyék vagyok.
Mebukott kisdíák, kit
az indák gúzsba kötnek
s lehúznak a földre kegyetlen.
Olykor szavak jönnek
(egyre ritkábban)
s én tehetetlen
csak fekszem a hűvös földön,
dültől könnyes szemekkel,
leteperten.

.....

Vagyok a végtelen
s a határtalan,
a fény,
láthatatlan.
A tudomány
és ostobaság.
Bánat,
Vigasság.
Talán jó bor is lehetne belőlem.
Sötét palackba zárva
lenn a pince legmélyén,
hol árnyak uralják a teret.
Hol mindegy, hogy tél van e,
esetleg kikelet.
Vagyok kietlen pusztaság,
háborgó tenger.
Feneketlen kút,
mely minden szart elnyel,
átrág és kiköp.

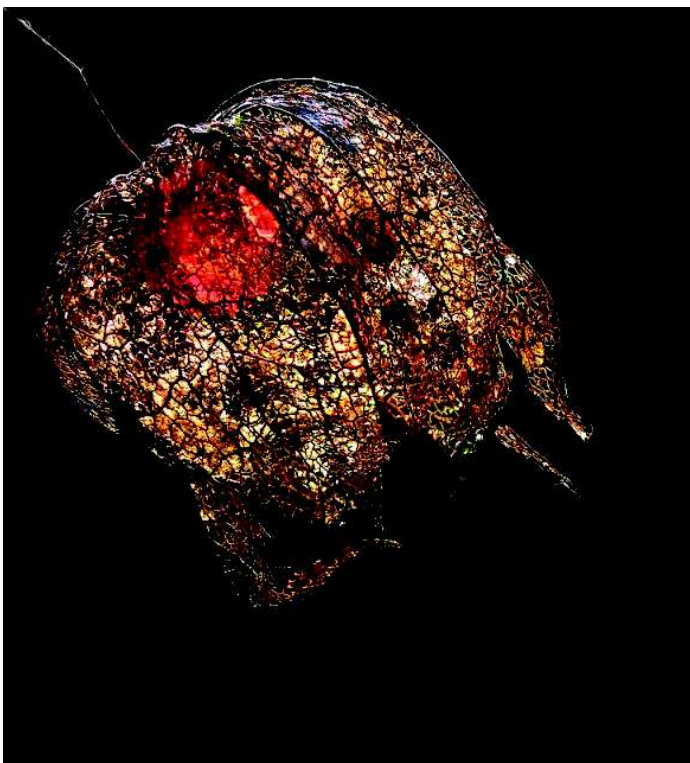
Talán szebbnek, mint volt
s akkor elégedetten nézhetek körül,
mert csináltam valamit
mi nem holt...

.....

Belefáradtam az önsanyargató harcba
magammal és a világot is békén hagyom.
Talán,
ő sem rúg akkor többé belém...

Mohol, 2009. május 17.

KÉMÉNDY JÓZSEF

Lámpion

Domina

Tusoló fiú

Most merre

Átjáró

Téli idő

Hullámozás

Ne bánts

KEREKES LÁSZLÓ

AZON A HETVENHÉT ÚTON

Azon a hetvenhét úton már mind elindultam
Jégcsepp ágak szúrtak az arcomba
Lettem önmagamba bujdosó, ha sírtam
És azt sem hittem estére, amit reggel tudtam.

Azon a hetvenhét úton a kígyó is retten
És ha fordultam ijedten-lopva
Mert kinyílt a gyümölcs: férges, mit szerettem
Tünemény átkokat szórtunk, én és én – csak mi ketten.

Azon a hetvenhét úton jár mindenki ember
Lelküket robot gyűjti halomba
Az áldás a jószággal örökre megver
És csak egy az Út, bárhol jársz, és csak egy, aki még mer...

VÉGTELEN MÍNUSZ EGY

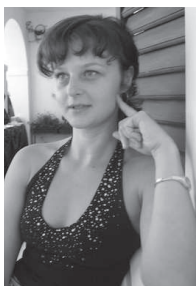
A ház hatszögletű volt, minden oldalán bejárattal.
Zanzi találomra választott ajtót, miután jól szemügyre vette a helyet.
Kellemesen rózsaszín falai bizalmat ébresztettek benne.
Ősz hajába port fújt a szél, rendetlen öltözéke lötyögött sovány testén.
Lenyomta a kilincset, és belépett. Egyetlen helyiség tárult a szeme elé.
A falakon festmények függtek, festői összevisszaságban. Tájképek és
portrék, csendéletek és absztrakt alkotások egymás hegyén-hátán.
Sehol egy bútor, egy lámpa, egy ember.
Zanzi magához szorította a kezében tartott tekercset, és óvatos léptekkel
körüljárta a szobát.
Talált egy üres helyet, és gyakorlott mozdulatokkal elhelyezte a saját
képét.
Még egy gyors pillantást vetett körbe, aztán továbbállt.

A ház kör alakú volt, egyetlen ajtóval.
Tanka hamar rátalált, és szokott, sietős lépteivel egyenesen felé tartott.
Észre sem vette a csupasz falakat, az ívelt ablakokból ferdén hulló
fény sugarakat.
Kicsi, sárgás árnyalatú szeme az egymás mellé tolt asztalokat fürkészte.
Nyitott könyvek heverték szerteszét. Tanka felfújta az arcát, és szusz-
szantott. Sorra szemügyre vette a kínálózó lapokat.
Némelyik szöveg ismerős volt, azokon végigsimított, másokon csak
átszaladt a tekintete. Szürke bőrkabátja alól elővette saját kötetét.
Kinyitotta a megjelölt oldalon, aztán az egyik, erősen porosodó könyv-
re tette.
Ujja hegyére csókot szórt, és babonásan megérintette a lapot.
Az ajtó halk nyikordulással csukódott be mögötte.

A ház négyszögletes volt. Se ajtaja, se ablaka.
Hologramok forogtak a sarkokban. A döngölt földpadlón széttaposott
madáreleség.
Az ember kopott, vörösbársonyos karosszékben ült, kezében pipafor-
májú tollal.
Nem írt, nem rajzolt, csak fogta a tollat, és nézte az érkezőket.
Látta, amint Zanzi visszaérkezik, és apró cédulákat ragaszt néhány kép
alá.
Tanka éppen mellette áll, és bele-belelapoz a heverő könyvekbe.
Sokan érkeztek, de egymást nem láthatták, mert mindegyik más-más
dimenzióban létezett.
Egyedül a székben ülő, néma ember szeme követhette az egymáson
átsuhanó árnyalakokat.

Őt pedig nem figyelte más, csak a telihold.

KEREKESNÉ VARGA VERONIKA

AMIKOR A BENT FOGAD

Ahogy talpamról lefejtem
az utcát, nyugodt vagyok
és ez nem kevés!

Idebenn mosatlan edények
otthonszaga ötvöződik
a csendben felejtett
ruhák lélegzetével,
ha a menekülés megpihen.

Pereg valami a falakban,
ami alattam van, az biztos,
titkos – legalábbis most –
hogy mikortól változik,

de addig a félbarna
is elég szerethető,
velünk most jó a világ,
merünk mosolyogni,
hisz ki lát,
erős falak takarnak!

ANDY

Ha lennél
Andy Warholom
egyszer, Ezüstgyárad
falán lehetnék én
alufóliafelhő,
belőlem fújna
az őrzöngő
embererdőre
új szél, szex-szel
fertőzött látomást,
ha lennél
a legelvetemültebb,
benned hevülne
minden, ami másban
is bont elfonnyadt
bokrokat,
ha senkise
bólogat, akkor is
menjen a mise,
leszek szertartásán
az illatos füsttel
érkező királynak
magamat kiáltó
sárkány, vagy gyík,
vagy mindkettő
egy helyett

ha lennél az én
új Andym, én Jim
lehetnék veled...

VALLOMÁS VIRGINIA WOOLFFAL VALÓ
BARÁTSÁGOMRÓL

Téglavörös éjszakám volt,
lomos, léces, a fal mállott
és körbeért a szobán
az enyészet.

Virginiára kentem
az egészet, tudod,
én gondolatban
barátkoztam vele,
ő úgy uralja az időt,
hogyszerűen
itt és most van,
akárhogyan is!

Néha magamra ismerek,
mikor Virginiát figyelem
és ez jó, mert tudom,
hogy hasonlóan működnek
a dolgok, nem kell
megijedni semmitől!

A nagy vizek messze vannak.

HA ELŐADÁS

Hátam közepéig ér
az elmúlt év.
Ha szakadt is a szimfónia,
de azért még él,
hiszen mindig nálad volt
a legtisztább hang.
Ha most ajkad törött harang,
akkor is meg lesz tartva
a műsor!

Tarka a közönség, olykor
mindenki menedéket keres...
Tudom, gondolatok
sürgetik a sort
jegypénztárnál állva,
de egyenként találhatnak
majd helyet
sorszámozott székeken.

Az én életem
csak egy kellékes
ködös álma,
a dalomat lehet,
hogy csak kitaláltam,
majd csak kattanok a zárban
ha elmegy az utolsó
kíváncsi ember.

KORMANN ZSOLT

PARTI TŰNŐDÉS

Előbb mohos part ölen ringó gyermeknek hittelek,
Hol örök tavasz van, s szélbe virágport hintenek
Csintalan, vén, barázdált arcú fűz-kolóniák.

Tűnődő arcom veres sugárban fürösztli alkony.
Megállva, hosszan bámulom korongját a parton,
Mint egy régmúltból itt felejtett, felnőtté lett diák.

Est közelg, álmaim a víz kagyló-barázdáin törnek széjjel,
Mélyedre süllyedve, kezdetét, s végét őrzi két jel,
Sodrásba írva a vándor tűnő, talányos történetét.

S az idő most is úgy kanyarog, ahogy párában feletted
Köddé gomolyul sóvárogva visszavágyó lelked,
Ívedre tekintve nem tudok mást, mint mondani: be szép!

CSILLAGOM

Év vége van; egymásra szálló pelyhek,
Odakünn hangos az ünnepi zaj.
Borúra isznak, és könnyen felejt' nek
Reggelig tart a mámor: nincs semmi baj.

A távoli csillagok szelíden néznek,
Megfoghatatlan, messzi űrön át,
Mint koldus tarisznájában a pénzek.
Kincset érő derű: kipróbált, tűzön járt

Olyan remény kell most, nagyon-nagyon,
Mert meggyöngült az ész-érvek fala,
mielőtt elborít, hogyha hagyom
S elindít messze, a hídról ugrók dala.

Ölelj, vezess, csillag! Beszélj hozzám!
Szorítsd kezem: oly egyedül vagyok!
Erősen őrizz, lelakatold szám
Múljon az év, s tavasszal hálát adok,

Rügyet bontok forrás mentén Neked.
De ma még tehetetlen könnyek gyűlnek.
Vedd le rólam, kérlek a terheket
Nem bánom majd, mikor semmibe tűnnek,

Sápadt búcsút intve csillag-társaid.
Itt hagysz engem akkor, s már nem félek.
Felfedezem újra lelkem édes vágyait,
S hogy a májusi éjek milyen szépek...

DRÁGA FOLYÓM

Oly sok alakban képzeltelek immár,
Hűvös mélyed mennem tovább erőt adott.
Áttetsző lett előttem medred, és a hídnál,
Zsombék zöldje vetett fekhelynek pamlagot.

Óh, voltál nekem drága, ezerszínű gyémánt,
Délibábban remélt, hiún szőtt varázslat,
Mi üdítőn és hűen, csókos asszonyként várt,
Míg méltósággal folyón átszelted a tájat.

És voltál gyöngyöző minden, a semmiben,
Hajót termő fűzfás út, két part közt végtelen,
Hol a juhát őrző pásztor fáradtan megpihen,
Mint melleken álomba merülő, kisdéd értelem.

Áradva elsodortál kimondhatatlanul,
Képek, és szavak dúló erejétől győzve,
Hogy úszni, s játszadozni kezem egyszerre tanult,
s rávethettem szemem a partról ivó őzre.

Időzvéen ringó, lassú hullámjátékokon,
Víz-fodraidat terelgette ügyetlen kezem,
S a távolba tűnő, sárgás harangtorony
Emléke kísér, mikor nem vagy, csendesen.

Szomjas lelkem messziből is hozzád szökne:
Nem fogja béklyó lehúzza kapálózó lábam,
Utam, mint csapongó pillangó csalóka röpte,
Csak erőt adj, hogy áradásod felkészülve várjam!

NÉMA MONOLÓG

Kétségek közt, immár negyven éve a vég felé
Megyek, folyton szorongva, szorongatva ettől-attól,
Hogy lerúgjam lidércálomban átizzadt bőr-ruhám,
Meg-megállva tíz emelet peremén, inogva málló kövön,
És elborzad repülni vágyó lelkem, mert alatt sincs kiút!

A hangok egyre inkább unszolnak, hogy lelépjek –
mikor visító kerék csattan sín acélhoz – a villamos elé,
De ma még gyáván elengedem, hadd menjen a körúton tovább:
Hiszen délután van, az idő langyos és kellemes.
Eljátszani báját, s megjavulni a holnapnak – viszont dőreség!

Követnek, érzem, s hiába szedném sebesebben ólmos lábam,
A percek falkában, éhesen loholnak utánam,
Fiúk, s leányok integetnek túlnan a furcsa bácsinak.
Szegény ördög, hibbant lehet kis mértékben talán,
S önfeledt nevetés közben, szénsavas szörp löttyn a földre.

E világ tébolyult meg? Vagy, ki elindult szépet keresni,
S eltévedt valahol e kifordult álom-valóságban?
Hát nem csodálom, ha reklám-porokat szippantó
Gyermekek kipirultan, csak kábán lézengenek,
És utcára borított kukákban turkál a jövő nemzedék!

Levert vagyok, minek tagadjam? Szétfeszít a tehetetlen várás.
Kétségek közt, immár negyven éve a vég felé
Megyek, folyton szorongva, szorongatva ettől-attól,
Talán mindvégig nevetségesen és oktalanul élve...
De enyém e fájdalom, s csillapíthatatlanul szívembe tör.

KOVÁTS PÉTER

KANDALLÓ FÉNYÉNÉL

Ülünk már észrevétlen,
elfáradt, mélázó csendben.
Hol előbb még vágyunk dalolt,
most pihegő mámor ül tort.

Nézem a lángot, ahogy
Sziszegve harapja a fahasábot.
Mögöttem falra vetődve járnak
Táncos kedvű, sejtelmes árnyak.

Testeden szétomlik lágyan,
A lángok rőt vörös festéke,
S újra ébreszti vágyam
E különös festmény szépsége.

S újra indul a dal
ki tudja hányadszor
s a láng-harpta fahasáb
tündöklő szikrát szór.

MIKOR A FEJED FELEMELED

Ha nem lehet már hátra lépni.
Ha a kompromisszum már gyalázat,
S az élet álnok tréfát űz veled
Akkor sóhajtva felemeled a fejed.

Mikor a fejed felemeled,
s keserű haragtól csillog a szemed
Már nem mérícskéled az ellenfeled
és nem vizsgálsz körülményeket.

Mikor a fejed felemeled
az irgalmas Isten legyen veled
már nem fog vissza józan alázat
lelkedre durván kiül a bánat.

Mikor a fejed felemeled
már senki nincs melletted
nincs már ki visszafogja a kezéd
s a kegyelmet Te sem ismered.

Mikor a fejed felemeled
ez utolsó harc lesz az életed
Nem győzni akarsz, nincs már hited!
De lelkedet, míg bírod, hősként viszed.

Nem fognak tapsolni neked.
Himnuszt sem zeng silány gyülekezet.
De „halálod” Emberként éled meg.
Mikor a fejed felemeled!

NEM VÁGYOM

Nem vágyom bőrkötésben
Porosodni könyvtárak polcain
Nem vágyom kötelező lenni
Egy majdani érettségin.

Verseim hangulatok csak,
Lélekből áradó szép gondolatok.
S megelégszem azzal, ha egy
Arcra könnyet, vagy mosolyt csalog.

Lehet. – Verseim nem is versek
Csak egymás után írt szavak
Irodalmárok elgörbült ajkán,
Csupa nem-kívánt falat.

Gyönyörködhetsz bennük azért
Mint színes mezei virágokon.
Szép lehet ez is talán
Nem csak a túlnemesített rokon.

ESTE

Ülök a villamoson, mely
átsuhan velem az alvó városon.
Utak, terek vonulnak el sorban,
üres – kihalt mind
csak a szél jár,
mint zizzenő fuvallat
mely megmozdít néha
egy lehullott gallyat.

Borzongás fut végig a kihalt utakon,
s a hűvös éjbe alig láthatón,
fehér pamacsként lehelik ki lelküket
a sötétben ásító csatornaszemek.

Megriadt árnyak raja kószál,
fényfürtökben fürdik a sok bogár,
puha léptű gyilkos sárga szeme villan,
a durva zajra lomhán elillan.

Utcai lámpák villannak sorra fel,
fény és árnyék játéka lepi el.
Váltakozva, mint létemben
öröm és fájdalom, örök szövetségben.

Kattog sínen a kerék
mint órában a percek,
a sötétbe búvó világ,
álmosan reszket.

A monoton zajban rádöbbenek,
mint kiszáradt folyómederbe
vésett évezredek üzenet,
bukik fel génjeimbe, kódoltan
az érzés, hogy megkeresselek.

Még nem találtam Rád!
Még nem voltam Veled!
Csak tudom, vársz rám,
csak még nem láttál meg.

Sorsomba égetve várt rám,
hogyan elvigyem Neked
a titokban rám osztott üzenetet:
Nem vagy egyedül,
itt vagyok Neked!

KÖNYVES TÓTH ENIKŐ

ELTÚNT A FÉNY

Megrekedt mocsokban,
sodró viharú télben,
havas fekete lucsokban,
sárban meglapult köveken,
Esthajnalcsillag árnyain,
kiáltásod elhaló csendjében,
sötét tekintetek sűrűjében,
érezed-e még emlékét a Napnak?
Hisz nappal és éjjel,
foglya vagy a létnek.
Lázadó önmagaddal viaskodsz,
hited tüzeiben égve,
lelked rejtekében ott lapul
az eltűnő Fény szikrapora,
tudod így nem élhetsz,
de álmod kísér tovább,
hogyan ne félj és reménykedj!

MÁJUSI ANZIKSZ

Májusi orgonailat, madárdal,
édes tavaszi zsongás,
illatok, ízei egy más világnak...
Fájdalmad téli jege messze már;
Golgotán lépteid súlya rajzot vont köréd,
fenn a Carmel hegyen láttad
a tengerben: ott élnek vágyaid tovább.

Egykoron, mikor felnéztél az égre,
a Ferenciek tere felé haladva
a templomban csend és néma áhítat,
óarany fényben láttad a hazát.
Bíztál és hittél még:
eljön egy új, jobb világ.
Ekkor szerelmet álmodott szíved,
lelkedben tavaszi fényességű
zene békét és nyugalmat hozott.

Újra beragyogja ablakodat a Nap.
Belépve hozzád, szívem csendben vár.
Puha, finom por színezüstbe vonva
őriz mindent, mi kedves Neked.
Igéző szépsége csak pillanat.

Már nincs remény
Napok romjain halad holnapunk
Egyszer, még lehullnak földre a csillagok.

Haifa 2006.

IMA A TESTVÉRÉRT

In memoriam Könyves Tóth Zsombor

Mennék utánad
riadt szívvel,
de vinném vigaszul
a falakba kúszott
jövendők zöldjeit.
Csak még egyszer
láthatnám
meghajló alakod
bágyadt mosolyt
arcod évtizedek gyűrűjét
Nyújtánám feléd
hajnalok aranyát
felbukkanó esti Hold
könyörtelen kékjét.
Hiába minden...
némán állok csupasz
hideg göröngyök fodrain
az elmúlásban keresem
békédet, Téged, s vágyom
látni az égi boldogot.

LÁNGOKBAN

Kegyetlen pillanatban
léted kínja előtted.
Az olthatatlan fájdalom
maró sava keserű ízében
nem old az isteni kegyelem.
Bűneid súlya veled született sorsodként
hull a porba, s mi élteti a lelked
a semmibe vész...
Ajkaid néma, könnyörgő imája
nem enyhíti azt, ki elhagyatott.
A természet szépsége, égiek kincse,
akkor láthatod, ha megadja
a kegyes halál...
Ma minden a pokolba ránt.

ÚTTALAN UTAKON

A nedves kapualjban a gyér fény eltakarta a körülötte elhaladó emberek megvető pillantását, kábultan ébredt. Egyetlen értéke a bőrtáskában lapuló szivacs, egy váltás tiszta ruha. Óvatosan összehajtogatta a nylon zsákot, amin aludt. Az apró szivaccsal erőtlenül próbálta kitörölni arcából a belevésődött port. Testében egy mozdulatra is éles fájdalom hasított, de ez semmi sem volt a lelkében ülő mély sebeknél. Hosszú percekbe került, amíg magához tért, s elvánszorgott a legközelebbi szemetes tárolóhoz. Mohón és gyors mozdulattal vette el a kuka tetejéről az ételmaradékot. Hálás volt, hogy már nem undorodott, így legalább ételhez jutott egyszer egy nap.

Minden erejét összeszedve elindult a Körúton, hogy elkerülje, a forráságot mire felér a budai hegyekbe. Látogatási napja van a lányánál. Titokban, pár óra enyhülés. Már maga sem tudja mikor is, 10-15 éve omlott össze az élete. Matematikát tanított egy gimnáziumban, a felesége tehetséges közgazdász és külkereskedelmi szaktekin-tély az első adandó alkalommal külföldre szerződött, ahogy letette az

asztalra a gimnáziumi elbocsátó levelet. Egyedül maradtak a lányával, a családi örökség évről-évre apadt a lánya tanulása, majd az esküvője felemésztette az összes tartalékot. Pár évet a fiataloknál lakott, de veje gúnyos megjegyzéseit már nem lehetett tovább tűrni. Ekkor még szerencse is érte megbízást kapott egy kísérleti kutatócsoporttól. Nagy reménnyel nyújtotta be dolgozatát. Legközelebb már az intézetbe sem léphetett be, a portásfülkénél nem jutott tovább.

De rég volt, amikor találkozott a nővel, aki egy ideig befogadta és dolgoztatta a házában. Drága emlékü édesanyjától ellesett emlékképekből ízes, magyaros, finom ebéd került az asztalra. Látszatbiztonság és rend a lakásban. Furcsa páros voltak ők. A nő elégedett, de boldogtalan, évek óta főnökének szeretője, hogy állása megmaradjon. Hamar eljött az idő, amikor az ital lett „az úr házában”. Megalázó helyzetéből az utcára menekülhetett, ívott, rossz hírű nőkkel fetrengett, csak élje túl a napokat.

Két évig befogadta egy egyházi felekezet, megtanulta a kőműves mesterséget, abban a reményben, ha felépül a ház, kaphat egy szobát, közel a szeretethez, újra kezdhet mindent. Keményen dolgozott szigorú szabályokat betartva, de hamis prófétákhoz került, innen is kidobták.

A fájdalom marta a lelkét, keze görcsbe rándult, de nem nézett az emberekre a fal mentén lassan bandukolt a múltba révedve, sós könyveit visszafojtva dadogta erőtlenül:

EMBER vagyok.

Hajfa, 2009. június 23.

Írások a falban

A SIRATÓFALNÁL

Szigorú törvénye a rendnek az élet. Keresztem útjait keresve vittem roncsolt szívem darabjait. Sorsomban összedőlt életek halmazán, halott léptekkel félve, hogy leránt a mély. Felettem az égen hullámsugarú Nap árnya a lombkoronán, melyhez kéz fel nem érhet, de a kövek melege életet lehel a hitnek. Szívemben áldás, hogy élő és holt szeretteimhez szól a lélek, az apró résben már ott pihen...

Templommá vált testem az átszellemült fényben, csak álltam görnyedten imámat rebegtem, velük együtt árnytalanul befogadott az Isten. Hiába jön a pusztulás réme, újjászülettem e súlyos fényben, felémelt a lélek.

Jeruzsálem, 2007. május 28.

VIRÁGVASÁRNAS

Jerikóból érkezve a sivatagon át először pillantod meg az Olajfák hegyét, Betániából és Jeruzsálem nyugati feléről közelíthető meg. Végten napfényben állsz, a Gethsemané kert olajfái között, csend van és szent nyugalom. Jézus itt volt boldog, itt imádkozott, itt töltötte utolsó óráit, itt fogták el, és itt szólt az apostolokhoz, mennybemenetele előtt, hogy egy napon visszatér. Örök érvényű Isteni üzenet ezen a Virágvasárnapon is, békére, türelemre, szeretetre, önmagunk hitében való megtisztulásra, az akarat erejére, tisztességre és a boldogság vágyára szólít, mert képesek vagyunk rá mi emberek. „*Vihar előtti e csend*” de ma még az öröm mámorában hálával a szívünkben imádkozhatunk életünkért.

LÁCAI MIHÁLY

KÜZDELMEID

Egyedül állsz szemben az árral
A kivonuló hő célokért,
Rád zuhanó maroknyi százzal
Beléd mar az emésztő lidérc.

Nem békélhetsz kaloda zárral
Elátkoznak hitetlen imák,
Föl-alá bújsz férgek hadával
És bejárod a légóceánt.

Csak magad vagy, és a világgal
Legyőzötten a győzelemért,
Mosolyod vár ártatlan lázzal

Az eltékozolt végtelenért.

MENEDÉKEM

Az anyanyelvet nem szívтам magamba
(ragozhatnám kicsinyítő képzetem)
és vittem bukfenc utakon dadogva
a szót, mely néha indokolt
ezen a törpén kacsintó életen.

Az áldást nem kértem magamra,
mégis folyamodik a toldalék
kanyart hímző jelmezen
a halál mindenért hibázott,
- az életet még megkérdem.

Miért e sérülés?
Ki volt a szédülés?
Kinek adod át végzetem?
Én nem értettem a szót,
nem volt kezemben toll,
mit vársz ezen az éjjelen?

A feldúlt otthonok hordaléka
bennem talált omladékra, mint
kedvesen lánghó város,
vagyok a megmellékelt utca
népek feletti szivárványon.

A Káosz főirányzott köteléke
velem marad,
koronázott anyanyelvem
miattad naponta feladom
önmagamat!

Mi valótlan volt
nem számít már
pőréen csüngnek ajkaimon
lehántolt kezem még tartja a könyvet,
az eltalált zsoltár.

HULLOTT FALEVELEK

Az ég, mint kárpit, kettéreped
a sűrű légben dúvadoz,
az anyag fátyolként szakad, lelung,
lényege többé nem ragyog...
és látható a fák tövében
egy összefüggő üzenet,
kis levelek egymásba kúszva,
mint betűkből álló szerkezet,
köztük van anyagrészem,
lehetne a kezdőbetű,
akár a végzet, ha reá döbben:
ki mint vetett, beteljesül, és
az űr megrengeti az avart,
ahogyan sziklából forr,
ki valóban ás
midőn csendesíti a zűrzavart.

A fák sűrű erdejében
vonaglanak az ezredek,
kétélű Angyal: senkit nem árnít,
minden levél odadereng
az új égre és pirkadatra,
különben rothadó szőnyeg az egész világ,
a hófehér tél a napot issza.

TRISZTÁN VAGY IZOLDA?

Csábos papiros minden kupon
sziszegnek könnyelmű életet
elküldöm a szélfúttá úton
talán egy koporsót nyerhetek.

Mit is mondhatnék, ha édesem
ezen az „Ágoston” éjszakán...
kezem, kezében ennyit jelez:
cseresznyefán hirtelen halál.

Foszlik a szél a dallamokon
az éj csillaga könnybe lábad,
hogy felcsillanó hajnalokon
Veled legyek a sugarában.

EGY ELKÉSETT ÜZENET

Az érkezésben
elhalt várakozás.

Éberebb most minden
mosoly, felfigyelt a jó,
ingerült lett a félelem,
menekülő utat keres
a rossz lomposodó.

A túlzott megállt
nem kérdezett,
lassú forgásain
különböző érthetetlen
szárnyain lapul az iparkodás.

Őszintébb már a csend,
a véges végtelen lett
a vágy benne türelmesebb
az értő még szélesebben
árad, mint eddigiek himnuszán,
köréje gyűlt minden forrás
meghajolt a lombosodás
felcsillan a múlt,
a térképe nincs történelem.

Útjaikon felnőttek a fák
halad a cseppnyi ember, mint szívverés,
az elképzelés homlokzatán
mámor vesztegel,
zárt imákon eltérdepel
felfokoz, ha kiérdemelt a pihenés,
ne rázd a májust, nincs ébredés,
félt leleményed nem küldetés...

én sem hozhatom a földre,
(a nap porlad egy szalagon)
kis tavacsán rózsákkal töltve
az elveszettekkel túljutok...

Vágy még az álom!

Beszélgetések közt
tűnődik végérvényes
igazságom, mit
kimondani ép fényekkel...

Legyez a lét az értelemmel.

LÉNÁRD JÓZSEF

AZ ÉN VÁROSOM

Városomnak elhalkult a hangja.
Korgó gyomorral gurult a hold tovább.
A jövőt fürkészte, itt-ott megállt,
s nézte, ahogy bomlik az intarzia.

Munkácsy Rendelőt már új porta
üresen őrzi, s a Nádor ablakát
– mindenütt látni az új szakadást –,
meggörnyedt fénytelen árnyék borítja.

Oh városom, hol van a Balokány?
Álmodoznak a betonrepedések.
Megsárgult gépek föld alatt vésnek

Kétkerekűt tolnak, rezgő csotrogányt
Légy nyugodt, jönni fog új templomőr.
Új imát, új mosolyt zengnek, majd elől.

A KÍNÁLAT CSÖNDJE

A mozdulatlanságban keresem a mozdulást. Most üres a fonott kosár. Benne volt a jó akarás, a sok bukta, gyümölcs, s a sok gyermekkéz, mely sokszor belenyúlt. Mindig, valamivel adakozott. Ma, a kínálat csöndje simogatja.

Nem lehet már hallani az akkori gyermekzsivajt, megnőttek a gyerekek. A nagymama, ki úgy várta őket mindig, már csak titokban, láthatatlanul simogat, s a kosár régóta üres.

Sokszor hol ide, hol oda tették, mintha útba lenne, aztán valaki fogta a fonott kosarat, berakta egy zacskóba és a többi lim-lommal felkerült a padlásra.

Az Idő gyermeke, a Felejtés –, dolgozott. Évek múltak el s a padlás sok titkot rejtegetett. Volt ott keréknélküli kisautó, ruhátlan baba, szakadozó kifestő könyv, puha labda, s a szomorú elmúlásban toporgott egy kenyeres kosár.

Énrám még szükség lesz, érzem! – kiabálta a többi tárgyak felé, de azok, mintha nem is hallották volna, nem válaszoltak. Hiszen érezték a különbséget, a kosár hibátlan volt.

A rohanó időben, már az unokák gyermekei is megnőttek, szaladtak. A padlás őket várta, hogy találják meg szüleik titkait. Kis kezükkel kerestek, kutattak. Boldogan vitték a megtalált autót, s a babát, javításra. Apa megjavítja, tudom – mondogatták egymásnak. Már épp ki akartak jönni a padlásról, amikor a zacskót, s benne a kenyeres-kosárkát megtalálták.

- Idenézzetek mit találtam –, szólt az egyik dédunoka - hisz ez majdnem új, s vitték boldogan édesanyjuknak.

- Ebbe buktát is lehetne tenni, meg gyümölcsöt is ugye anyu? – S a dédunokák boldogan összenevettek, és nem értették, hogy édesanyjuk szeméből miért pörögnek a könnyek...

GÖRBÜLÉSBE TÁNCOLT RÉZGRAFIKA

Balogh János grafikus kiállítás megnyitójára

Elevenek az új képzelt vonalak,
valóságból kilépett sziluettek.
Ujjaid vezetve, vándorol kezed,
bársonyon fekszik a sok rézdrót alak.

Amit látsz itt az mindenütt mozzanat,
kihúzott fémszálak végtelen erek.
A képzeletben megelevenednek,
de nincs tónus, árnyék, csak a titok nagy.

Szellőfriss lányokkal karakter arcok
beszélgetnének de itt most szótlanok.
A kentaur, s egyiptomi tükörkép;

csodáltam a sok görbült felületét.
S lám a szobor már árnyékával táncol,
együtt dalolnak új drótplasztikákról.

ARCOMRA ÁLARCOT FESTETTEM

- Nincs bennem a régi érzés,
nyugodj bele, nem jövök már –,
mondtad könnyedén a telefonba.
S én: - Hiszed, hogy a sok év
nyomtalanul elszáll? –

Arcomra nevető álarcot festettem.
Többet nem látod meg fájó életemben
a felém hajított bosszuló mámort,
melynek úgy örültem, s igazinak hittem.

A külső eltakar, és ha találkozom veled,
- Ugye nem ismeresz meg? –
S te: - Hogy hívnak, mi a neved? -
A nevem, a nevem?
Már nem tudom talán én sem!
S arcomon a festék nevet keservesen.

Minden csak látszat már kívül.
A múltban még láthattad könnyeimet.
S hogy mit mondtak neked?
Lehet, hogy felejtetted?

Amit most látsz csak mosoly és festék.
Maszk alatt az arcom.
Nem láthatod már az igazi könnyeimet.
Amíg színesen nevetett arcomon a festék,
lelkemben már csak az árnyékodat festették
a régi érzések. Az ítéletek elítéltek.

Itt-ott a maszkot mégis egy kevés
igazi könnycsepp másképp festi meg.
Már nem nevetek, és ha meglátlak,
elfordítom fejemet, hogy ne lásd meg arcom,
mert könnyeimben szétfolyt a festett nevetés.

A KEZDŐDŐ NAPPAL

Béres Kata festőművész nő képkiallítására

Szellemek sóhaja messziről jött álmok,
a képzeletekben megelevenedtek.
A köd takargatott egy-egy emléksodát,
s estükben zizzentek régi falevelek.

Alig láthatóan a semmiből, lágyan
megmozdult a messzi rét, a kitalált táj.
Mesés varázslatban pergette az időt
ott a köd szigetén az első napsugár.

A hold pislá fénye hunyorgó korong lett,
ahogy a merengő hajnal előre tört.
Csillogó faágak aranyszín foltokban
alakot öltöttek a bozótok között.

A reggel megszűrte a messzi homályát,
s fürdetett vendég lett a kezdődő nappal.
A harmat párája felhőket formált át,
s játszott, mint nagy kövek a kis zuhataggal.

HAJÁN EZÜSTFÉNY SZELLŐSÓHAJ

Ott messzi a csillagos égen
bolyongva, csak a hold látta
a reggel hajnalát.
Egy lányt átölelt a szerelem,
s azóta könnyeket táncol mezítelen.
Haján ezüstoffény szellősóhaj
remegett titkokat, s az apró zajt
csak néha hallotta, ahogy a csöndben
szalad egy kis patak.
Már a hegyek is ködlenek.
Nem látni át a paláston,
csak a csobogó mesélte, hogy ott fönt,
a Sziklás hegyek között
egy varázsló a dobok hangján,
újra üzenetet küldött.
Várja a fényt hajnal előtt.

CSAK ÁRNYÉKOM KÖVET

Robog a busz velem, és korcogva
nyomja kereke az utca jegét.
Zuhogó zizzenés, és úgy megy szét,
apróra estében a zúzmara.

Hajam szálát a jég pókhálója
szövi át; a bokrot, s nagy jegenyét.
Ha sokáig állnék, úgy fénylenék
feljövő napban, s rajtam szántana.

Kicsi vagyok a télnek, hisz kemény
és most látom, mikor minden fehér,
csak árnyékom követ nagy feketén,

lopva utánam. – Majd egyszer elér.
De most rohanok a téli tájon,
nincs két árnyékom, csak azt sajnálom.

A MECSEK ARCA

Óh te szép Mecsek! Sudár fáid között,
akár a vércseppek, olyanok a somszemek.
Hiába takargatod. Levélmarkaidban
megtalálják a kutató kezek.
Mint a tündéreket a mesében,
úgy várjuk, hogy megjelenjen
ősz ruhád színpompája:
az a zöldből barna, meg a sárga.
Aztán mint egy szép nőt, ha vetkőzöl,
meglesünk. Színes levélruháidnak táncát
a szelek kavargják,
és eljön a nagy álmodozás.

A hajnali köd, pára, mint remete szakála,
beborítja a Mecsek arcát.
Ellene csatázik a kő is, harca a megmaradás.
Az indián nyárban a kilátó szemét
a maradék napfény törölgeti épp.
Néha még kivár, hátha elakad a tél.
De mindig eljön, s a megmaradt
levélruhákat szaggatja szét.

Óh ti emberek! Vigyázzunk!
Ezek a szép erdők nekünk rejtegetik
a madarak dalát, virágok fésűs szirmait.
Engedjük, hogy a völgyekben
a kis patakok, kövek
virágokkal ölelkezzenek.

LIGETI ÉVA

ELTŰNIK

Lelkemben gyermekévek vacognak,
dunnába izzadt éjek, hajnalok
suhannak álmaimmal, s kopognak
láztól könnyes reggelek. Ballagok...
Meg nem járt utak pora rám borul,
szürkélő ködmezőben elveszek
– elvesznek álmaim is. Zálogul
akartam a szót, de nem tervezek
feledett ígéretetek terhére.

Éledő gyanakvásom megzavar,
míg belső lázongásom kedvére
tajtékzik, és kellően felkavar.

De meddig tarthat még a markában
az érzés – évek óta szenvedek.
Elsuhant fiatalság nyomában
lépkedek, senki mást nem engedek
magam elé már. Mérhetetlenül
vágyom a jóra, mikor gondtalan
lehetek, míg a rossz majd menekül
előlem, és eltűnik nyomtalan,
mint rózsahimlő selymes bőrömről.

Mégis csalódás minden, ami volt,
aligha szól létem az örömről,
lelkem árnyékban – rajta mennyi folt...

Meggyötört testem halál tépi szét,
rongyait hagyom csupán csak hátra
– törölni földi létem égiszét –
ha már nem számíthatok barátokra.
Vonszolom magam, terhem végtelen,
aligha segít rajtam imádság.
Sírom, ha lesz – lehet, hogy névtelen
marad – nem kísért tovább családróság

LUKÁCS MÁRIA

Flamenco

Az én szigetem

Ölélés

Erdő fényben

ÉRINTÉSEK

Érintések jöttek-jöttek...
mint kóbor csavargók,
mindegy merre mennek
mikor érnek oda,
nekik semmi sem sürgős...
kicsiny ujjak futkosnak –
mint törpék lábai
nem tudni merre az irány.
játszott – mint zenész a hegedűn
rezdült – mint a húr –
mint a dob finom bőre...
gerince sípok lettek...
Érintések jöttek – jöttek
teste... mint a kályha
sütöttek belőle a lángok
idegszála – ina énekelt
dallamok fakadtak
rezdülések kiterjedtek
húrok pattanásig feszülve.
Érintésen jöttek – jöttek...
– míg el nem szakadtak.

LYZA ZSOLCAI

A ZENE SZÁRNYÁN

Juditnak

A zene mindig szélként száll velem!
Felrepít a csillagokba,
Át a felhőkön, az azúr égen,
akár a dagadó vitorla.

A mellem zihál, tüdőm megtelik,
ahogy szélben gépkocsi ponyva.
Testemben érzem fájó kínjait,
a messzeségen átsodorva.

Ringat, mint átjárhatatlan kétség,
a lelkembe ássa önmagát.
A zene szárnyán utazni nem vétség,
Átölel, mert ő igaz barát.

ÁLMODOTT A TISZTÁS MÖGÖTT

Álmodott hegyvidéki tisztás mögött,
bársony víztükrör nyúlt el messze kéken,
hullámok nézték magukat, mint a nők,
völgy felé haladva a messzeségben.

Mind gondtalanul hallgató és büszke,
hatalmas gyémánt örvényeknek kincse.
Varázslatos tájnak nagy építész,
terelgette az óceán ölébe.

Bár a vége szivárvány fénybe tűnt,
folyékony kristály sugárba merevült.
Ám Nap az égbolt peremén nem is volt,
hogyan csodára öntsön fényt, vakítót.

Álmodott hegyvidéki tisztás mögött,
bársony víztükrör nyúlt el messze kéken,
hullámok nézték magukat, mint a nők,
völgy felé haladva a messzeségben.

A PARTON

A parton állok,
elmerülve nézem,
hogyan teríti szét
sugarát a bíbor alkony.
A víz csendesen csobog,
és az ég alján
felveti fejét,
mint dacos leány,
utoljára a Nap!
Lassan minden
arctalan sötét lesz, és
magamra hagy...

MINDIG VELED KEDVES

Leszáll az éj, ám észre sem veszed,
milyen csillagporos ruhába bújt.
Felém nyújtod fáradt, erős kezed,
mit a haragos szél cserepesre fűjt.

Fűszálakra ül csillogó harmat,
szorítsd kezem, mint álmom tengerén.
Nem tudsz legyőzni égi hatalmat,
így találkozunk vágyunk szigetén.

Látóhatár az éggel összeér,
villantja derengő bíbor hajnalt,
testünk felesel múltó napokért.
Szívünk egyszerre dobog egy vágydalt.

Felfüggesztett érzelem így virraszt,
kitörni készülő vad tűzhányó.
Hosszan idézve szerelmes tavaszt,
s a felcsendült zene, mámorító.

OLY KEDVES VAGY NEKEM

Oly kedves vagy nekem,
mint énekes madárnak a párja,
aki mindig dalaival várja.
Vagy mint a mézelő virág,
mely édes bibéjével epedve,
a tűző Nap felé fordítja fejét,
hogy a méhecske megtalálja,
s csókjával megáldja.

Oly kedves vagy nekem,
mint Földnek a harmatcsepp,
az égboltnak a szivárvány,
mely tündöklük délibábos órán.
Lehetsz víz is a sivatagban,
gyönyör a kéjlakban,
édes sóhajtás a szélben,
s egyetlen szerelmem az égben!

ÖLELJ, CSAK ÖLELJ!

Ölelj, csak ölelj, hogy fájjon,
szemem zöldje nem néz rád vádlón.
Csókolj, csak csókolj, hogy fájjon,
ajkad édes gyümölcsé váljon!

Ölelj, csak ölelj, hogy fájjon,
a táncoló Hold fénnel várjon.
Csókolj, csak csókolj, hogy fájjon,
szerelmed zamatos ízét vágyom!

Ölelj, csak ölelj, hogy fájjon,
Testem testeddel vad táncot járjon,
Csókolj, csak csókolj, hogy fájjon,
szívünk Ámor börtönébe zárjon!

MARKOVICS ANITA

PANTHA REI

beleizzadtam ebbe a kegyetlen reménységbe –
(számolni napok fekete hullámverését,
szitakötők encián szárnycsapásait,
függönyön lógó csillagképeket)
tétova suttogások lüktetnek dobhártyámon;
akár a vér dús zsibongása.
életfogytig Maratón kívánságok,
mind ezekbe vakulunk bele,
hát nem látod?
a Pokol bejárata fölött
korhely angyalok átfestették a táblát:
„Föld nevű bohgyó.”
de Te higgy héber könyvekben,
én ma elengedni tanulom mindazt,
ami valaha is boldoggá tett
azzal, hogy gúzsba kötött
- *Bolond tanítás ez!* – pörölsz,
és én azt mondom: semmi sem a Tiéd –
hét év múlva minden sejted más lesz –
házadban hetven év múlva más lakik –
miért markolod görcsösen
életed, vágyaid, szeretteid?

el kell engedni halott őseid kezét,
a kölcsönkapott, még meg nem született gyermekeket,
két forró tenyér közé zárt tíz percnyi boldogságot –
mert el akar szökni –
mindegy mi áll a címkén:
 kozmikus rend,
vagy halandzsa;
- *Panthera* – nyögöm,
ajkamon félrecsúsznak a kibicsaklott szavak;
talán újra megtalál mindez,
vagy valami más,
bármi,
csak ne az egyedüllétet vonszoljam magam után tovább...
még nem hiszem,
de egy örült dacával reménykedem:
ha a semmiből mindent elvesz,
akkor neki marad a több;
hát vigye Isten az enyém- sose-volt boldogságot –
én lukas kalapomban az esőt zörgetem;
és mert szellemed az égig emelte, hát
újra megszentelek
minden, bennem hajdan felgyújtott katedrális...

RAJZ

egy este
szánnal
nagyanyámmal
megyünk valahova
karácsony
kék hó
benne vonalak
zuhog
akár a bársony
magától retusálódik minden lábnyom
a kuvaszok a szán előtt az időt egyre húzzák
a porhó fehérül
én kutyáimhoz őszülök
Mamát a felhők már végleg kiradírozták

PONYVATENYÉR

Már minden időbe menetet véstem.
A folyton érkezők bizonytalanságával járok.
Keresem az arc mögött létezőt,
aki álmot soha nem hadar;
a szememben hosszan fékezőt is,
akiben ott van mind
a belőle eredő és a belé látott;
akinek, ha kezébe nézek: ponyvatenyér,
szeme pleisztocén-árfolt,
akihez ha meztelen tenyerem ér:
látok.

MEZEI KATALIN

A KÁLLAI KOPASZ HEGYEN

Vándor, állj meg e hegytetőn,
lábaid előtt kitarul a táj,
gulya bóklászik távoli legelőn,
kis falvak házain szikrázik a nyár.

Ösvényre boruló, boltívként álló fák,
az út szélén érik a kék kökény,
a csipkebogyó már lassan vörösre vált,
s a forrás rád vár hűs barlang ölen.

És nézd, ott messze, látszik a Balaton,
most pára rejti el lágy-zöld színét,
az erdő sűrűjében őzbak oson;
vidd messze tájra e szép vidék hírét.

Állj meg, vándor, a hegytetőn;
zászlónk, ott fenn, nézd, hogy lobog,
e táj a hazám, az éltetőm,
ideköt minden, míg szívem dobog

FELNŐTTEM HOZZÁD

Végül a te erőd sem volt már elég
elkopott vérted, mint halál mögött az ember
kezem még tudja, ez cső, ez tár, ez agy
a mozdulat megvan, de hol van már a fegyver
mellyel, mint gyermek, szőnyegen játszottam
s merészen nyújtóztam plafonig válladon
nem reszketett lábam, ha mondtad: Ugorj!
nekem csak játék volt, hogy mély a Balaton.
Hol vannak az éjek, míg havat lapátoltál
hogyan elveszett anyánkat ajándékkal pótolod
hol van már vak dühöm, mi ellened fordult –
elveszett az is. Csak emlék van, hogy jó volt
jó volt a szigorod, és jó volt kemény kezed
bár felnőve előled világgá futottam
nem vettem észre, hogy bennem maradtál
az erőd, az hajtott, hogy eddig eljutottam.
És hol vannak már a zilált-zajos évek
kemény játék volt, míg felnőtté váltam
kellett az erőd, hogy végül megbocsáss,
és elviseld azt, hogy én is megbocsássam.
Felnőttem hozzád, de hol vannak a nyarak
az emlékké száradt születésnapok
mikor egymás vállán sírunk részegen
siratjuk anyát, ki réges-rég halott.
Nekem te legenda, idomulás voltál
de hova lett erőd, mikor hagyta el?
Nem bomlik a rejtély. Most én vagyok erős
és nem szoktam sírni. Már nincs kivel.

MIHÁLDINECZNÉ V. ANGÉLA

Tavasznak minálunk, toronyiránt

Hagyományőrző túlköelés

MOLNÁR PÉTER

REGGEL

Minek beszélni?
Az ablak kitárva, fúj a szél,
a bolond Nap kisüt lassan.
Fújod a füstöt, szádban reggeli csók és kávé íze,
édes és fanyar.
Minek beszélni?
Hátad mögött a Kedves matat, lábadnál kutyád hever –
Rozmaring illata van a tavasznak.
Miért is beszélnél?
Valahol harangoznak.

Csak nézed.
Ahogy hajol, emel, mosolyog.
Csoda a hónapos szobában –
Töröl, tereget.
Arcod simogatja közben. Kegyelmi állapot.
Rád hajol, s már elillan újra.
Dúdol, nevet, fejét csóválja:
Istenem! Ez a konyha –
Lebeg a függöny, száll a füst,
A huzat az újságot röpteti.

Ma jó, ma tavasz van, talán ciklámen színű!
Minek beszélni?
Hátad mögött kutyád matat, a Kedves öledbe ül –
Férfikor illata van a szélnek.
Miért is szólnál?
Miért beszélnél?
Valahol harangoznak.

Pogány erővel tör fel belőlem az ima:
Múljon el tőlünk a keserű pohár!
Építs nekünk egy hidat, hogy
Elérhessem, ha újra átfut a túlsó partra!
A csoda ne három napig tartson ismét,
Ne engedj szólani Uram!
Most ne!
Csak ringass minket dúdolván halkán.
Minek beszélni?
Ráérünk megbánni holnap.

Valahol harangoznak...

VARÁICÓ KÉPEKRE ÉS SÍPLÁDÁRA

Mosolygott, rákacsintott a szépasszonyokra, kalapot emelt az urak felé, bólintással köszönte meg, ha valaki pénzt tett a hangszer tetejére állított ócska bádogtányérba. Azt nagyon sokáig keresgélte, végül, amikor a Bécsi úti házat bontották, ahol a Schneider kocsmája állt, a törmelék halom tetején találta meg. Szürke, kopott és horpadt, amilyen egy bádogtányér általában.

Szerette a teret. Jó volt itt ácsorogni délelőtt, és nézni az embereket. Megálltak, összerendeztek a zene hangjára, keresték, ki muzsikál, ő meg mulatott rajtuk, a csodálkozó arcukon. Körülállták, megbámulták keménykalapját, a furcsa hangszert. Sokan már filmen sem láttak ilyesmit.

- Apu, mi ez? – kérdezte a kisfiú, aki aztán állandó „kuncsaftja” lett.

– Verkli – válaszolta az apja, ő meg csak nevetett, hagyta, nem vitakozott. Honnan is tudhatná az apa, lehet talán harminc éves? Verkli. – Azzal kezdte a második életét.

Az első élete a cimbalom mellett telt. Apja ugyan kitért a hitéből, amikor megtudta, hogy a fia nem a hegedűt választotta, de aztán bele-törődött. Ő meg cserébe tanult, gyakorolt éjjel-nappal. Nem akart csalódást okozni. Jegyezték a nevét a szakmában, húsz esztendősen Franciaországba vitte a Patyi Kálmán, nagy szó volt az akkor. Végig muzsikálta a fél világot, az apja büszkén halt meg. Ő is büszke volt, sőt, rá-tarti. Jól keresett, szépen nőült, jöttek a gyerekek. A háború meg el-vitte valamennyit. Rég volt, ha erre gondolt, már nem érzett semmit. De akkor... Ivott, mint a budai török, egy éjjel részegen legurult a lépcsőn. Eltörte a csuklóját, ezzel véget is ért a karrierje. Nem bírta a keze a játékot.

Kétségsébe esett, de azután Újpesten meglátta az öreg Kucserát a verklijével és tudta, nincs még vége a világnak. Egy évig minden munkát elvállalt csak a lopást nem. Az ő verklijét Bécsből csempészték, még a háború előtt. Gyönyörű fekete hangszer volt, fényes réz fogantyúval. Az oldalán, közepén a Lánchíd meg a királyi vár képe, kétoldalt ovális keretben gobelin képek. Drágán adták, nagyon drágán. De akkor Pesten már csak ketten voltak verklisek, Budán meg senki. Járt a házakat, minden kapu alatt ott lógott a régi, piros keretes, zománcozott tábla: „Koldulni és kintornázni tilos!” Legtöbbje még a háború előttről maradt a falon. Tekerte a verklit, szállt a muzsika a régi körfolyosók felett, keringett az udvarokban, a népek meg kiálltak a gangra, a korlátra könyököltek, a gyerekek körülvették és tátott szájjal bámulták. Az asszonyok kis papírdarabkába csomagolták az aprópénzt és lehajították, amikor végzett a műsorával megköszönte, összeszedte. Néha persze kicsit csalni kellett. Ha nem hullott elég sűrűn a pénz, hát belekezdett a Kék Duna keringőbe. Arra mindig megnyíltak a bukszák. Telt az idő, és egyre nehezebben tolt a nehéz hangszert az óbudai kockaköveken. Bár szerette a nyári vasárnapokat, a délelőtti napfényt a szűk utcákon a fák alatt, de az állandó rázkódás végül megölte a verklit. A finom, kalapácsos – húros szerkezetet nem tudta javítani senki. A verkli olyan belül, akár egy zongora. Csak a mesterek haltak ki, így aztán odaadta a hangszerét a múzeumnak, ott áll most is valamelyik raktárban.

Két évig üveg xilofonnal járta az utcákat. Hátizsákba dugta őket, mert kettőt vett, egy józsefvárosi üveges készítette, csodálatos volt a hangjuk, és az emberek tátott szájjal nézték, amikor kipakolt, letérdelt a hangszerekhez és játszani kezdett. Csak a térde meg a háta nem bírta sokáig.

Egy este a szomszédja állított be hozzá egy könyvvel, abban olvasott először a kintornáról. Sípláda, így nevezték valamikor, és megtudta azt is, hogy a kintorna név egy olasz földön használatos hangszer magyarított formája. Quintorna volt eredetileg. Sokáig keresgélt, végül az ócskapiacra megtalálta az öreg instrumentumot. Szó szerint kosárban vitte haza. Milyen boldog volt, amikor a Gerlóczy utcában megismerkedett az öreg hangszerkészítővel! Gosztonyi Ákos, ez volt a neve. Három hónapig járt hozzá esténként, tanulta az öreg szerkezetet, ha netán baja esnék, hát képes legyen ő maga is megreparálni. De nagy öröm volt, amikor megszólalt végül!

Közben a régi Óbuda elsüllyedt valahová, az idők mélyére. A lakótelepen nem voltak már udvarok, körfolyosók. Azért csak megtalálta a helyét, itt, a Fő téren. Délelőtt a szobor tövében muzsikált, esténként pedig a két étterem előtt. A tulajdonosok szerették, télen bemehetett a meleg termekbe, gázsit kapott, mint cimbalmos korában, és nem farkodtak a vacsorával sem. Eleredt az eső, a közönsége fedett helyre húzódott, ő meg letakarta a nyakában lógó sípládát, és elindult hazafelé. Élvezte, a meleg cseppeket, nem sietett, a szél hűsítette az arcát, nyári zápor, nem árt senkinek. A lába elé nézett azért néha, mert a kopott, magas szárú cipő sarka megcsúszott a kockakövekből rakott gyalogjárón.

Kevés régi ház maradt, régen, ha meglepte az eső, behúzódhatott a Ferde lámpába egy fröccs mellé, ott várva ki amíg az idő kitisztult. Szinte sarkonként voltak kiskocsmák, vendéglők errefelé. A Lajos tanyára, a Ferde Lámpa, a Vidocq, a Lépcsős – hol vannak már? Kicsit előre dőlt, hogy testével védje a nyakában lógó hangszert, félt, hogy a takaró átázik. Valami csiklandozta az orrát, megállt, megtörölte. Talán egy esőcsepp csurgott végig rajta. Kis piros foltot vett észre a vizes kövön a lába előtt. Előre hajolt, hogy megnézzze, mi az? Újabb piros pötty csapódott a tócsába, ő pedig hirtelen megszédült. Húzta a feje előre és lefelé. Lassan térdre ereszkedett, arra gondolt, mi lesz most, ha a hangszer fája elázik, megdagad, elvetemedik. Fölé görnyedt,

mintha imához borulna a földre.

A vándor és a látnok a vendéglő üvegportáljánál ültek és néztek ki a térre. Emberek sétáltak a szobor körül, látszólag céltalanul. Gyönyörködtek a házak ablakából visszaverődő nyári napsütésben.

- Vajon hol lehet az öreg Cserő? – kérdezte halkán a látnok, csak úgy, magától.

- Bocsánat, nem értettem. Kicsoda? – kapta fel fejét a vándor.

- Az öreg a sípládával. Tudja! Aki itt muzsikál délelőttönként.

- Hát nem hallotta? Meghalt. Ott letek rá az amfiteátrum mellett, még szerdán. – mondta a vándor.

- Térdelt a földön a kintorna fölé hajolva. Óvta, még holtában is.

A látnok beleivott a kávéjába, kibámult a délelőtti napsütésbe.

- Tudtam, hogy így végzi. – mondta aztán, ismét halkán, ismét csak úgy, magának.

A vándor ezen eltűnődött darab ideig. Végül a látnokra nézett.

- Elnézést, de meg tudná mondani nekem, én hogyan halok meg?

TYÚKHÚSLEVES

Anyám, szegény, igen megijedt, amikor egy kedves, öreg egyetemi tanár a világra segített. Hatalmas termetű gyerkőc voltam, de szívhangok nélkül, elkékvülve érkeztem. Amint az szokásban van ma is, kitakarították a szám – torkom, orrom –, aztán fejjel lefelé lógatva megpaskolták, akkor még inkább lila, mint rózsás hátsómat. Utána megcsapkodták az inkriminált testtáját. Többször, erősen.

A makacsság, úgy látszik velem született tulajdonságom. Nem nyikantam, nem lélegeztem, nem sírtam. Kékvültem, dacosan, csendben. Az ilyen esetekre, abban az időben mindig rendelkezésre álló jégkásából kaptam tehát egy adagot, mellemre, hátamra. Szép dolog a mokány dac, elszánt makacsság, de ami sok, az sok. Felordítottam végre. Amint mondom, anyám nagyon megijedt. Ezt az ijedelmet, féltést, aztán magával hurcolta egész életén át.

Erről mesélnék most.

Harmincöt éves koromban meglehetősen nehéz műtéten estem át,

ráadásul nem idehaza, hanem párezer kilométerrel arrébb, a Közel-Keleten.

Bal bokám felett, a lábszárcsontot, apró, szilánknyi darabkákból állították össze, ügyes sebész-kezek. Feküdtem a kórházi ágyon, műtött lábam csigához rögzítve, másik lábam és mindkét kezem, gézzel körülhurkolva. Miután az ápolónők és orvosok számára nyilvánvalóvá lett, hogy engem nehéz egyhelyben tartani, személyes szabadságomban erősen korlátoztak. Magyarán, gézzel körülhurkolták nyughatatlan végtagjaimat és kikötöttek az ágyhoz. Feküdtem tehát, sanyarú sorsomat átkozva és a menekülés lehetőségeit keresve, lehunytt szemmel. Talán elbóbiskolhattam, álmomban ugyanis anyám hangját hallottam távolról:

- Hol az a gazember?

Felriadtam, körülnéztem, és ekkor kivágódott a kórterem ajtaja. És ott állt az én drága anyám, kezében az otthoni, megbarnult, vesszőből fonott bevásárlókosár. Nem hittem a szememnek, azt gondoltam, még mindig álmodom.

- Azt mondják, nem bírsz magaddal! Látom kikötözték. Jól tették! – mondta, majd szigorú tekintettel felmérte helyzetemet, bólintott, és mellém ült. Ölébe vette a kosarat, aztán pakolászni kezdett. Előbb egy hatalmas, legalább egy liter folyadék befogadására alkalmas porcelán tálat varázsolt elő, utána kanalat, szalvétát, asztalkendőt, végül egy kívül barna, belül hófehér, zománcos fazekat. Merőkanál következett, majd maga a csoda. A barna fazékból tyúkhúslevest mert a hatalmas tálba, benne zöldségek, és grízgaluskák, azok a habos, remegő, könnyű csodák, amiket én gyermekkorom óta annyira szerettem, és ott, a világ másik részén, annyira hiányoltam. Kést rántott a drága asszony, és elvagdalta a kezeimet gúzsba kötő gézcsíkokat.

- Ne vigyorgj, ha végeztél, kikötlek megint! – De az igazi csoda csak ezután következett. Mert a levessel összeégettem a szám.

Hogy képes volt pár nap alatt elintézni a beutazásához szükséges vízumot, nem lepett meg. Az sem, hogy mindenféle nyelvismeret nélkül, egy számára idegen országban azonnal rám akadt, szintén nem. Nem csodálkoztam azon sem, hogy bár félholt lehetett az aggodalomtól, nem sírva omlott egy szem fia nyakába, sőt, gorombább volt, mint bármikor. Egy húsleveshez tyúkot, zöldségeket, egyéb hozzávalókat

vásárolni, anyámnak ujjgyakorlat lett volna még Alaszkában is. Edényeket keríteni, szintén. De mondjátok, hogyan volt képes, a főzést megoldani? Egy vadidegen országban, ismeretlen emberek között, ahol neki még szállást találni sem lehetett egyszerű feladat.

Szép lassan fény derült mindenre. Az apró motelben, ahol megszállt, kézzel-lábbal elmagyarázta mindenkinek, hogy az ő sarja itt, és most, kórházban, talán halálán... és van a világnak olyan aprócska moteltje, ahol nem akad egy másik, gyermekéért aggódó anya? Hát itt is akadt egy. A többi, már része a családi legendáriumnak. Anyám, anyatársa segítségével bevásárolt, aztán odaállt a tűzhelyhez, és főzött. Közben mutatta annak a másik, aggódó anyának, mit, hogyan, miből és mennyit. Hát ez a története, annak a tyúkhúslevesnek.

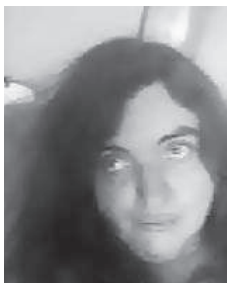
Néhány nappal később, nem bírtam tovább. Egy szép reggelen közöltem az épp nálam sertepertelő ápolónővel, hogy ha tetszik, ha nem, én most felkelek és mozgok egy keveset.

- Ó, igazán? – nézett rám a nővér kaján mosollyal.

- Hát jó, nem bánom. Keljen csak fel, ha akar. Én addig megyek, és felhívom az édesanyját, Budapesten.

Ágyban maradtam.

MÜLLÉDER MÁRIA

KOORDINÁTÁK

Mi már csak úgy vagyunk
egymástól közel és távol,
mint ahogyan mások;
mellérendelt, rendezetlen
kötések, elektronpárok.
Aztán a Mester ecsete alatt
smaragdba- kékbe-fénybe
olvadnak egyenértékű falak.
Összébb nem érhetnek egymás
érintésére rászokott ujjaink,
romokat építünk,
romokra süppednek útjaink,
térben-időben vergődünk
összehangolatlanul
élhetetlenül, halhatatlanul.

DE LILA

Tízennyolc éves múltam, te majdnem
kétszer annyi, a hajad hosszabb volt,
mint az enyém. Szerelemről sosem
beszéltünk, az erőd kellett, elvettem
hát, könnyedén. Másnap lila fésűként
lobogtak a platánok, vad böjti szél
kócolta, cibálta lombjukat. Aztán a
csend, feszített csend honolt a tájon,
erőm elhagyott, elveszett, hajad újra
kinőtt, bőszerű hullámokat kavart időnként
a fákon.

NYIRKOS KAVICSOK

Már itt kutat, fénylő gesztenyefák
levél fonákján, eső után az ősz.
Félve-fájva feszülnek a lombok,
ágak. Nyárutót visítanak a vércsék,
aztán sértetten odébbállnak...
Hízott esőcsepp könnyed lassan
aláperreg... Fénycsipkehálót sző
most festett kavicsok közé a csend.

SZEMETEK BEN PUSZTULÁSOM

Szemetekben pusztulásom
felhők ezüstös csöndjébe
vágyom
még megtart ez a nyár, mint
pókerarcú járókelő
zsebéből cinkelt Royal flösst
varázsol elő...
még ringat a nád, tegnap
ígéret, majd Holnap érkezem
Idegenként, aki hazatévedt

Szemetekben pusztulásom
felhők ezüstös csöndjébe
vágyom
időt múlatni égi bérceken
kék festékjét az éjnek
kioldanám tenyeremen

Szemetekben pusztulásom
erdők zöld-selyem hajában
űzött vadként várom az
elnémulást...
Királyok, ripacsok, mohó ebek:
Van két életem még; lőjtek!
Szemetekben pusztulásom
Mezők szelíd szelében elringat
virágom, harmatos szirmán
megpihenek...

Szemetekben pusztulásom
Jó anyám meleg ölébe vágyom
lennék rózsaszín arcú csecsemő
akinek farkasfoga sose nő

Szemetekben pusztulásom
felhők ezüstös csöndjébe
vágyom
Dúdolna milliárd csillag
nyugalma bennem
Anyatejnél szelídebben...

NAGY GABRIELLA

CSÖNDFÁIM

Még érzem jelét a tél akaratának
s hideg leheletét ajkamon
méz-virágok visszajárnak
suhanó tavaszként arcomon.

Állok sápadt Hold sugarában
s örök fagy lelkemnek évszaka
ábrándjaim fáradtan hullnak,
mint Napra sötét éjszaka.

Köröttem kopár, sík mező
rohadt gyümölcsnek árnyas temető
szél gázol csöndfáim között
s magányosan futnak a perckörök.

ÉBREDÉS

Mire ébredtem?
Hogy keserű a reggel,
s a szám íze csóktalan
fény a szobában hontalan
érzés mi bennem él
gurul a folyón lefelé
mikor éled a tavasz
virágok selymet bontanak
rét zugában őzike
szem sarkából nézed-e?
Ó, te játszadozó napsugár
cikázol fűszálakon át
erdő mélyére
lámpást gyűjtve reggelre
aranyba bújtatod a fákat
levélbe az ágat
s a világ mosolyra fakad
míg ujjad a zongorán marad.

ÁRNYÉK-FÉNY

Tudod,
ha árnyék lennék
hagynám,
hogy belésimuljon tested
hagynám,
hogy e szigeten megpihenjen lelked.

Tudod,
ha fény lennék
csillagként világítanám
kanyargós utad
lámpásként világítanám
amit szemed kutat.

Tudod,
magam vagyok
a fény és árnyék
rejtőzz el bennem,
mít megcsodálnék
lelkemnek sugara lennél
testemnek kósza tincse
mandula magva
parázsként röpködne,
hisz' magam vagyok
a fény és árnyék
hullámzó víztükre.

MÉG EGY KICSIT

Szeretnék
még egy kicsit veled lenni,
mikor bíborsugár érinti vállad,
s gödrén idő harapta képeslapként
tovatűnnek a régi árnyak.
Folyékony üveget fest a holnap
meredek tér és idő közé
tengeri lagúnák vágyódva néznek
zöld hullámok mögé.
Szeretnék
még egy kicsit veled lenni,
szemem csókjával, arcod érinteni
szívem zakatolásával
kezed virágát magamhoz húzni...

OTT JÁRTAK

Ott jártak lábaim nálad
ültem megfáradt térdeden,
s mint kisgyermek
ittam szavad halk susogását
a zúzmarás tereken.
Ott jártak kezeim nálad
ölelték tested kínjait
s néztem fel rád,
forrasztottam sejt-sebeid.
Ott jártak szemeim nálad
látták dolgos kezeid,
melyek értem ringnak messze,
ha eljön a tél, éppen itt.
Ott járt lelkem nálad
fonódott halovány arcod mögé,
s mint selyemháló úgy simult
reszkető tested köré,
hol nincsenek cserepek,
sem jégdarabok,
csak bolondos madarak,
kik olykor szabadok...
...ott jártak... kósza szavaim
bátortalan lépted körül,
s kopogtak halkán
az ablak szivárványa mögül...

NÉZSI ZSUZSA

HARANGOZÓ

Aranyfényű hajnalmadár,
szellő szárnyon ringatva száll,
harmatcseppes tetők felett.
Csengő-bongó hangjából zeng,
nap, mint nap a friss üzenet:

virrad a nap, ébredjetek,
nyissátok ki fületeket,
harangoz a harangozó,
új napot hoz a harangszó.

Ám egy nap a hajnalmadár,
komor felhő tavába száll
Hiába küzd, nem szabadul,
nincs üzenet, bánat az úr,
dühös szelek sírnak vadul:

virrad a nap, de már másként,
nem hajnali mosolygásként.
Nincs napkeltő dallamhozó –
haldoklik a harangozó.

CSAK A CSEND

Nekem jó volt a csendem,
szellőt lobogtatott a kertben,
virágok szirmára ült
és úgy derült
szememre, mint szépség,
illatot kínáló
szelíd reménység.

De a felrobbanó hangok villanása
krátereket és sáncokat ásva
lett mindig, mindig a csend halála.

Minden megváltozott,
rohant, vágatott, dobogott,
agyamba mászott és kiásott
régi szitkokat,
miket rám szórtak
féktelen haragok,
mert a csendet szerettem,
mert csak a szelíd dalok
nyugtatták lelkemet,
mert szóltam,
ha ordított a gyűlölet.

Azóta is a csend,
csak ő az igazi barátom,
de ha újra hallom, a gyűlölet
lelkeket repesztő zajait,
újra kiállok, és újra kiáltok.

A gyűlölet kétélű fegyver:
romlásba, halálba taszít,
de lelkét öli annak is
aki gyűlöletet szít,
és mint viadalra vadított kutyákat,
embert, emberre uszít.

KÁVÉZÁS

Távolba szállt a kávé illata,
amikor még tükröm volt az arcod,
ma már csak öreg kezekben tartott
üres pohárba hull a múlt hava.
Ha felfénylik néha egy-egy pillanat
ezerfelé szállva, körbekering,
egymást keresve, várva megint,
már nem találjuk meg a hangokat.

PAPP JUDIT

ÁLOMVÍZIÓ

Álmomban holdbéli tájon járok,
fát, virágot sehol sem látok.
Megyek VELE kézen fogva,
majd átkarolja vállam,
aztán csak én megyek,
nem fogja senki a kezem,
nem karolja a vállam.

Most feltűnik egy pont a távolban.
Igen, Ő az, a barátom.
Megy vele valaki kézen fogva,
majd átkarolja vállát,
aztán eltűnnek a láthatáron.

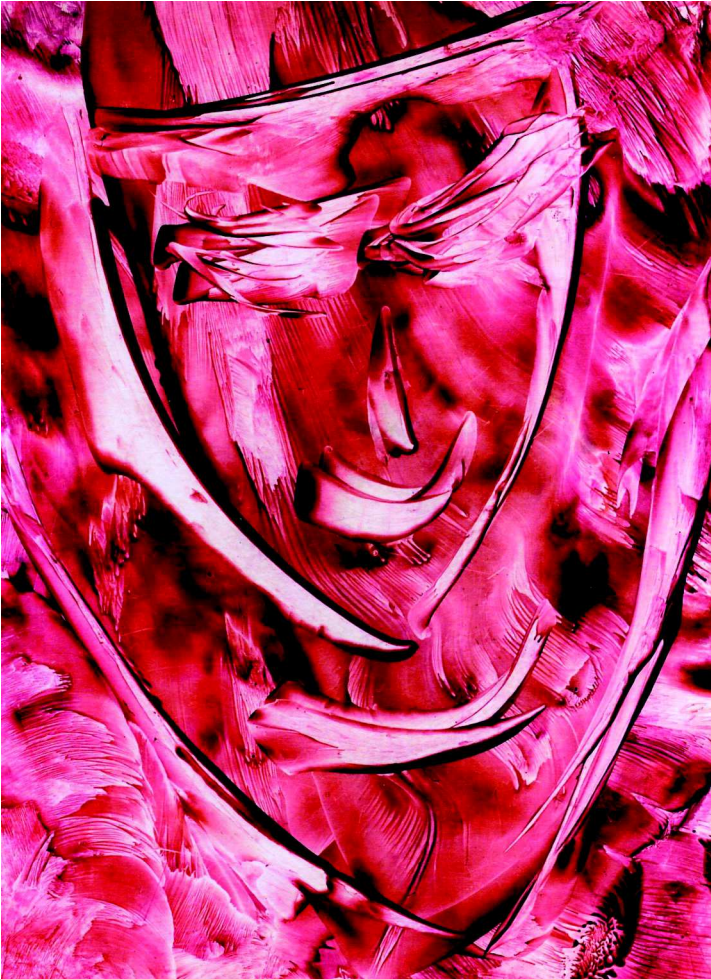
Kiáltanék, de hang nem jön ki a számon,
mért hagyott itt, kivel ment el, és miért?
Ezt kérhetném számon.

Felébredek. Két karjában vagyok.
Hazudnak az álmok. Valótlanok.

Vagy az álom a valóság,
s magamnak hazudok?

Kalapos lány
(*melegítőes viasztechnika*)

Portré
(melegítéses viasztechnika)

Táncosok
(melegítőes viasztechnika)

PÁLINKÁS KRISZTINA

CSAK EGY TÁNC...

Jócskán esett, amikor elindultam. A járdán nyálkás csuszadék, ködbeveszett a templomtorony, a szembejövők arcán ugyanaz a „nemszeretem” játszott, mint az enyémen. Pedig szeretem az esőt... Ilyenkor jó a bőr, kabátban, nadrágban, motoros csizmában. Nem kúszik az ujjá alá alattomosan a hideg, nem ragad nedvesen tapadósra combomon a szára, nem ázik át, amikor nagyot lépek a tócsa közepébe... mert mindig belelépek, nem kerülöm ki egyiket sem.

Zsemle-vadászatra indultam, utána Manóért. Már az átjáróban hallottam a zenét. A sétálóutcán mindig, ugyanott állnak meg, és én is mindig megállok. Nagyfőnököt évek óta ismerem, ismeretlenül. Előbb csak a zenéjét szerettem meg, aztán őt magát is, saját kézzel varrt ruhájában, fejdíszével. Nem, nem a mozik indián főnökeire emlékeztet, hanem az Igaziakra, akiket barnára fakult könyvlapok fényképein láttam. Arcvonásai mélyen barázdáltak, s oly büszkén áll ott mindig, s énekel, játszik Északot és Delet, telet és őszt... Nemrég, a pálinkafesztivál kirakodóvásárán sátrat állított, ott ült, fűzte össze az álomcsapda szövedékét, míg új élettől gömbölyödő felesége igazgatta a karkötőket, amuletteket, faragott kis állatokat. Őrzi a hagyományt, továbbadja a tudását, s ilyenkor úgy tudom csodálni!

Mint most is, a szakadó esőben, és énekelt...

Már akkor bizsergetett a dallam, amikor a sorba beálltam, majd kezemen a zsemle szatyorkával lecövekeltem előttük. Villant a szeme, megismert ő is, és hirtelen átváltott a kedvencemre a dalban. Lassan kezdte, dobok, sípok... a hangok összefolytak az esőcseppekkel...

... Hoáááhéééjájá... Omáhéééjjjájááhééé... Hojjjájááhééé...
héjjjájááhéééjéé...

Először talpam indult el, pöccentette a taktust, éreztem, ahogy felkúszott a derekamhoz, szétáradt a mellkasomban, ringatózni kezdett a vállam... és dúdolni kezdtem én is... majd egyre gyorsabb és gyorsabb lett minden... Már nem tudom, mikor kezdődött, mikor tettem le a szatyrom, a táskám, csoszant a lábam, indult a tánc. Nem érdekelt, ki néz, s ki lát... lüktettem... minden mozdulatnál egyre könnyebb és könnyebb lettem... legurultak a sziklák, kavicsokká, majd homokszemkékké váltak, pörögtem, forogtam, és énekeltem, egyre hangosabban... Nem tudom, mikor csatlakozott hozzám, de ott járta velem ő is... Furcsa pár lehettünk, mi, ott, ketten... a Nagyfőnök, és én... egy indián, és egy rocker... a sétálóutca elején... a macskaköveken... a saját világunkban, amiből kirekesztettünk mindent és mindenkit. Mintha szárnyaim nőttek volna... kiszakadtam a percből, minden porcikám megtelt azzal a furcsa lüktetéssel... kitágult a tér... és sírtam... sírtam, ahogy már régen kellett volna, azzal a megkönnyebbült zokogással, ami eddig nem akart felszakadni, csak nyomott, tépett, kínzott... A dúdolásból sírásba hajló ének lett, majd jajkiáltás, fel az égbe... hajamból kiestek a csatok, ázottan tapadt arcomra, nyakamba befolyt az eső, lecsurgott mellem közé, de mi csak táncoltunk magunkért, másokért, mindenkiért...

Talán tíz perc lehetett, időérzésem elvesztettem, s nem is érdekelt, mennyi idő alatt raktam le a terheket, tisztultam meg örült táncunk alatt, az extázis mély forgatagában... de könnyebb lettem... majd hirtelen csend lett... a lendület még vitt tovább, majd hirtelen megálltam...

Nagyfőnök rám kacsintott...

Amíg papírzsebkendőt kerestem, hogy letöröljem arcom, valaki megbökte a vállam... Ő volt, csodálkozó, hatalmasra kerekedett szemmel, és felmutatott... az eső ugyanúgy esett, de kisütött a nap, szétárasztva mindenhová sugarát... rám, rá, mindenkire...

... soha nem tudom meg miként történt... mikor teremtettem meg a csodát... ott, míg táncoltam a pocsolókba csapva lábammal, megszállottan keringve, zokogva... de a körülöttünk állók mind engem néztek... engem, aki feltáncolta a szívérványt az égre...

PIPACSVÖRÖS

... Hiányzol...
sebesre koptatom ujjaim
míg az ürességben kereslek
esténként a párnádhoz bújok
pöttyei rákúsznak karomra
testemre, szemem íriszén
megpihen az egyik
minden este más színű ékesít
illatod már régen elveszítette
hiába próbállak magamba szívni
elhinni hátadhoz simulok
csak illúziófoszlányok
tévesztenek meg...
– nem segít...
ez sem segít...
talán a hangod, addig
amíg beszélsz hozzám
onnan a távolból
– mégsem...
csak a távolságot fokozza
kapaszkodunk a semmibe
minden szavunkkal

arctalan mélység
estéről-estére
pipacsvörös jajgatás
másnapra elnyílik
viharban csak az
esőcsepp fénylik
de mit tehetnék a
jégzáporban?
kopog az ablakon,
mint cipőd érkezésnél...
... felolvadsz minden este
mikor elköszönsz...
semmibe veszel...
... még jégcsepp sem
marad utánad...
csak szemem sarkából
rajzol arcomra csíkot
...
..
..
..
... Hiányzol...

ÉN SZERETEM AZ ESŐT...

... amikor ömlik, ilyenkor széttárt karral, és tátott szájjal tudok álldogálni, és kortyolgatni belőle, vagy táncolni eszetlenül, s nem érdekel, mit gondolnak rólam... ... amikor zivatarosan záporozik, hirtelen leszakad az ég, és pár perc múlva már szikrázik a nap, vagy a zuhé közben a napsugarak játékát a vízcseppeken nézni, szivárványt keresni, s amikor megtalálom, elborít valami nyugodt érzés...

... amikor esik, Csak Esik, és hallom az esőcseppek kopogását a faleveleken, a madarak dühös csippentéseit, hogy elázott még a gatyeszuk is...

... amikor csak csepereg, és a forró betonon gőzölögve tűnik el, mint ha „sohanemcseppentett” lett volna...

... amikor az ég még csak lila-kék-sárga... mert tudom, újra fogom érezni az eső illatát...

... én szeretem az esőt...

Más is szereti, máshogyan.

Tavaly nyáron az egyik bácsink az osztályon már készülődött haza, megkapta a kezelését. Vittem a papírokat, fővérkénk (azért nem nővérke, mert egyetlen férfiunk kicsiny csapatunkban) ott álldogált mellette, a bácsi az istennek sem akarta otthagyni az ágyát, mert érte jönnek, ő várt... konokul, makacsul őrizte a helyét. Amíg aláírogatott, kifejtette:

- Aranyos, ugye legközelebb csütörtökre kell jönnöm? Mert nekem ott a kert, a palánták, és ha nem jön az eső, locsolnom kell, mert termeszttem, eladom, kevés a nyugdíj, biozöldség, biogyümölcs, nem lehet csak úgy ebek harmincadjára hagyni...

Néztem ráncos kezét, megfakult kék szemét, az aggodást, ami süttött belőle, minden mozdulatából, szemvillanásából. Megnyugtattam:

- Ne tessék félni, ha nem jön az a fránya eső, majd járok esőtáncot... eddig még mindig bevált...

- Jó kedves, járja csak, de nagyon dobja be magát, mert végül a magácska lelkén szárad, ha tönkremegy minden...

...és mindezt halálosan komolyan mondta... és senki nem nevetett a szobában rajtunk.

Én is komolyan gondoltam... mert tényleg mindig sikerült. Eljárom én azt a táncot, ezen ne múljon.

...én szeretem az esőt...

...az eső szeret engem...

SZEMENDEI ÁGNES

FÉLTELEK

Gondolataim távol messze járnak,
arra kérlek, higgy a szél szavának,
mert a szél, én magam vagyok.

Ne délibábként vetítsen az elméd,
hisz ha eltakarod a Napnak fényét,
én akkor is mindig Veled maradok.

Ha kell, felajánlom magam az Időnek,
rabja leszek, mint fény a sűrű Ködnek,
de gondolatban ott leszek Veled.

Akaratommal óvlak, védlek, talán
úgy, hogy arcodon könnycsepp leszek.
talán egy sóhaj nyakadba bújva...
talán egy csókként ajkadra hullva.

Láthatatlan leszek, mint a szél,
ezerszer elsuttogom Neked, ne félj!
Akarnok szerelmem tenyeredbe bújva,
Szeretlek! Csókolj bele újra, és újra.

SZIVÁRVÁNYON

Mi lehetett az oka... talán az eső,
egy árva csepp mi szemedre hullt,
megidézett sok emléket benned,
és lassan peregni kezdett a múlt.

Szemed tükrében, film lett az élet,
ezernyi pillanat volt ami megigézett,
halk sóhajú szerelmed sírni kezdett,
sós ízű cseppje lassan földre hullt.

És csak esett, esett szakadatlan,
míg Te, szürke felhőként az égen,
tengerré oldódott emlékek vizében,
tükröződni láttad könnyező magad.

Lelkednek néma zongoráján, mint
hegyekről zuhanó, dübörgő lavina,
sikoltva játszani kezdett az emlék,
némán zokogó, hegyeknek bánata.

Síró csak, síró! S mikor permetté leszél,
részecskéidből új fátyollá szó a szél,
minden zápor után, magával ragad.
Szivárványhídon ragyogj, a Nap alatt.

PÉTER ERIKA

A NYÁR UTÓÍZE

1.

Savanyú szeptember, a nyár elvetélt,
kihűlt gólyafészket ráncigál a szél,
indiánfák között kísértet szorong,
levelenként hullik előttünk a lomb.

2.

Megint az ez évi költségvetés készül,
kiárusítanak, felemelnek végül,
elmélyedünk újabb, s régi részletekben,
kölcsön kapott szókra savas esőcseppek.

REZDÜLÉS

Finom nessel lobbant az éj,
tisztá oxigénnel, lánggal,
s mint foglalat között a kő,
törhetetlenebbé váltam.
Kismutatót rezdült a perc,
megállított időt, holdat,
s Csipkerózsza-gondolat lett
párnákon a meggyűrt mondat.

PETZ TERI

EGY KISFIÚ KÉRDÉSEI

- Anyuci, hogy menthetem meg a világot? – kérdezte egy kisfiú.
- Legyek orvos, hogy az embereket megmenthessem a betegségektől?
- Nem, kisfiam, nem kell orvosnak lenned!
- Legyek tűzoltó, hogy az embereket a tűztől óvjam meg?
- Nem, kisfiam, nem kell tűzoltónak lenned!
- Legyek miniszterelnök, hogy az országot irányítsam?
- Nem, kisfiam, nem kell miniszterelnöknek lenned!
- Legyek ügyvéd, hogy az emberek jogait szolgáljam?
- Nem, kisfiam, nem kell ügyvédnek lenned!
- Akkor mondd már meg, mit kell tennem, hogy megmentsem a világot?

- Kisfiam az lehetsz, ami akarsz, de nem kell a felsorolt hivatásokból választanod. Tegyél mindent amit teszel büszkén, dicsőséggel, becsülettel és szeretettel fizetéstől, rangtól és beosztástól függetlenül. Bánj olyan tisztelettel mindenkivel, amit mástól elvársz. Segíts a rászorulóknak, idődből és pénzedből adj jótékonyági célokra! Ha szerelmes leszel, add mindenedet, ne tarts semmit vissza! Ha a világ összeomlik körülötted és ha minden jól megy, imádkozz! Ha sötétségben jársz és nem találod utadat, várd meg a pirkadatot! Ha valaha is a szeretet hiányát érzed, gondolj Istenre és rám, mert mi mindig szeretni fogunk Téged. Tanítsd ezt a gyerekeidnek, úgy tudod a világot megváltani!

A NAGY Ő

- Mami, honnan tudom, hogy a sok fiú közül ki a nagy ő? – kérdezte egy kislány.

- A haja színéről?

- Nem kislányom!

- A szeme színéről?

- Arról sem!

- A szépségéből?

- Nem!

- Akkor könyörgöm, mondd már, miből? – kérte anyját kétségbeesetten a kislány.

Az anya békésen így válaszolt: - Mindegy milyen a haja és szeme színe, de szemében a szeretet tüzét fogod látni és az a tűz téged fog táplálni. Szépségét ne a szemeddel, hanem szíveddel keresd. Kezed remegni fog, mikor kezébe teszed, szívetek közös ritmusra fog dobbanni és együtt fogjátok bámulni a hold sugarát. Mikor táncoltok, úgy érzed, mintha évekig gyakoroltatok volna, mert összhangban mozdultok. Nem lesz szükség arra, hogy egymástól bármit követeljete, mert mindkettőtöknek könnyű lesz adni és kapni. Hitetek egymásban és Istenben oly erős lesz, hogy minden gondot könnyen átvészeltek. Karjaiban oly békét és nyugalmat találsz, mint sehol máshol a világon. Szeretni, tisztelni és féltetni fog, de nem lesz féltékeny, hanem szabadon enged, és te fogod őt keresni. Mikor nem vagy vele, vágyódni fogsz utána, és mikor meglát, örömmel köszönt.

Azt hiszem innen fogod tudni, ki a nagy ő.

SZERELEM, SZERELEM,
ÁLDOTT SZERELEM

Egyszerre lélegezték,
amint ritmikusan mozogtak
egymás minden mozdulatát
követve, figyelve.

Egyre hangosabb
lett lélegzetük,
alig szóltak,
csak ámulták egymást.

A gyertyák fénye
táncolva vibrált
a sötét ablakon,
a magnón Kitaro szólt.

Zihálva, hangosan
kapkodtak levegőért,
majd néhány perc után
néma csend lett.

Fáradtan feküdtek, kinyúlva
a hófehér lepedőn,
imádattól csillogó szemmel
egymást bámulva.

POROSZLAY GABRIELLA

VALÓSÁGHATÁRON

Kiömlött az égre a fekete tinta,
csillagbuborékok pattannak szét rajta,
szobámban a sötét számolgatja nyáját,
kandallópárkányról lógatja a lábát.

Takarómba bújva kergetem magányom,
testem lét-súlyával gödröt váj az ágyon,
rebbenő pillámon játszik már az álom,
öntudatom lebeg valósághatáron.

Függönyön imbolyog árnybalettkar tánca,
- ahogyan a szél a kinti lámpát rázza –
szellemformát ölt a sápadt fényre ránca,
szemem akaratlan alakodat látja.

Éj zenekara húz altatót fülembe,
ezernyi apró zaj egy-egy hangszer benne,
lámpavas xilofon, szélnek hegedűje,
a te hangod suttog minden hangjegyébe.

Hallgatlak és nézlek, testem egyre könnyebb,
boldog táncot járva szállunk egyre följebb,
végtelen űr inti csillagjait csendre –
rám zuhan az álom, derekad ölelve.

NOKTÜRM

Crescendo

Először még halkan
szólalt meg a dallam,
azután csak áradt
egyre hangosabban,
már harsonák zúgnak,
üstdobok dübögnek,
zeng a dal lelkemben:
szeretlek, szeretlek!

Adagio

Szerelmünk párája száll fel az ágyból,
Szemünkre lassan rákúszik szép álom,
Édes csóкод számban olvadó karamell,
Karomba bújva, mosolyogva alszol el.

Intermezzo

Szeretsz-e úgy?

Szeretsz-e úgy?
Szeretsz-e úgy, mint én
– mint Krisztus az Olajfák hegyén –
mennél-e?
mennél-e keresztre,
megváltásomért?

Andante

Léptemet hozzád igazítom,
ha engeded, veled megyek.
Fogd jól a kezem az úton,
és többé el nem tévedek!

Coda

Szeretlek,

 hogy miért, hiába kérded,
téved, ki azt hiszi ez egyszerű matematikai képlet
s amint a kétszer kettő – logikai úton kifejthető
a vaknak is mondhatod, fessen felkelő napot
s eget, szép kéket – hiába a szándék
a szerelem ajándék, ne kutasd
 honnán, miért, csak
 fogadd el hisz
 tied

MAGAMMAL VISZEM

magammal viszem
ölelésed melegét
– puha kendőjébe bújok –
már hűvös az őszi éj,
sóhajomra dermed hidege,
s fehér párája száll –
mintha én is füstölnék,
ahogy te szoktál...

magammal viszem
ámbraillatod,
tenyerembe szorítom
– arcodat becézte nemrég –
s ha belélegzem,
hiszek az illó-aromáknak –
mintha itt lennél,
lehunyttal szemmel látlak...

magammal viszem
búcsúpillantásod
– szikrája retinámra égett –
út menti fák sorfalából
villannak csillagfények,
felizzó ábránd-szemek –
mintha követnél,
kísér tekinteted...

magammal viszem
bábu testemet,
érzéseim ottmaradtak,
álmodnak veled –
mit vonszolok,
csak csont, hús, vér, erek –
mintha szétszakadnék,
minél messzebb megyek...

KÉZ A KÉZBEN

fekszünk egymás mellett
kéz a kézben – felettünk
a csavaros fűz levelére
szikrákat fröcsköl a nap,
a magasban alig mozdul a felhő,
lent enyhe szellő ringatja az ágakat,
felhevült testünkre rajzolva
absztrakt árnyakat...
a strand zaja itt már
csak tompa zsongás,
s megszelídül, mire ideér
a hangszórókból bömbölő
sláger-montázs...
jó így veled –
heverni zsibbadtan a
ránk zuhant kánikulában,
minden gondot lerázni,
mint apró bogarat,
csak hallgatni, csendben
bámulni a leveleken áttűnő eget,
és szőni szép terveket,
hogyan egyszer majd
nem lopni kell boldog perceket,
és minden nap lehet így –
feküdni egymás mellett,
kéz a kézben veled.

PRÁGAINÉ MÁGORI ARANKA

Nyár (üvegfestmény)

Kankalin (ivégfestmény)

Toll (üvegfestmény)

STANDOVÁR ÁGOTA

napozó

tudod a napfelkeltét
én úgy képzelem el
szemedben látom ahogy
ébred a reggel

mikor dolgozni indulsz
olyan apró leszek
hogy nyelved alá férjek
így akkor is érzem

gondolszrámnap ez
és majd hat körül
az őszi szürkületben
simogatom a ködöt

mert tudom
míg hazaérsz
helyettem ölel

káromló áldozat

alázattal hajtom meg térdem
oltárod előtt
úgy nyújtom tenyerem
hogy önmagammal együtt
felemeljelek
és megvédjelek szívem
szívárványt ragyog
glóriát von köréd én Istenem
imádatom
béklyót vet lábadra
hiába indulnál te
megszentelni a hetedik napot
túlnőttél rajtam
én vagyok teremtető
az élet anyja
most önmagamba fojtalak
szabadság-foglyom
zsoltárokat zengek hozzád
énekek énekét
ellopom néked a feloldozást
ajkamhoz emellek
füledbe suttogom szeretlek
ha menni akarsz menj
te büntelen
felebarátod jószágát ne kívánd
Golgotán keresztem
igen

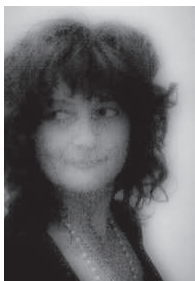
határtánc

vajon hol húzódik
a tűréshatár és
lehet-e mentség
a szerelem mikor
harmadikként kopogtat
megnyugvást hozhat
ha érzéseid kitéped
akár egy füzetlapot
gombóccá gyűröd majd
csont nélkül a legelső
kukába bedobod
lehet-e szabad-e
úgy szeretned mintha
utcai cipőd váltanád
otthoni papucsra
mindent a maga helyén
és idejében kiveszed
óradból az elemet
hogyan játszod az Istent
lehet-e szabad-e
én szeretlek
te szeretsz
ő szeretett
hogyan is van ez
Uram
ritmust vétettem

bulímia

hiába indultam a fény felé
minden láblendítéssel
saját árnyékomra lépek
a hold kerekedik én sorvadok
gyomromra tett kézzel
ész nélkül habzsolom szavaidat
mégis amint nem figyelsz
befogadott mondataid
egyszerűen visszaöklendezem

SZABÓNÉ GYARMATI ÉVA

A NAP ÉS A HOLD

Meztelen jössz,
nesztelen érkezel.
Micsoda jel.
Kértelek,
hozd el a csillagokat.
TE Magad hoztad.
Mondtad:
a Nap vagyok,
Neked ragyogok.

Meztelen indulok,
nesztelen érkezem.
Micsoda jel.
Kértél,
hozzam el a csillagokat.
Én magam hoztam.
Mondtam:
a Hold vagyok,
Neked ragyogok.

MOZDULATLANUL

Felébredek, egy ezredév Veled.
El kell menjek újra és újra.
Nélküled.
Közel a part, ülök a megszokott padon.
A nap kacsint a folyónak, a Duna nem válaszol.
Szél nem fú, bánat elszáll.
Becsukom szemem.
Kinyitom.
Látni szeretném egyszer,
ahogy az ég találkozik a kékkel,
a fény eléri a földet.
Elhomályosul minden,
könnyecseppek melengetik szívem.
Az idő megint megáll, emlékképek kísértenek.
Édesapám, gyerekkorom,
sokszor volt fájdalom, oltalom.
Hazafelé *Lárit* dúdolok:
„Elmúlt, mint egy gyermekkori láz:
de az összes zsebkendő eldobható a könnyeimmel.”
Egyedül. Lassan. Lépkedek.
Belépek öreg kis szobámba,
recseg a padló – fel kéne kenni már –.
A spalettán be akar szökni az élet,
nem engedem.
Melléd bújok,
némán átölellek.
Maradj mozdulatlan,
legyünk ma szépek.

ÖRVÉNY

Tél van, nagyon zord, kemény és hideg. Megfagyott a puskapor a levegőben, megfagytak a szívek. Talán ezért tűnt mindenki olyan keménynek. Másképp ezt nem lehetett túlélni... ez még ma is kérdés bennem. A négy gyermek útra készen, a szülők becsomagoltak talán mindent. Meleg ruha, hideg élelem. Egy-egy kedvenc játékot is magukkal vihettek a nagy útra. Sírni nem szabad, most nem. Jobb lesz nekik a távolban, nem maradhatnak itt a háborúban. Messzebb sincs béke, mégis ott nagyobb biztonságban lesznek.

A nagyszülőkhöz, Visegrádra viszi őket a lovas kocsi. Nagymaroson sikeresen átkelnek a Dunán. A nagy találkozás, örömkönnyek, a fájdalom beleolvad a mosolyokba, talán... a kicsi házban esténként gyertyafénynél melegednek.

Hiányzik a papa, mama, kicsik még, de tudják, hogy nagyon várják őket odahaza. Nem tudni mennyi ideig maradnak messze, de a nagymami mindent kitalál, hogy kis időre feledtesse az otthon történeteket. Ruha meleg takaró. Reggelire kakaó. Aranyszélű bögrébe. Főtt krumplice. Eltelt, ki tudja mennyi idő. Üzenetek jöttek-mentek. Aztán egy reggel a papa üzent, hogy másnap a gyerekek induljanak haza, a szomszéd parton várják őket Csend van itthon és „béke”. Most már itthon sem lesznek veszélyben. A kislányok örülnek. Mind a négyen lányok, gondolhatjátok... Este összecsomagolnak, nyugovóra térnek.

A nagymama rosszul alszik, hosszúnak tűnik az éjszaka. Reggel felébred, felül az ágyába és mondja: „Ne engedjük őket haza, olyan rosszat álmodtam”, de várják őket. Hiába a könnyörgés, a papa hajthatatlan. Reggeliznek a gyerekek, ragyog bennük a vágyakozás, hogy nemsokára otthon lehetnek. Még egy utolsó ölelés, csók, kereszt a homlokra. Mindig így engedték őket útra. „A jó Isten kísérjen utatokon!” – és csak jöttek a könnyek, jöttek... a nagymama szomorú volt, bement a szobájába, imádkozni kezdett...

A papa a gyerekekkel ment a közeli partra. A Duna most nincs teljesen befagyva, nem lesz gond az átkeléssel. Beülnek a csónakba. Integetés oda-vissza. A gyerekek vidámak, hisz még gyerekek... és most boldogok is, mehetnek haza. A nagypapa áll a parton, szemével követi az utazást, jó minden rendben.

Egyszer csak látja, hogy a csónak felborul, a gyerekek kiesnek és nem is látja már őket. Összecsapja két kezét, uralkodik magán, de belül őrvöng és fáj... a parton orosz katonák is látják ezt, azonnal a csónakba és máris mennek. A gyerekek feje néha felbukkan. „Örvények! Örvények!” Kibálnak a parton.

A parton óráknak tűnik minden, pedig pillanatok, percek teltek csak el. A gyerekek újra a csónakba. Mind a négyen. A parton zokogás. Kiviszik a gyerekeket. Egy katona odaveszett... a gyerekeket a katonák, a jó Isten, a vastag irhabunda és még mi minden mentette meg...

A nagypapa a parton megőszült ez idő alatt. Szó szerint kifehéredett a haja. Csendben, nagyon csendben mentek vissza a házba. A nagymama nem szólt semmit, meglátta őket és hozta a meleg vizet. Lemosdatták őket, forró teát kaptak. Ágyba bújtak, meleg takarókba simultak. A gyerekek most megszeppenve hallgattak. Ki tudja, hogy mi történt a kis lelkükben, ahányan voltak annyi féleképpen élték meg ezt a napot.

A gyerekek felnőttek lettek. Immár 64 éve minden évben eljárnak ezen a napon az Istentiszteletre.

A KŐ VARÁZSLATA

Mikor gyenge testem lelketlen maradt,
tűz emésztette,
míg finom porából,
préselt gyémántként viselős lehetett.
Palotám gyűrűd ormára téve,
ujjadra húztál,
még mindig csodáltál.
Érezlek,
mint szomszéd föld az éltető esőt,
hallom hangod kristályok között,
s ha a téli szél végig söpör a téren,
tested melege védi fényem.
Ha itt az éjfél,
bűvös lesz az éjszaka,
varázslatok tűzében ég,
vágyad tüze gyullad meg bennem,
és már táncolok a tenyeredben.
Mire csóкод elérne,
már égek,
hozzád bújok,
szemedbe nézek,
szívárvány ágyon tiéd a testem,
ringat a vágyad egyre hevesebben.
Minden nap első órája tied,
amíg emlékszel reám,
gyűrűd gyémánt várában várom,
a varázslatos éjszakát.

CSÖNDES BÁNAT

Neveztek már angyalnak.
Nem szépségem hatása.
Lelkem ragyogó fénye,
szerelem varázsa.
Mi most csak bánatom tüze,
jajongó fájdalom.
Oly jó, hogy átölel a csönd,
hagyom.

Vigaszom most merre jár?
Fogva tartja a Halál!?
Reméli, kell mit árul,
síri szobája, szürkeség,
reménytelen veszteség,
fekete hosszú álom,
magány a másvilágon!

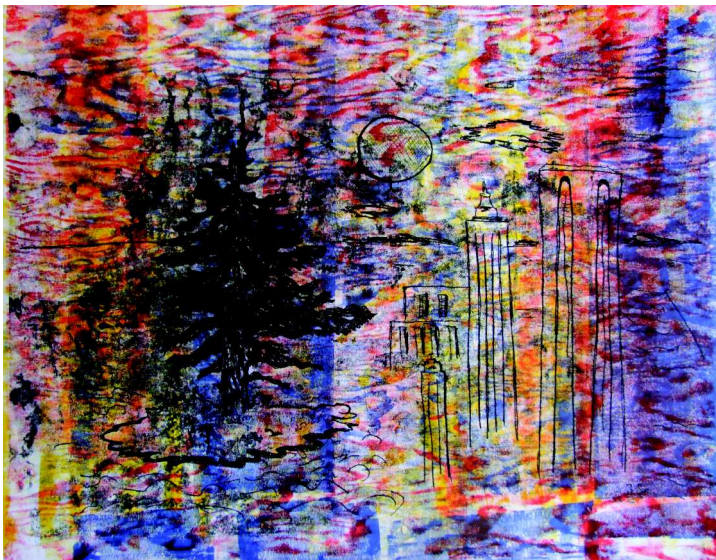
Nem kell semmid. Tűnj el!
Megosztom, félelmem,
az ölelő csönddel.
Lassan nyílnak a kapuk,
útjára indul a bánat.
Gyöngypatak folyik arcomon,
utat keres az óceánnak.

Vitorlášhajó ringó bánatom.
Viharra várok, fújj szél, fújj nagyon!

ELVESZETT VILÁG

Sziklaorom tetején állok.
Mikor lenézek,
egy eltűnt világot látok,
kék színű pára leng fölötte,
talán... sosem létezett,
csak én képzeltem a völgybe.
Vagy mégis tévedek?
Hisz emlékeimben létezett a nyár,
mikor a szó lelkembe költözött,
szegetlen üzenetként billegett,
mint fán, a vadgesztenye levelek.
Emlékszem csókok ízére,
mit megidézett az ősz...
Gyümölcsseit ajkamra téve,
mohón kóstoltam édes ízüket.
Mennie kellett,
az ősz nem maradhatott velem,
helyette jött a tél,
de őt is szeretem.
Mert nékem adva lelkét,
fájlalta bánatom.
Vigaszul havat kacagott nekem,
oly szépen hullatva csillagát,
én csak ámulva néztem,
feledve a vágy kérlelő szavát.
A völgyben hömpölyög a pára,
Visszatérek a rejtett világba...
Most még a szél simogat,
küszködöm a szavakkal...
Csak egy percet maradhassak még...
Szélfútta hajjal...

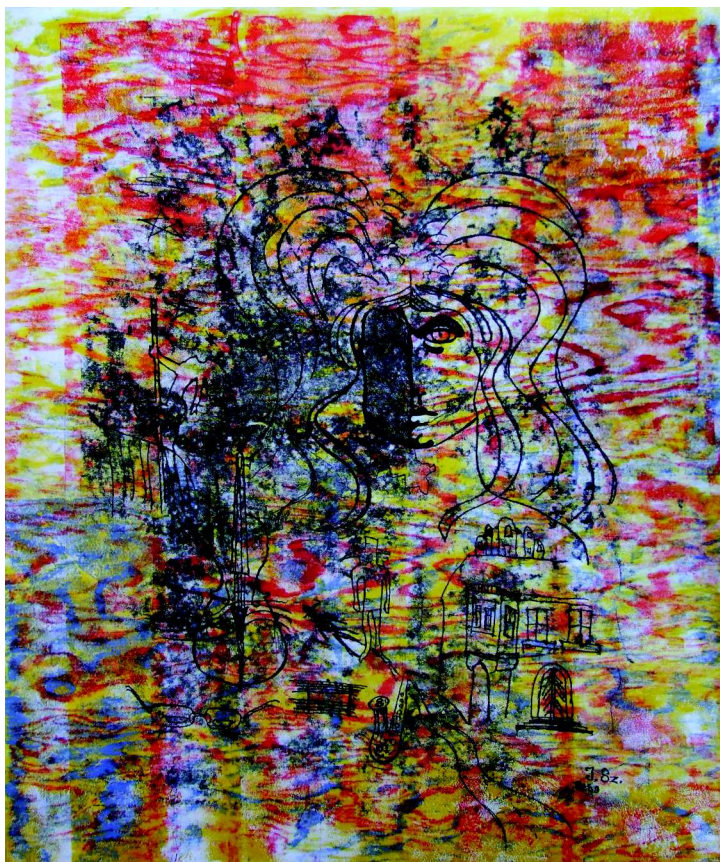
SZÉKELY IMRE

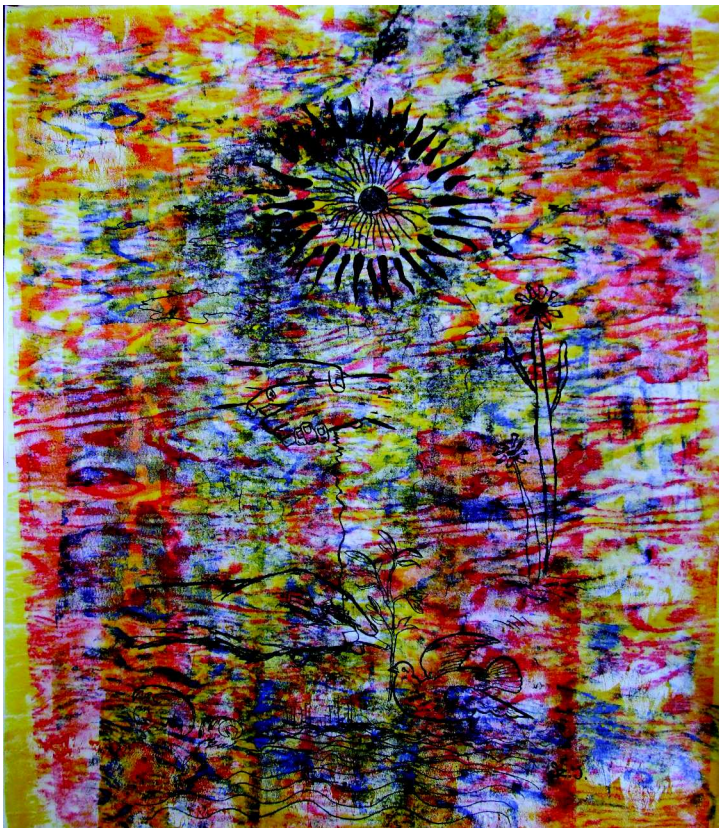
Az éjszaka mögött

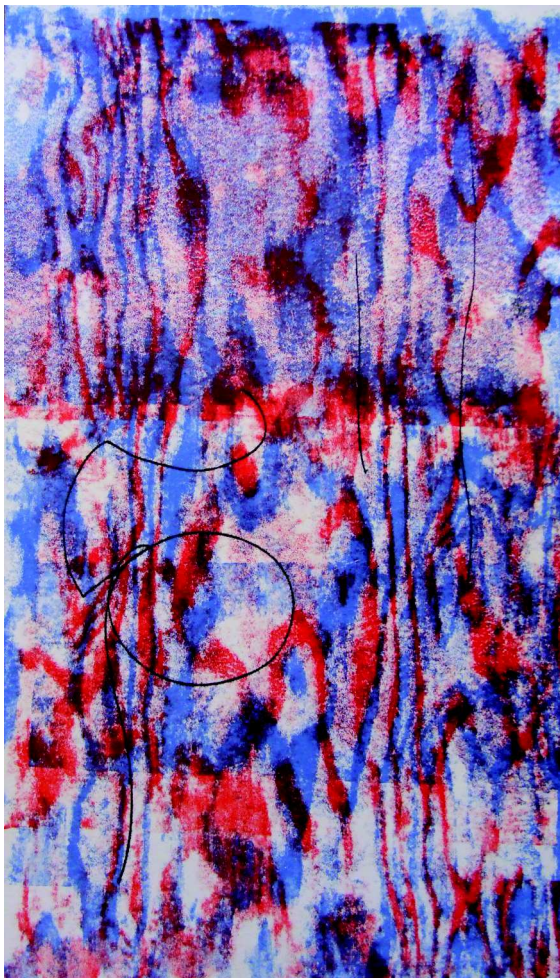
Boldog élet

Mire gondolsz

Változás, amelyben hiszünk

Vízés

SZÉLL ZSÓFIA

ÖLBŐL

ragyogok
persze, rákenhetjük az időjárásra
mert, hogy most nincs front
(de, az állandóan van)
meg, hogy jó idők járnak
(együtt köröznak a felettébb
szociális varjakkal, ahol a nőstények
őrzik a kicsit, legalábbis egy része,
és a diót is képesek feltörni, nem csőrrel,
hanem kő az eszköz, ha nem épp a
gravitáció) de merre
én nem vagyok nap, ezért kicsi csillag
úgy pislákolni csak Te tudsz
(vajon utálja-e az udvara a Holdat,
mert az minket képenragyog)
telibe, át a fényen,
egy hullám
egy hossz
írom, ragyogok

JÓ(b)

ÖZÖNLILA

Szilvalekvár. Határozottan lila.
Kicsit szikkadt a kenyér – a kéz
is az, vagy írhatnám, hogy ez
az egész év nélkülözte a párát,
a hajnali fagyok is ritkán törik
össze a fűvet a díszkövek mellett
(olyanok is vannak, hasztalan,
mozgásképtelen jószágok,
egyedül a víz repesztené meg
a mindig kemény, mindig szürke
felszint; porban hempergett a
minap is, de annyira tisztán
nem emlékszem a kőportól) –
már a második harapás után
megittam a pohár tejem.
Mostantól öltögethetem a
nyelvem, színe divatos – főzzük
fel, ezt lehet újra, meg újra
és megint, csak a cukor változtat
az állagon, megint víz kellene –,
Alagútba tévedt tekintetek,
dezsavű, nagyanyám kacaja
(annyira élő volt, kerek fergeteg -
nevetése volt, az enyém is
olyan, Hold és víz jellegű –
a vér árapály-vonzásba zuhan,
le és fel, artéria - véna), anyám
kerek szemébe önti a tegnapot.
Idén a víz csak csepegett.
Egy MegIntNoéra hagyom
a holnapot.

A TENGERRŐL

a tengerről is lehetne – mennyire elcsépett,
ahogy a hullám magába fojtja a homokot,
kijebb-beljebb gondolom magam, hol halott,
hol csak boldogtalan, vigasznak marad a só,
a pára, hogy nem csak íze, de bűze is van –
sülj csak, kedves, több, mint negyven fokon
csapódnak ki érted a sejtek, itt tükörben,
félíg folyós a világ, nem kell bicska hozzá,
elég egy darab kenyér is, beléd tunkolom –
de nem fogok, mert messze van, és nekem
nem lételemem, csak átmeneti állapotom
a lebegés

RÓLUNK SZÓLVA

Annyira mélyen van a nap, hogy mint
a repülő csíkja a horizont alatt, én
újra meg újra felette lépkedek
- annyi ajtó van, párosszárnyas,
nyitható, bármilyen kezekkel –
hol a szoba, mutasd, szeretnék
egy paplant, párna most nem kell,
a nyakamhoz dörgölőzik a sötét,
ő tartja fejem, mikor –
araszlok egy kondenzcsík alatt,
és a nap olyan magasan fölöttem...

ALBUMBA

élességet állít az Isten
hadd találjam ki, manuális-
e a fókusz, mi az, ami
a körön kívülre esik,
vagy csak gyűrűzve a
mindenség hengeres üregére
tapad - ürgelyuk – milyen
az, az optimális felbontás,
amiben szerelmem nem
annyira pixeles – persze,
hogy a hús nem enged szét-
folyni, és nem is darabol
kristályokba, hogy aztán
szabadon változtathassam
a formám – elő a színekkel,
ha ultramarin, hadd legyen az;
vagy hívja elő az ősz, még
az sem érdekel, hogy a
negatív a szélén fényt
kapott, ha fordítva sötétedik,
ahogyan esténként
a csillagok alá tompul az ég

(aztán ezen az elmosódott
teremtésen mosolyogva
a kukába hajítja a képet)

SÍRKŐRE

a csöndig emlékszem Rád
bizonytalanságomban nyúlok vissza Érted
ahogyan mások az ujjakra csavarják a hajukat
ahogyan a nappal ránehezedik az éjre
úgy hajtogatom ki a szíved
tekerem magamra
porral rétegelve

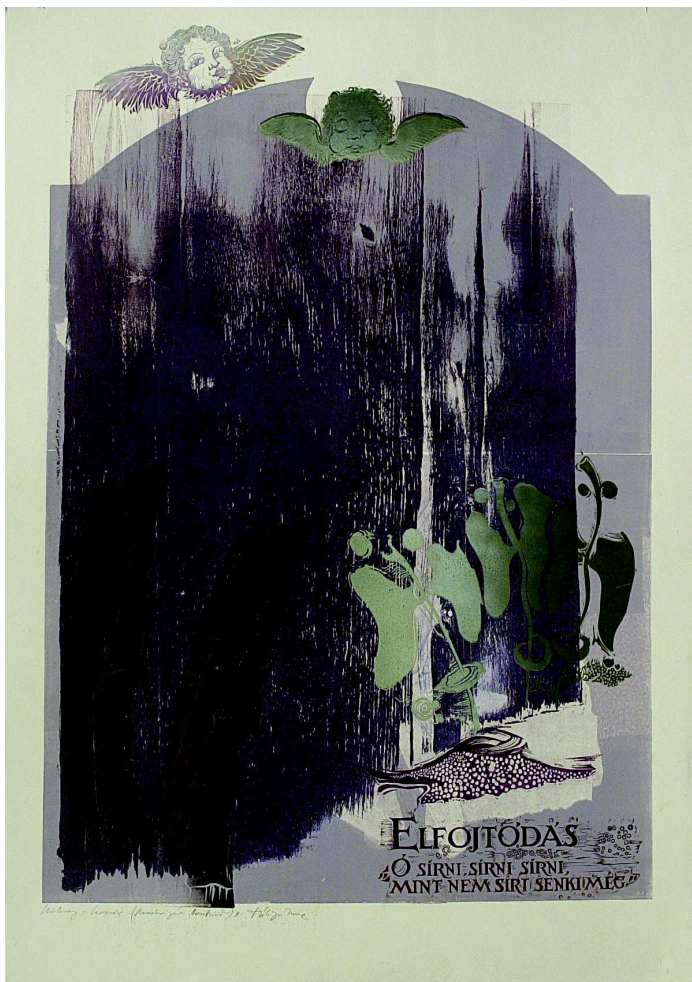
SZILÁGYI IMRE

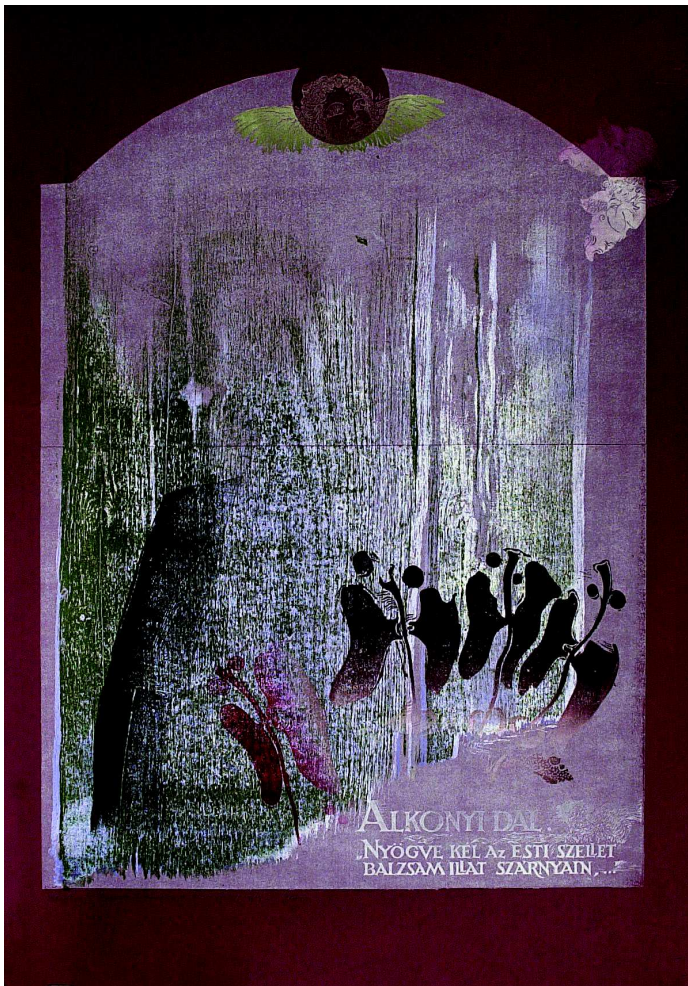
Zűrzavar - rézkarc (2005.)

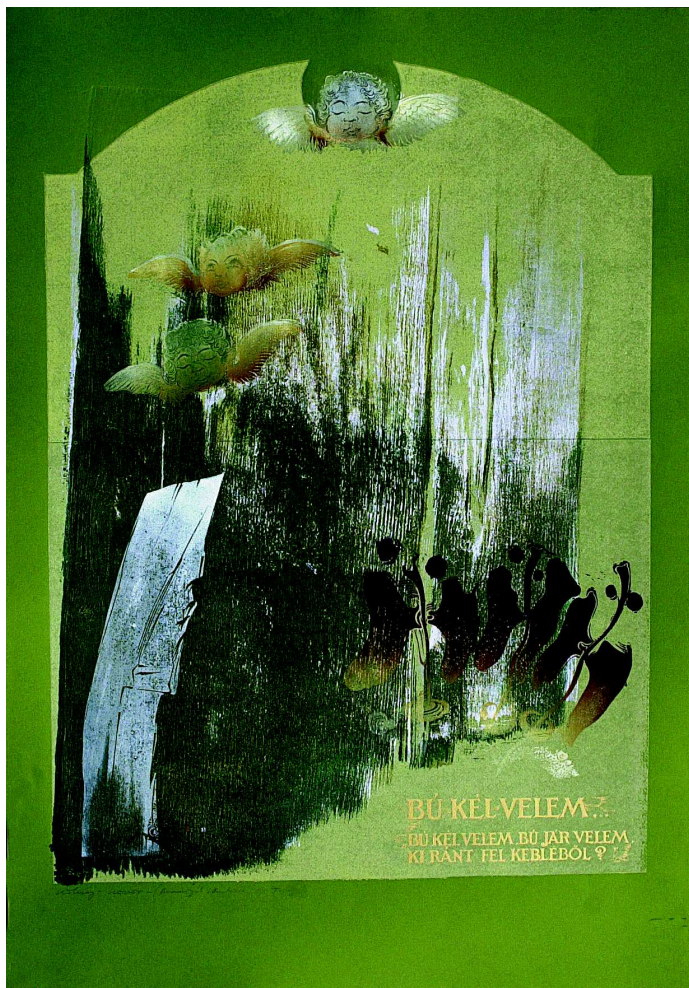
Kölcsey-Kocsár-Madrigál I. — Szerelemhez

Kölcsy-Kocsár-Madrigál II.— Elfojtódás

Kölcsey-Kocsár-Madrigál III. — Alkonyi dal

Kölcsey-Kocsár-Madrigál IV. — Bú kél velem

SZÚCS ISTVÁN

A TISZÁNÁL

Lomhán ballag a vén folyó.
Felszínre néhány csillogó
kérészhal dobja föl magát,
szárnynak széttárva uszonyát.

Fövényre írott arabeszk,
amit a szél itt partra fest,
elmondva néhány kis mesét,
s a felfutó víz mossa szét.

Tarkálló színű pár kajak
siklik el sorban híd alatt.
Sodrással szemben hajtanak,

és hátuk mögött a pirkadat
narancsszín csóvát fölvetít,
s a vén folyóra ráterít.

2009.06.24

MOST ÉS MINDÖRÖKKÉ

Gondolnátok, vagy sem, / ott az eszem nála.
Oda vágyom vissza, / a szép kicsi házba.
Este véle alszom, / és ha felébredek,
Első gondolatom: / De jó volna Veled!
Nem igazán hittem, / hogy megszűnt az átok.
Megérdemlek végre / egy kis boldogságot.
Az előző nyelve / hazugságtól pereg.
Hogyan is hihetném: / Ő most tényleg szeret.
Ahogyan fészkére / visszatér a madár,
Gondolatom hozzá / mindegyre visszajár.
Amikor egy este / lázas volt és beteg,
Azt mondta: Ma éjjel / aludnék csak veled!
Ápoltam a leányt / néhány gyöngéd csókkal,
Vigasztalgattam is / szerelmes szókkal.
Egy kis simogatás: Már gyógyul a lázból,
Nagyokat élvezve / egész éjjel tombol.
Dél előtt, hogy kelünk, / ebéd főzéshez lát.
Ketten be is töltjük / az aprócska konyhát.
Ennek a kis helynek / az a nagy előnye,
Bármerre is fordul, / jól áll nekem kézre.
Amíg a fazékban / szorgosan kavargat,
Játszanak a testén / izgi fürge ujjak.
És mire az ebéd / kerül asztalára,
Alig-alig áll már / Úgy remeg a lába.
Kedvenc emléke volt / az a nyári este,
Mikor szeretkeztünk, / teraszra kiülve.
Milyen jót ficánkolt / ölemben sítva,
Csak úgy csöndeseckén, / szomszéd meg ne hallja!

Nagyon sok az emlék, / és gyöngék a szavak.
Előbb avagy később, / szívem belépszakad.
Már a végén járok / Ennyi volt életem.
Akár a mesében: / Egyszervolt szerelem!
Megmaradt az emlék. / Nem lesz soha többé.
Már csak álmomban jön. / Most... és mindörökké...

VÁGYAKOZÁS

Hogyha erőm volna
Ahogyan már nincsen
Előbányászhatnám
Néhány rejtett kincsem
Kezemben vándorbot
Járnám a világot
Bejárhatnék mindent
Hová szívem vágyott
Hol Naszreddin Hodzsa
Hagyta lépte nyomát
Bejárnam szépséges
Bokhara városát
Anachreon a vén
Bölcs görög dalnok
Megkóstolnám ugyan
Miféle bort ivott
Angkor Vat romjain
Mit dzsungel ellepett
Keresném, hol vannak
A régi istenek
Talán Odysseus
Nyomán a tengeren
Egy rejtett barlangban
Circét is meglelem
Pálmák árnya alatt
Szeretném hallani
Miről énekelnek
Babylon folyói

Nem lehet már nekem
Soha utazásom
Négy fal közé zárva
Ez már csupán álom

(2009.03.29)

FELÉBREDT VILÁG

Holdtöltekor, vén fák alatt,
Vérfarkast látsz. Feléd szalad.
Sem kard, sem nyíl nem árt neki,
Amit akar, azt elveszi.

Azt hinnéd: Csupán zúg a szél.
Banshee dalol a lelkedér'.
Zokog, jajong a félelem.
Ha ő nem él, ne élj te sem.

Vén troll ritkítja a nyáját.
Hegyi pásztor mit csinálhat?
Ez itt a troll birodalma.
Nem véd tőle meg a lésza.

Csúfítják az egész tájat,
Amerre az orkok járnak.
Halottá lesz ott a világ,
Hová lépnek, nincs több virág.

Szólott róla néhány ének,
Hogy az elfek majd megvédnek.
Úgy hozná a jószerencséd,
Láthatod a szépek népét.

Nem hinné az emberfia...
Ím! Visszatért a mágia.
Hová nézel, őket látod.
Járják a felébredt világot.

(2009.04.04)

ASSZONYKÁM, ÉDES KIS SZÍVEM...

Asszonykám, édes kis szívem,
Átéltünk együtt sok tavaszt.
Gyors lábú ifjú éveken
Nem hallottál oly sok panaszt.

Tavaszunk, nyarunk végtére
Őszünket éljük már veled.
Nem éltem volna senkivel
Végig a hosszú életet.

Fáradt szemem már télbe néz.
Oly jó ez így, hogy vagy nekem.
Megyünk még együtt, kézbe-kéz,
Asszonykám, édes kis szívem.

TAKÁCS KRISZTINA

TÍZEDIK

kitakart karodból a hajnal

s én szomjazom
újra vissza

nézlek ébredőn
önző vágytól
felfokozva

gerincvonaladon cikázó
leheletem
nyakad tövében megpihen
egy szusszanást

a hideg is kiráz
oly kegyetlen
éhséggel kívánsz

még nem tudod hogy örökre
ölelsz vagy ölsz-e majd helyette

de ajkaid közt
nyögésnyi a csend
homlokodon
redőkbe
gyűröd a kint
s omlik belőled a parázna
hit

istened most
én vagyok

s Te védtelen csupasz
akár a kő
rétegeidben
merek
már a múlt
s szilárdul a jövő

KÉSŐ KEGYELEMÉRT

vártál
hajnallá vetélt álmok
sebében, árnyak
öröklődő kételyén

vártál
időtlen nyarak tüzeiben
kihűlő
földek tengelyén

s én jöttem
a kelő hegyek felől
égtájak között
napkorong kísért

jöttem hallgatózó
gyenge szélben
szentvízízű
imáidért

most itt vagyok
feledni
kicsorbult napjait
e vágynak

itt vagyok
rácba szédült
mosolyokért

s fizetni
terhét e rám
szakadt világnak
a késő kegyelemért

CSAK ÚGY

Élükre hullanak az esőszemek
érdes ujjakkal
vihar közeleg

Benne
szavam
néma
virtuóz futam
haragja önzőn
számra zuhan

hogy
elhalkuljak
azt nem hagyhatom

hát elnyomok egy csikket
a hangulaton

TÁRNOK MIHÁLY

HŐSÉGBEN

Hékázni kezd a nap az égen;
Vigyázz, mert égetek nagyon!
S én barnulok, miként sápadtan
Az árokba konyul a gyom.

Esőt remélve égre nézek,
Esőt vár, tátog a madár,
Gyufát rémlő tűzóriássá
Sárgul a rekkenő határ.

Mi végre vár a szél, mi végre?
Széna roskad, illat inog,
Ropogó, száraz hullás a léptem,
Mindegyik káromló szitok.

Falut érek, dél van felettem,
Vizet kér a mozdulatom.
Csobogás, fehér blúz, mosollyal
Csacsog, iszom, őt hallgatom.

Majd, mint zápor után az eresz,
Egy mesébe kezdek szépen,
S a vöröslő hús alkonyatban,
Vadlibák húznak az égen.

MERCURIUS

Érzed-e a szellőben rejtező vihart,
Tudod-e, hogy benne én vagyok?
Hogy ott még zsenge fűszál hajlik,
Itt fát törve feszegetnek jajok.

A halk suttogást, mint váltja fel
Egy nagy dörrenés a komor, éji nászban,
S bújó fülében dobhártyát repeszt,
Bár nem neki szól, csak forrong önmagában.

Hány könnyet rejt a sűrű pára,
Hej, hogy zúgna ömlő víg eresz,
Hogy csobogná benne azt a vágyat,
Amiben kedved végre észrevesz!

Vihar se dúlna, hang se szólna,
Míg rácsodálsz e dermedt földi vázra,
Te Istenség, ki vendégségbe jöttél,
Mondd; méltatnál egy mosoly-pillantásra?

Így várlak én, idézlek szüntelen,
Látnoki hevekkkel, harsogva-kérve,
Hogy voltál-e, vagy varázslat csupán,
Ki fondor csellel szemem megigézte?

A csavargó is megtér, belefárad,
Az ábrándképek szertefoszlanak.
A poros úton tépett rongyruháján
Már szégyelli a fésző foltokat.

FELÉBREDÉS

Fölöttem sem ború, sem derű,
Csak úgy van az ég.
Csordogál az ereszalja,
Fáradt, szürke a vidék.

Szél sem fúj, állnak a fák,
Tar ágakon mozdul a tavasz,
Ropognak csontjaim, izmaim,
Valami fája a vállamat.

Lábát rázza egy kutya – vízbe lépett –
Szótlán csendben vár a táj,
Mennek a kolduló tipegések,
Várja a társat a magány.

Itt nyílok álmos pislogással,
Kapkodom a múltó perceket,
Hiába teszem fel a délelőttnek
Egyedül a kérdéseimet.

Kisgyerek jön, egy bokorhoz ér,
Vizsgálgatja a duzzadt rügyeket,
Tavaszwáró kedves arca
Felidézi az emlékeimet.

Nyílik az ég, kibújik a nap,
Csókcsatákhoz felhőket keres,
Bíztató langyulásban lassan,
Végre én is felébredek.

KERESLEK

Új szégyeneket hoznak az évek,
A szem beszűkül, nem lát élesen,
A hazugságban híg elme lágyul,
Nem vagy már oly szép, hiába te sem.

Nem nő a haj a félig tar fejen,
Ropogó csont fáj a mozdulatra,
A tavasz még csak-csak, de a nyárba
Nem megyek, te se menj tűző napra.

Mint jó bolondra, úgy gondolsz majd rám,
Ki építgetett versből palotát,
Vérét adta, hogy rád-látóbb legyen,
S darabokra törte szívét s magát.

Egy megértő másik bolondra várt,
Néki olykor igazat is mondott,
Kesernyés napok íz undorában,
Néha-néha édeset is oldott.

*

Ibolyát árul egy srác a sarkon,
Lila virág... egy csokorral veszek,
Teleszívom tudóm pattanásig,
Langyos szellővel érted üzenek.

Mindhiába a tömeg, ha nem vagy,
Ígérgetnek, nem hiszek senkinek,
Akár a vak, elképzellek, látlak,
Kereslek, jöjj, mert lassan elveszek.

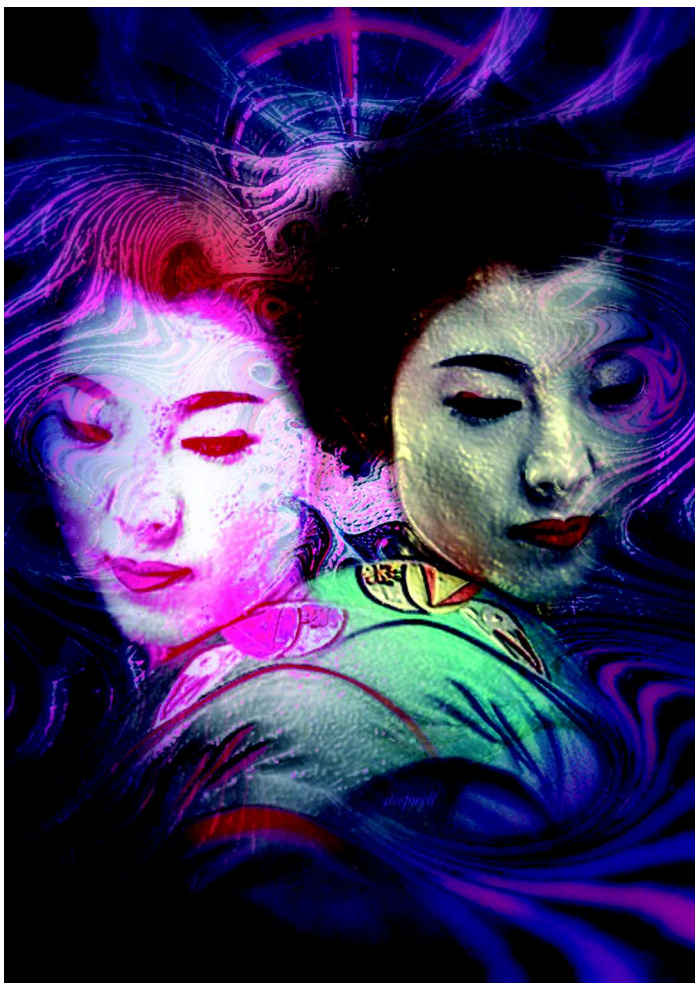
Nem jössz! Hiába remények, álmok,
Megadva magam, hazaballagok.
Söprő délután az éjbe poroz,
S ha kérdeznek, hja' igen, jól vagyok.

Dörömböl, sikong a szél fülemben,
Egy jajt zúg a fának sűrű lombja,
Egyedül vagyok, be kell, hogy valljam;
Én vagyok, én – a város bolondja.

TELEKI KLÁRA

Colpachi vízió

A művészet asszonya - Geiko

Leregőt

Orchidea varázs 1

Szelek szárnyán

A HARANG

Az időtlen pillanat –
pillangó röpte elragad,
libbenő selyme
visz magasba,
parányi teste
puhán megemel,
lebbenünk együtt
le-fel
a fehérségbe,
vissza a kékségbe
s újra a hófehérbe,
csak szállunk a
mindenségbe,

de a csöppnyi pille
megpihen,
mint vászon feszül
mozdulatlan,
egy harang széléről
figyel perctelen,

nem sejtí,
hogy álmom leejti

kong, egyre kong
borzongó mély hangja
időtlenészből
időt hasít éji magasba

A LÉLEK BALLADÁJA

Szellő lebben...
szűzi-lényt titkol lágy selyemben,
mozdulatlan – öreg fűz nézi roskatag,
lábainál dalt csobog a kis patak,
kavicssal játszik, sziklakőre felcikázik,
fut-szalad partra, fűvet vizével itatja.
Leveleken szellő sóhajt, éji-húst – kérőn óhajt,
Orcát árny takarja, nyakát Nap mohón falja,
égeti lánggal, tisztító tűzzel, víz után vágyik
féktelen erővel.

Kék szeme oly bús, hogy szív szakad belé,
hévvel pezseg a víz bársony tenyerén,
hűs patakban mossa vétkét,
tisztítja bűntől lelke szennyét.
Borzongás éled erdő szélén
egy szív vérzik, alig dobban – bokor zizzen...
Piciny madár szárnyát tépi a túlparton,
rémisztőn rikolt rőt hangon,
patak vizét szennyezi, életét kell menteni,
sír keservben – ő a gyöngye, mégis él,
vaskarommal küzdött az életért.

Küzdeni érdemes hát?
Kábultság suhan hegyeken át – a láthatár
tapintja lét sugarát – de ejh késő már...
Alkonyra éj keríti épp a hurkot,
kíséri a tétova vakot.
Hagyjatok magamra! – üvölt a lélek,
zúzzon össze e sok vétek!

Látjátok, Ti néma halászok, valami piroslik ott?
Tán az éj kebelezte be a tüzes Napot,
sodrás éled – selymes tincs homlokon,
vér némán fröccsen, utat tör a batiszton...

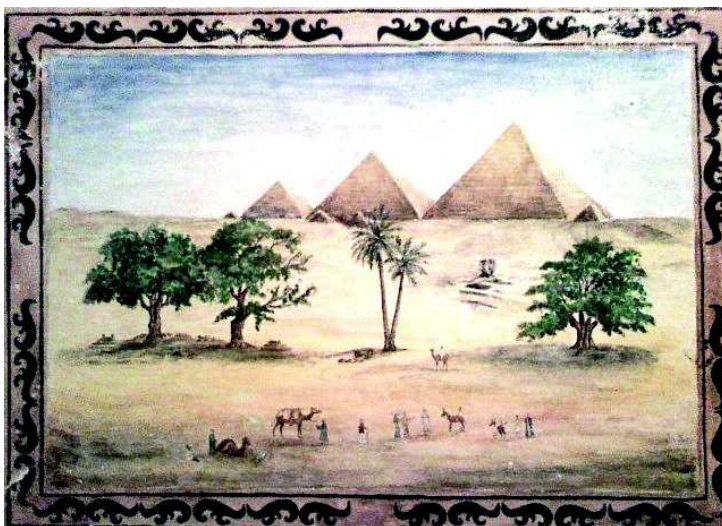
Ó a szem, a szem mily riadt!
Keresi a fényt, napsugárral jó ' a kikelet
reméli, nem hiába várja...
valahol a patak vize
vöröslőn szivároog át a féktelen Dunába!

TÖRÖK OTÍLIA

Török Otília
2009.

Kanca csikójával

*Expedíció El-Ghizába
(falfestmény)*

Vándorsólyom

Tenger könnyei

Napcsónak

VEHOFSICS ERZSÉBET

LÓT ASSZONYA

*„És hátra tekint az ő felesége,
és sóbálványá lón.”*

Azt hiszem, a gyötrelmek elől az emberek jobbára a jövőbe menekülnek. Talán elképzelnék egy vonalat az idő végtelen síkján, tekintetüket rászégezik és várják a csodát. Szentül hiszik, hogy ha azt a vonalat végre valahára elérik, akkor a szenvedés megszűnik létezni. Csakhogy nem minden ember lát maga előtt vonalat. Azok az emberek mihez kezdjenek? Azoknak csak a visszatekintés nyújthat valami kevéske vigaszt.

Bálvány lettem. Igen, bálvány. Nem egy imádott, magasztalt és csodált bálvány, csupán egy intő jel. Egy darabka kő, amit odébb lehet rúgni, ha úgy tetszik, vagy el lehet átkozni. Ki lehet nevetni csupán azért, mert nem tanulta meg a leckét, mert nem látta maga előtt a vonalat. Egy bűnös nő, akinek a büntetése nagyon nagy. Túl nagy a bűnéhez képest. Mert mit tettem én? Hátranéztem. Igen. Hátra.

Korán reggel indultunk a házak árnyékában, sikátorokon át, bujkálva, menekülve. Kerültünk minden helyet, ahol emberekkel találkozhattunk volna. Senkitől sem búcsúzhattunk, semmit nem vihettünk magunkkal. Még egy aprócska emléket sem. Sietni kellett. Ezt mondta a parancs.

Parancs! Egész életünkön át valamiféle parancsnak igyekszünk megfelelni. Előbb anyánk és apánk parancsának, Isten óhajának, majd az urunk akaratának! Egy asszony élete az engedelmesség. Szolgálat, behódolás a parancsoknak. Most is parancs jött. Ennek az utasításnak

még az uram is engedelmeskedett. Ez a parancs most kegyetlenebb volt az összes eddiginél. Ez földönfutóvá tett bennünket. Gyűlöltem.

A falak árnyékában osontunk. Elől a két lány. Milyen szépek! Istenem! Én is ilyen voltam régen, bronz bőrömön játszott a napfény, hajamba kapott a szél. Pajtásaimmal a kútnál játszottunk, míg anyánk a szennyest mosta, aztán legényekre vártunk szemérmesen. Korsónk lassan telt vízzel. Fel sem mertünk nézni, csak egymás között mosolyogva beszéltünk róluk, majd szemlesütve siettünk el mellettük. Akkor sült kenyér illata csiklandozta az orrunkat, fuvolák szóltak, pénz csörrent, valahol felbőgött egy számár. Boldogok voltunk! Milyen szépek és fiatalok!

Ezen a reggelen senkivel sem találkoztunk. Egy árva lélekkel sem. Nem is volt idő búcsúzásra. Sem lánypajtásoktól, sem asszonytársaktól, sem rokonoktól. Ez nagyon fájt.

Csak futottunk sebbel-lobbal. Uram, Lót tarkója gyöngyözött a sietség izzadtságától. Nem bírtam nézni. A sarum gödörbe lépett, megbotlottam. Egy pillanat volt az egész. Egy aprócska pillanat, síkítottam is talán, az uram még vissza sem nézett rám. Csak ment kono-kul a lányaink után. Estemben a nevét kiáltottam, de futott tovább, mint egy megszállott, észre sem vette, hogy lemaradtam.

Akkor ott gyűlöltem mindent, ami miatt menekülnünk kellett, a parancsot, ami kényszerített arra, hogy feladjam eddigi életemet, ott-hagyjak otthont, rokont, barátot. Rettenetesen magányosnak éreztem magam. Estemben néztem vissza. Nem hittem, hogy Isten képes megtartani a kegyetlen ígétét. Csak egy pillanat volt. Visszanéztem a városra, hiszen annyi szép emlék fűzött oda, a jövő meg annyira bizonytalan volt. Talán csak a ruhám rései között néztem vissza, mert arra gondoltam, hogy mi már megbűnhődtük minden bűnünket. Hiszen olyan nagy – nem volt a vétkünk. Mi is kínszenvedéssel szültük gyermekeinket, minket is gyötört az öregedés, a lázak emésztő forrósága, gyermekeink korai halála. Mi is sírtunk, ha tüske sértette meg a lábunkat, és sebeink elfertőződtek. A mi férjeink is véreztek idegen fegyverek okozta sebektől, vadállatok körmétől. Mi is eltemettük halottainkat. Hát nem elég büntetés ez pár boldog óráért – halotti torokon, esküvőn, vagy gyermekeink születésekor?

Visszanéztem. A szememből legördült egy könnycsepp. Akkor

történt. Amikor a leggyengébb voltam, amikor megbotlottam, akkor mérte rám Isten a büntetést. Mozdulatlan lettem, hitetlen és jövő nélküli. Azóta csak a mának élek, magányosan, megkövülten. Sóbálványként.

HAGYOM

Hagyom, hogy szeressen az Isten!

Hagyom, hogy történjenek a dolgok,
folyjanak az események
meglátásuk szerint.

Hagyom, hogy süssön a nap,
essen az eső, feszüljön az izom,
hogy izzadság folyjon arcomon.

Hagyom, hogy beborítson szeretettel,
jóssággal és bölcsességgel.

Hagyom, hogy fájjon,
hogy hiányozzon, megérkezzen,
azt is, hogy távozzon.

Hagyom, hogy nevettessen,
ha kell, megrikásson.

Hagyom, hogy mennybe vigyen,
azt is, hogy mélybe dobjon.

Hagyom, hogy suttogjon,
azt is, hogy ordítson,
hagyom, hogy zenéljen,
nem bánom, hallgatom.

Hagyom, hogy húzzon, előre toljon,
ha szelíden visszatart, azt is csak hagyom.

Hagyom, hogy megálljon,
kicsit hallgasson, csendre intsen.
Hagyok mindent.

Hagyom, hogy szeressen az Isten!

SZEMEK

Ma meg csak belenéztem a szemekbe. Igen, a Tiédbe is Kisfiú, ott a hátsó ülésen. Álmos pillantásod még Álomország határán, de a szemed sarka,.. az már csupa mosoly és cinkos nevetés. Jó napod lesz, azt hiszem. Nem tudom, talán az óvodai játszópajtásaid jutottak eszedbe, amikor mosolyra húzódott a szád sarka? Éppen rám pillantottál. Összevillant a tekintetünk. Így – kis mosolycsere –, az én napom is jó lesz, köszönöm. A Te szemedbe is beleakadtam Fiú, ott jobb oldalon. Bizony, Te öltönyös félszeg kamasz! Látom a szemedben a várakozás izgalmát. Mi lesz, vajon felkészültem, rendben lesz minden? – ez van a szemedben. Érettségi – tudom, miről beszélsz! Úgy, kapszold be a zenét, az megnyugtat, kikapcsol. Ne, még ne csukd be, akarok adni valamit! Egy mosolyt csak, de tudd, eszembe jutsz majd, amikor a sajátomért izgulok. Melletted sem tudok elmenni, Asszony! Korán reggel sötét karikák ülnek a szemed körül. Nem aludtál? Fáradság könnycseppje csillog a szemed sarkában. És még csak most kezdődik a nap! Megint egy idegőrlő, végeláthatatlan taposómalom, ugye? Értelek, azt hiszem, de nem tudom elfogadni. Nézz ki az ablakon! Nézd a napot, a gondozott kerteket, a liliomokat az út szélén! Mennyi csoda! Ne csak az árnyékot lásd, nézz a fénybe! Így, így jó! Azután Te Férfi! Igen, ott középen! A Te szemed csodálkozó. Mit nézel rajtam? Láttál már, hiszen ismerlek. Csak most veszem észre az elismerést, a titkolt vonzalmat a szemed kékjében. Szemedben most a Vadászt látom, a vadat üldözőt. Mohó vágyakozást. Figyelemfelkeltő nézés, bár észrevettem, de most lesütöm inkább a szemem, és továbblépek. Ugye nem haragszol?

És Te Nő, ott könyvvel a kezeden? Azt gondolod, elbújhatsz a betűk mögé? Azt hiszed, nem látom, hogy ma olvasás ürügyén belenézel minden felszálló szemébe?

TARTALOM

Kedves Olvasó!	5
Arany Tóth Katalin	
Két világ közt	8
Maradok oszthatatlan	9
Balogh János	
Egy barát emléke	12
Muráti Lili	15
József Attila Tedd a kezed című verséhez	16
Akt 2007	17
Kentaurnő	18
Ruttkai és Latinovits	19
Ló és lovas	20
Modell	21
Szívem	22
Bartalovics Zoltán	
Gondolat	23
Kezed ráncáiban	24
Tantalosz	25
Utolsó pillantás	26
Elmosódott kép	28
Álomittasan	29
Bárdosné Tóth Lília	
Egy marék liszt csodája	31
Illik, nem illik	33
Nekem van testvérem is...	35
Bodnár Éva	
Bűnöm, ha van...	37
Az élet margójára	38
Fohász a hazáért	39
Láss meg engem	40

Czinege László	
Elszívás	41
Úgy alszol el...	42
Vibráló hajnal	42
Becsülj akkor...	43
Jó itt nekem...	44
D. Janovics Ilona	
Mondd, mit mondhatok még?	46
Őrizlek	46
Domokos Edit	
Csend	47
Magány	48
Fazekas Miklós	
Hajnalkönny	50
A csend hangjai	51
Találkozás	52
Fuchs Izabella	
Kor-mosoly	54
Vágy	55
-nihil-telenítés	56
Méltósággal	56
Geiger Erzsébet	
Viszonyulásom Istenhez	58
Csak egy kis pont	59
A Tenkesen	60
55 felesleges karc	62
Mondd ki vagy	63
Gergely Attila	
Ugyanúgy	64
Szabadon...	65
Hogy is szeretlek?	66
Mert	66
Altató	66

Gógucz Nóra	
A lélek születése	67
Ahogy bennem él	68
Ikaros	69
Őszi hangulat	70
Valahol Európában?	70
Angyalok vigyázzák lépteidet	71
Tálka	72
 Győri Zsigai Klára	
Álomba ringatva	73
Hazaérek!	74
Csend hangja	75
 Horváth Géza	
Perzselő nyár	76
Scorching summer	78
Szerelem vasárnap délután	80
 Joóné Soós Andrea	
A tükör	84
 Kapinya Ilona	
Tévedés	87
Amor fatum	88
Két boldog ember	89
Siloám tavában	90
A pokol könnyei	91
Rögök	91
Nő rózsával	92
 Kelemen Zoltán	
Lepattogó zománc	93
A sziklák és a föld	94
Kavicsok XIII	95
A végtelen felé	96
Kavicsok XX	97

Kéméndy József	
Lámpion	99
Domina	100
Tusoló fiú	101
Most merre	101
Átjáró	102
Téli idő	103
Hullámozás	103
Ne bánts	104
Kerekes László	
Azon a hetvenhét úton	105
Végtelen mínusz egy	106
Kerekesné Varga Veronika	
Amikor a bent fogad	108
Andy	109
Vallomás Virginia Woolffal való barátságomról	110
Ha előadás	111
Kormann Zsolt	
Parti tűnődés	112
Csillagom	113
Drága folyóm	114
Néma monológ	115
Kováts Péter	
Kandalló fényénél	116
Mikor a fejed felemeled	117
Nem vágyom	118
Este	118
Könyves Tóth Enikő	
Eltűnt a fény	120
Májusi anizsz	121
Ima a testvérért	122
Lángokban	123
Úttalan utakon	123
Írások a falban	125

A Siratófalnál	125
Virágvasárnap	126
Lácai Mihály	
Küzdelmeid	127
Menedékem	128
Hullott falevelek	129
Trisztán vagy Izolda?	130
Egy elkésett üzenet	130
Lénárd József	
Az én városom	132
A kínálat csöndje	133
Görbülésbe táncolt rézgrafika	134
Arcomra álarcot festettem	134
A kezdődő nappal	135
Haján ezüstoffény szellőshaj	136
Csak árnyékom követ	137
A Mecsek arca	137
Ligeti Éva	
Eltűnik	139
Lukács Mária	
Flamenco	141
Az én szigetem	142
Ölelés	143
Erdő fényben	144
Érintések	145
Lyza Zsolcai	
A zene szárnyán	146
Álmodott a tisztás mögött	147
A parton	147
Mindig veled kedves	148
Oly kedves vagy nekem	148
Ölelj, csak ölelj!	149
Markovics Anita	
Pantha rei	150

Rajz	152
Ponyvatenyér	152
Mezei Katalin	
A kállai kopasz hegyen	153
Felnőttem hozzád	154
Miháldineczné V. Angéla	
Tavaszi minálunk, toronyiránt	155
Hagyományörző túlkölés	156
Molnár Péter	
Reggel	157
Variáció képekre és sípládára	158
Tyúkhúsleves	161
Mülléder Mária	
Koordináták	164
De lila	165
Nyirkos kavicsok	165
Szemetekben pusztulásom	166
Nagy Gabriella	
Csöndfáim	168
Ébredés	169
Árnyék-fény	169
Még egy kicsit	170
Ott jártak	171
Nézősi Zsuzsa	
Harangozó	172
Csak a csend	173
Kávész	174
Papp Judit	
Álomvízió	175
Kalapos lány	176
Portré	177
Táncosok	178
Pálkás Krisztina	

Csak egy tánc...	179
Pipacsvörös	181
Én szeretem az esőt...	182
Péter Erika	
A nyár utóíze	184
Rezdülés	184
Petz Teri	
Egy kisfiú kérdései	185
A nagy ő	186
Szerelem, szerelem, áldott szerelem	187
Poroszlai Gabriella	
Valósághatáron	188
Noktürn	189
Magammal viszem	190
Kéz a kézben	192
Prágainé Mágori Aranka	
Nyár (üvegfestmény)	193
Kankalin (üvegfestmény)	194
Toll (üvegfestmény)	195
Standovár Ágota	
napozó	196
káromló áldozat	197
határtánc	198
bulímia	199
Szabóné Gyarmati Éva	
A nap és a hold	200
Mozdulatlanul	201
Örvény	202
Szemendei Ágnes	
Féltelek	204
Szivárványon	205
A kő varázslata	206
Csöndes bánat	207

Elveszett világ	208
Székely Imre	
Az éjszaka mögött	209
Boldog élet	210
Mire gondolsz	211
Változás, amelyben hiszünk	212
Vizesés	213
Széll Zsófia	
Ölből	214
Özönlila	215
A tengerről	216
Rólunk szólva	216
Albumba	217
Sírkőre	218
Szilágyi Imre	
Zúrzavar - rézkarc (2005.)	219
Kölcsey-Kocsár-Madrigál I.— Szerelemhez	220
Kölcsey-Kocsár-Madrigál II.— Elfojtódás	221
Kölcsey-Kocsár-Madrigál III.— Alkonyi dal	222
Kölcsey-Kocsár-Madrigál IV.— Bú kél velem	223
Szűcs István	
A Tiszánál	224
Most és mindörökké	225
Vágyakozás	226
Felébredt világ	227
Asszonykám, édes kis szívem...	228
Takács Krisztina	
Tizedik	229
Késő kegyelemért	230
Csak úgy	231
Tárnok Mihály	
Hőségben	233
Mercurius	234
Felébredés	235

Kereslek	236
Teleki Klára	
Colpachi vízió	238
A művészet asszonya - geiko	239
Levegőt	240
Orchidea varázs 1	241
Szelek szárnyán	242
A harang	243
A lélek balladája	244
Török Otília	
Kanca csikójával	246
Expedíció El-Ghizába	247
Vándorsólyom	248
Tenger könnyei	249
Napcsónak	250
Vehofsics Erzsébet	
Lót asszonya	251
Hagyom	253
Szemek	254

Borítótérvet készítette: Teleki Klára /sleepwell design/

Kiadja: Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület
7629 Pécs, Komlói út 94-98.

Tel: 72/238-888

Fax: 72/238-888/23 mellék

E-mail: origo@origo-haz.hu

Web: www.origo-haz.hu

Felelős kiadó: Kis Varga István

Felelős szerkesztő: Bartalovics Zoltán

Szerkesztők: Fuchs Izabella, Szakács Adrienn, Könyves Tóth Enikő,

Várkonyi Judit, Markovics Anita, Kapinya Ilona, Horváth Géza

Tördelte: Horváth Géza

Hungarian edition © Pécs-Baranyai Origó-Ház

Egyesület 2009.

Minden jog fenntartva

HU ISSN 2060-7628

Nyomta és kötötte: Bornus Nyomda Kft. Pécs, 2009.